

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ
ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1939 – 1940)

ТОМ II

София 1998

ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

„Отче наш“

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

Имате ли зададена тема. *„Имаме.“* Пишете върху темата *„Вероятности и възможности“*. Каква ви е темата? *„Право и безправие.“*

На какъв закон почива правото и безправие? Правото и безправие почиват на един закон. Как разглеждате вие безправие? Кой има правото да яде хляб? В даден случай право има да яде хляба гладният. Не че ситният няма право, но ситният има най-малкото право, а гладният има най-голямото право. Има степени на глада, от които зависи правото. Има закон в природата: гладният има най-голямото право, пък ситният има най-малкото право. Вие считате, че имате право. Право има човек да диша въздуха. Право има човек да гледа. Но каква е побудителната причина, когато ти гледаш на един предмет? Ти може да си заинтересуван нещо. Колко побудителни причини има, за да гледаш върху един предмет? Минаваш покрай извора, и гледаш извора. Защо? Имаш известни отношения, интересуваш се – някаква побудителна причина има. Казваш: *„Аз имам право на този извор.“* Добре, но представете си, че този извор е топъл и температурата на водата е повече от сто и двайсет градуса. Ще може ли да се наведете и да пиете направо от извора? Трябва да имате някаква чаша, да вземете и да охладите водата, или пък тази вода трябва да я духате малко. По някой път ония, които пият чай, че вземат с лъжичката и духат в лъжичката три-четири пъти, и тогава турят лъжичката в устата. Ако някой ви гледа, какво ще каже? Защо духате лъжичката? Знаете защо духате – охлажда се горещият чай. Питам: не може ли без охлаждане? Ако водата е студена, може без

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

охладяване, но ако е гореща, ще се духа.

Та, най-първо, трябва да разрешите, като имате едно право, към коя категория спада вашето право? В сегашния живот от какво хората се лишават най-вече? В какво седи безправие? Двама търговци се съдят, че единият имал право на сто биволски кожи. Съдят се кой имал право на кожата, кой да ги притежава. На първо място, кой има право да притежава кожата? Биволите, разбира се. Ако са волски кожи, воловете имат право на тях. Ако са заешки – зайците. Сега зайците не присъстват и воловете не присъстват, и биволите не присъстват, а двама души, двама разумни хора се спорят при съдията, и съдията трябва да реши кому се падат стоте кожи. Питам сега, какъв закон определя, че ти имаш правото на стоте кожи? Кой ти дава правото, на какво е основано това право? Или имате десет ябълки, взети от едно дърво, спорят се на кого принадлежат ябълките. Ябълките принадлежат, най-първо, на дървото. Онези другите са проходящи, които имат правото.

Та по някой път и вие търсите вашето право в света, казвате: де е правото? Но то е закон на безправие. Има едно безправие в света, което е узаконено. Правото да притежаваш кожата, това е безправие. Следователно от тия стоте кожи човек може да забогатее. Допуснете, че вие сте продали сто хиляди кожи и сте забогатели от тях. Какво ще спечелите? Защото в живота един ден тези сто хиляди говеда ще дойдат и ще проявят правото на оставеното наследство, ще искат от вас да им дадете сметка какво сте сторили с кожата им. Ще дойде един ден, когато вие ще давате отговор. То е наследство на животните. Тогава какво ще правите вие? Ще си искат кожата от вас. Ще ходите да ги търсите, дето сте ги дали. Но представете си, че сте обуцар и на хиляди хора сте направили обуца от техните кожи. Ще трябва да търсите всичките, на които сте дали обуца, понеже трябва да се върнат кожата на животните. Това положение е безправие. Ще дойдат, ще ви смъкнат от краката обуцата, тъй по законен ред, и вие ще останете боси. Сега, щом ви вземат обуцата, вие това го считате

безправие, нали така: как тъй да ми вземат обуцата? Но питам, как тъй да се вземат кожата на тия животни? Значи да се вземат кожата от животните е право, а да се вземат обуцата от краката ви е безправие.

Казвам, какъв е съвременният морал и какви разбирания има човечеството? Всичките хора търсят един морал. Казвате: взеха ми обуцата, безправие е това, нямат право. Човек не може да има обуца.

Сега често във вашия живот се случва, че вие имате едно хубаво чувство, едно приятно чувство. Аз го наричам, че вие имате едно млекопитаещо животно. Приятно ви е, туй чувство го цените. Вие си представяте, че туй чувство е ваша собственост, радвате се на това чувство. Но един ден то изчезнало. Вие се чудите къде е изчезнало. Допуснете, че вие имате едно теленце, някой го хванал, трябвало му кожата, заклал го, ограл кожата. Телето го няма. Къде отишло? Някому трябвали обуца, заклал телето, ограл кожата. Вие мислите къде е отишло вашето чувство. Казвам, вашите чувства са ги заклали, пък са ги огрнали – виждате кожата на вашето теле по краката на хората.

Сега от какво произтичат страданията ви, защо именно вие страдате? Сега философията. Като взели телето, заклали го, огрнали го, да си страда то само. То страда това теле, но и вие с телето страдате, казвате, че „мене ми се отне едно нежно чувство“, страдате постоянно. Сега философия има. Не сте мислили вие върху тази философия, от какво произтича вашето страдание. Вашият живот е свързан с кожата на вашето теле, интимно сте свързани. Когато краката стъпват на почвата, която е гладка или гранава, всичките впечатления от кожата се предават на вас. Като си направят обуца от телето, понеже тия хора ходят по една гранава почва, че като стъпват на кожата, вас ви причиняват болка. Сега ме питате докога ще страдате заради него? Дотогава, докато ходят по тази, грубата, почва, вие ще страдате. Те като стъпват по грубата почва, вие усещате болка. Питаме сега какво трябва да се прави. Да се

пазите на телето да не му одерат кожата, нищо повече. Години минават някой път и човек страда. Казвате: случило му се нещо. Ще му се случи. Това е само за изяснение.

Ние сме тясно свързани в живота. Всичките хора са тясно свързани със своите мисли, със своите желания, със своите постъпки. Сега – приложението. Казвате: „Как да си пазим желанията?“ То е вече знание. Защото, ако не знаеш да ги пазим, ще страдаш. Ако имаш едно око или един уд, на какво можем да го уподобим? Да го уподобим на едно гълъбче. Двете очи са две гълъбчета, които човек има, облечени с най-хубавата премяна. Да уподобим тия гълъбчета, които гугуцат. Зрението, което имаме, е гугуцане. Видиш нещо: гу-гу. Значи, докато гугуцат тия гълъбчета, всякога слушаш техния глас. Един ден някой казва: „Искам да погледя вашето гълъбче малко.“ Питам: разумно ли е да гадеш гълъбчетата да ги погледят отгоре? Казва: „Да видим вашето голубче*, много ми харесва.“ Искане да погледим голубчето с ръцете си. Какво мислите вие, от вашето право трябва ли да му гадете? Имат ли право хората да гледат вашите гълъбчета, да ги милват? Как мислите вие? („*Нямат право.*“) Защо се позволява?

Новата философия в живота в какво седи? Вие искате да внесете една нова философия в живота. Чудното е, когато хората искат да внесат една нова култура със стари разбирания. Дотогава, докато се милват човешките очи с ръце, щастие не може да има, защото всеки един, който би помилвал окоето ви с ръце, той ще ви причини най-голямото страдание. Очите не са направени да се милват. Те са две гълъбчета, не са направени да бъдат милвани. Човек отдалече трябва да ги погледне и да им се радва, че имат добър господар. Като ги види, че си гугуцат, да се зарадва, че имат добър господар и да пожелае тия гълъбчета за дълго да седят при своя господар и да си гугуцат.

Хубаво, във вас ще се породи желание да се помилват, че да се умножат гълъбчетата. Мислите, че ако човек има по

* Гълъбче (от рус.).

четири или шест, или десет гълъбчета, ще бъде за негова полза. От колко голубчета човек има нужда? От две гълъбчета. Ами ако има четири гълъбчета? Може да има. На физическото поле му трябва две гълъбчета, повече не му трябва. Други две гълъбчета му трябва в духовния свят, в астралния свят – стават четири. В умствения свят му трябва още две, стават шест. В причинния свят още две гълъбчета, стават осем. Следователно, щом се увеличават гълъбчетата, трябва да влезеш в друг свят. Това са степени. На физическото поле не трябва осем гълъбчета, ще бъде нещастие за тебе да имаш осем гълъбчета, понеже тия гълъбчета се хранят с най-хубавата храна, много скъпо струват. И богат да е човек, не може да ги храни, скъпа е храната. Нито един от вас не е в състояние да храни две гълъбчета, толкова скъпа е храната. Тия гълъбчета се хранят със светлина, с нищо друго не може да ги храниш. Ако ти ги храниш с тази светлина правилно, те ще изпълняват своята работа и ще те информират за онова, което става в света. Ще знаеш какво става. Ако не ги храниш със светлина, никаква информация няма да ти дадат.

Та по някой път вие искате да изучавате Божествените работи. Чудни са хората, когато искат да изучават Божествената мъдрост. Че ако изучавате хората, светът няма никаква Божествена мъдрост. Като гледа на света, казва някой: „Колко хубаво Господ създал тия говеда. Колко хубаво е направил Бог, че създал животните, че имаме кожа да си правим обуца. Ако няхаме тия телета сега, какво щяхме да правим?“ Някой проповедник ще доказва, че ако нямаше телета, нямаше да има обуца. Аз правя едно възражение. На птиците, които хвъркат, какви обуца им трябва? Телешки кожи трябва ли им? Ами на малките мушици, които хвъркат, трябва ли им кожа? Колко крака имат пчелите, може ли да ме информирате? Шест крака. Човек има два крака, пчелата има шест крака. Ако на пчелите се правеха модни обуца, щяха да трябва по три чифта обуца. Колко струват един чифт обуца? Ха да ги турим двеста и петдесет лева. Представете си, че имате десет кошера, във

всеки кошер имате по трийсет хиляди пчели, всичко правят триста хиляди пчели. Те са вашите войници. На всеки войник трябва по три чифта обуца. Колко чифта обуца ще трябва? Ако чифтът струва по двеста и петдесет лева, я сметнете. Благодарение, че тези пчели не носят модни обуца, те сами си промислят.

Аз искам да мислите, да ви наведа да мислите върху труда на всички живи същества, които правят усилия да живеят. По някой път тия усилия ни принасят полза. Ние не може да влезем в положението им, да видим какво благо са за нас. Ти имаш две очи, и си недоволен от живота, имаш някакво желание непостигнато, недоволен си от очите си. Пък си недоволен и от ръцете си, недоволен си и от краката си. Питам: как може да бъде доволен човек, кои са законите на недоволството? Сега вие искате да бъдете доволни, да бъдете щастливи. Кои е законът на щастие? Кога може да бъде човек щастлив? Сега вие мислите, искате да измислите нещо, сега искате да го измислите. Че как да не знаете досега? Нали толкоз години живеете на земята? Кои е законът на щастие? Да вземем простия пример: кои е законът за моето движение? Ако аз ходя, кои е законът на щастие в моето ходене? Във всеки момент може да пазя равновесие – нито вляво, нито вдясно, нито назад, нито напред се навеждам, може да пазя равновесието. Ако на всяка стъпка падам на земята и ставам, какво е туй ходене? Ако с всяко подвижване човек падаше, удряше си главата, може ли да има някакво щастие? Главата щеше да бъде превързана само с хиляди бинтове, ще бъдеш нещастен. Тъй като ходиш, щастие е, престъпваш право, вървиш, разглеждаш навсякъде. То е щастие.

Сега аз изваждам закона: в живота трябва да се пази равновесие на движението, на разумното движение. Във всяка една посока, в която ти се движиш, трябва да има равновесие, че да стъпваш сигурно, без да изгубиш своето равновесие. То е щастие на човека. Щом изгубиш своето равновесие, иде нещастие. Всичките нещастия идат от изгубването на това вътрешно равновесие на живота. Изгубваш равновесието на

своя ум, изгубваш равновесието на своето сърце, изгубваш равновесието на своята воля, или изгубваш равновесието на целя си организъм, на трептенията, които съществуват. Ето един повод за всичките несгоди и нещастия, които съществуват. Нещастията може да бъдат от разни категории, малки и големи.

Първото нещо е: трябва да пазите вътрешното равновесие. Има физическо равновесие в движенията, има духовно равновесие на чувствата, да са уравновесени чувствата, да не би при всяко чувство да падаш, има и едно равновесие и на човешките мисли. Туй е общ закон, който е много верен. Трябва да се пази равновесие в човека. То е пътят, по който се постига щастие.

Каква беше вашата тема? („Право и безправие.“) Я четете, да видим какво сте писали, как сте го развили. (*Един брат прочете своята тема.*)

Имат ли право хората да турят птиците в кафез, да им гузучат? Бог направил на птиците един кафез голям, толкова удобен. Ти направиш едно малко кафезче, туриш в него птичето, туриш вода и храна и мислиш, че тия птички са щастливи вътре в твоео кафезче. Сега казвате: дадено право. Как ви е дадено? Откъде трябва да се вземе? Как бихте направили вие вашия крак щастлив? Един ден да бъдат краката ви щастливи, как бихте ги направили щастливи? Или как бихте направили вашите ръце щастливи? Щастливи за един ден? Щастие значи да бръкнеш във водата и водата да не е много студена и да не е много топла. Тъй като бръкнеш, да ти е приятно на ръката. После, като работиш, по никои начин да не си удриш ръката, че да почувстваш болка. Целия ден да направиш ръката си щастлива, доволна, да не чувства болка. Като направиш някакво движение, че да ти е приятно на ръката.

Сега вие искате да бъдете щастливи, но ние трябва да почнем поне за един ден да направим ръцете си щастливи, краката си щастливи. Най-първо, да започнем с ръцете, целия ден да няма никакъв протест на ръцете, ръката ви да не протестира, да няма и най-малкото грубо досягане. Да не каже ръката:

„Неприятно ми е.“ Значи ръката да бъде доволна от твоите постъпки. Ако вашите ръце протестират, ако вашата глава протестира, ако всичко във вас протестира, как можете да бъдете щастливи? Сърцето ви протестира, търсите причината някъде. Казва: „Много ми е тежко мене.“ Кой е виноват? „Стяга ме нещо в главата.“ Кой е виноват? Че ви стяга нещо, е хубаво. „Страдаме.“ Кой е причината на страданието? По някой път хората се обичат и казват: „Много те харесвам. Дај да те целуна.“ Някой позволява да го целуне и като рече да целува, ще целуне само покривката на окото. Ако десет души ти целунали окото, какво би станало? Ще повредят очите ти, нищо повече.

Често в живота вие искате неща, които не са разумни. Вие искате щастие там, дето никак не съществува. Докато двете гълъбчета си гузуцат, вие сте щастливи. Щом престанат да си гузуцат вашите очи, нещастие то ви дойде. Дотогава, докогато сърцето ви бие нормално – седемдесет и два удара, то е гузуцане. Щом престане туй гузуцане, веднага нещастие то ще дойде. Дотогава, докогато краката ви се движат нормално, те си гузуцат, вие сте щастливи. Щом те престанат да се движат, веднага щастие то изчезва. Защото в тялото, в което живеем, щом се спре нормалната дейност, която природата е вложила, нещастията започват. Та, най-първо, вие трябва да започнете да изучавате вашето тяло и правата на вашите удове. Вашите крака имат право. Големият ви пръст има право, палецът има право, показалецът има право, средният пръст има право, безименният пръст има право и малкият пръст, и дланта имат право. Вие трябва да раздавате правото на всекиго. Да знаете да раздавате правото на вашата ръка. Вие не знаете да раздавате правата на вашата ръка. Търсите правото, решавате кой има право. Всичките хора живеят в безправие, а търсят правото.

Според мене право е да знаеш във всеки момент да отгадеш правото на своята мисъл. Какво изисква мисълта? Да отгадеш правото на всички свои чувства и на всички свои постъпки да им отгадеш тяхното право. Ти ще кажеш: човек

трябва да стане роб на живота. Кои хора са роби, робството от какво произтича? От самия човек. Робството е един вътрешен процес, не е един външен процес. Вие казвате: робство има. Най-първо, ще определите робството вътрешен процес ли е на живота, или външен процес. Ако е външен процес, действат условията, ако е вътрешен процес, това са възможностите. Робството разумен процес ли е, или не е разумен? Робството условно ли е, разбираме отвън, или робството е възможно, разбираме отвътре. Разумно ли е това робство? Три начина има за робството. Ако робството е условно, иде отвън; ако е възможно, иде отвътре; ако е разумно, иде разумен живот.

Питам: робството откъде иде? Робството иде отвън. Когато ние ограничаваме една птичка или едно животно, само то животно ли е ограничено, или вие сте го ограничили? Един вол, който е вързан в дама* с юларя за яслите, сам ли се е вързал? Не, човек го е вързал. За десет-петнайсет години той е свързан. Волът не знае защо е свързан с юларя, постоянно седи. Държи го там на яслите, турят му слама и му казва господарят: „Тук ще ядеш и ще учиш.“ Двайсет години като живее в дама един вол, какво научава? Вие, когато четете една книга за щастие то, как да бъдете щастливи – нали четете по някой път такива книги, нали има такива книги – разправя се как да бъдат воловете в дама, яслите какви трябва да бъдат, гемове** какви да бъдат, храната каква трябва да бъде. Каквато и храна да дадете на един вол, вие не можете да го направите щастлив. По някой път и аз съм чел книги за щастие то.

Едно дете, което граска безразборно, туря разни линии по разни посоки, то може ли да стане велик художник, че да се прослави в света? Да каже: „Аз научих вече закона на щастие то, мога да стана художник.“ На тия разхвърляни криви линии то разчита, че ще стане художник. Възможно ли е? Колкото е възможно това дете с тия граскулки да стане художник, толко-

* Обор за едър добитък, сайвант (обл. от пер.-тур.).

** Юзди (обл. от тур.).

ва е възможно и на сегашните хора да станат щастливи. Няма ни сянка за разумност.

Щастие то е закон да знаеш да туряш всяко нещо на своето място. Или щастие то е закон, при който не се позволява абсолютно да ограничаваш някого. Ще оставиш всичките живи същества свободни, всяко да се движи в своя си път. Или ни най-малко да не ограничаваш никого и ти да не му създадеш нов път. Щом започваш да му създаваш нови пътища, започват сегашните положения. На някой човек се поврежда око то, веднага му направят едно друго око. Извадят му неговото живо око, неговото гълъбче, което знаеше да гугуца, турят му друго, изкуствено гълъбче. Питам, той с второто, изкуствено, гълъбче може ли да вижда? Колко изкуствени гълъбчета вие имате турени?

Аз, като срещам сега хората, различавам изкуствените им гълъбчета. Гледам някой, на физическото поле едното го няма, едно в духовния свят няма и в умствения свят няма. Три гълъбчета има. То е пак хубаво. Някъде виждам само две гълъбчета – в духовния свят и в умствения свят. И този човек без гълъбчета иска да бъде щастлив. Може ли един човек без ръце да стане художник? Може ли без очи астроном да стане? Не може по никои начин. Той, за да бъде астроном, му трябват очи, за да стане художник, му трябват ръце, за да стане певец, уста трябва да има. Вие виждали ли сте някой певец без уста? Питам някой защо му са гадени тия уста? За да бъдеш певец. Като говори човек, това е пеене. То е пост в света. Затова се допуща пеенето. Всичките хора са предназначени да пеят. Ще се научите да пеете, не да говорите. Говорят, това е най-хубавата музика, която съществува в света. Някои от вас са се въодушевявали да пеете. С какво се въодушевявате? Хубаво е, аз виждам добрата страна. Но ето как аз представям вашия идеал. Отишъл един циганин да слуша един съвременен модерен оркестър. Той бил малко цигулар. Като наблюдавал, намерил всичките инструменти много мъчни, видял един, като бие тъпана.

Казвам, и аз бия тоя тъпан, на тъпана и аз бих бил. Но тъпанът не е музика. Тъпанът сегиз-тогиз ще се яви. Доста

голямо място взема тъпанът. Той е като капелмайстор, той дава тон на целия оркестър, но с един тъпан оркестър не става. Ако мислиш отгоре да биеш, тази работа не става. Вие били ли сте на мястото на един капелмайстор, който ръководи оркестъра, да видите каква трудна работа е? Вас ви се вижда лесно, той дава само такт. Мислите, лесна работа, всеки може да бъде капелмайстор. То е един вътрешен процес, капелмайстор да си. Най-първо, неговото съзнание е будно на физическото поле в движенията на ръката, след туй съзнанието е будно в неговото ухо, чува всичките тонове, после – разбира всичките инструменти, после – разбира партитурата, която се свири, и знае как да се поправят всичките погрешки. Всичките тия хора свирят, и той ги направлява.

Казвам, ако вие, капелмайстор на вашия живот, не разбирате нуждите на тия свирци, какъв капелмайстор сте вие? Ти седиш и си махаш ръката безразборно. Някой казва: аз имам воля. Волята е капелмайстор. Най-първо, ти не знаеш какъв такт да гадеш. Ти свириш една бърза песен, имаш такта две четвърти, марш имаш, пък даваш такт полекичка. Има разни тактове: пет шестнайсети, шест шестнайсети. По някой път слушам, когато се разправят за музикални тактове. Според мене две четвърти е такт на противоречие, усилен такт чрез бързана. Според мене две е закон на бързана, бързаш тази работа. Щом имаш две, трябва да знаеш, че ще се дигне някой скандал. Ако ти не вървиш бързо, трябва да знаеш, че тази работа не става. Когато някой направи едно престъпление, една погрешка, той винаги разрешава въпроса с такта две: бяга по права линия, търси гората. Щом търси гората, то е тактът две. Ще кажете: той е престъпник. Но той е музикант, който дава такт две, научава какво нещо е в деятелност такт две. Нему трепери сърцето, като гледа гората, казва: „То е моето спасение.“ Той е капелмайсторът, който дава този такт. Тази музика може да се изпълни само при такт две, да се постигне.

На ваш език да го туря. Една мисъл се постига с какво? С ума. Едно желание се постига със сърцето. Една постъпка се

постига с волята. Ти не може да извършиш едно добро, ако в тебе волята е слаба. Ти не можеш да постигнеш едно желание, ако сърцето ти е слабо. Ти не можеш да постигнеш една своя мисъл, ако умът ти е слаб. Ето аз какво разбирам под думата слабост, аз разбирам следното: умът ти не трябва да бъде болен, сърцето ти не трябва да бъде болно и волята ти не трябва да бъде болна. Туй от себе си трябва да изключиш. Кажеш: „Малко е разстроено умът ми, малко е разстроено сърцето ми, малко е разстроена волята ми.“ Ти и това никога не трябва да допушаш, защото то е един неестествен закон. Бог е създал нещата да са здрави, умът да е здрав, сърцето да е здраво и волята да е здрава. Ако твоят ум е болен, причината си ти. Ако твоеото сърце е болно, причината си ти. Ако твоята воля е болна, причината си ти. Веднага тия препятствия трябва да ги премахнеш. Ако някой ви каже нещо, често съвременните хора са много доверчиви, някои вярват, че очите може да се намажат с някаква течност и да станат щастливи. Мажат се с хубави течности, намажат окото, за да стане щастливо. Аз не зная с какво се мажете. Вие сутрин, като станете, нали си мажете очите, нали си мажете очите с вода, и то по възможност най-хубавата вода. Като се миете, то е хубаво, то е място, но ако в тази вода започнете да туряте разни други течности, вие ще повредите очите си. Единственото нещо, с което можете да мажете очите си, то е чистата вода. Дотолкоз, доколкото водата е чиста, то е добро. Има една чиста вода, която е пълна с животворен магнетизъм, тя е чиста. Като намажеш лицето, очите, веднага се усещаш освежен.

И в ума е същият закон. Никога не влагайте в ума си една изкуствена мисъл, никога не влагайте в сърцето си едно изкуствено желание и никога не влагайте във волята си или в тялото си една изкуствена постъпка. Нали знаете, като вървиш, че влезе една малка шушулка*, нещо микроскопическо е, но започва да те смъди окото. Някой път минава време, за да

* Нещо съвсем гребничко, троха, прашинка, отронка (обл.).

излезе онази малка шушулка. Природата не търпи онези неорганизираните неща. Щом влезе някоя малка шушулка във вашето сърце, безпокои ви. Влезе някоя шушулка в ума ви, безпокои ви. Влезе шушулка във волята ви, безпокои ви. Всяко безпокойство показва, че нещо чуждо е влязло, и туй малкото го изхвърлете навън, това е непотребно.

То е законът на самовъзпитанието на ума сега. Ти не може да бъдеш свободен, ако не зачиташ свободата на другите хора. Ти не може да бъдеш добър човек, ако не зачиташ доброто на другите хора. Ти не можеш да бъдеш благороден, ако не зачиташ постъпките на другите хора. Направил някой нещо хубаво. Ако ти не цениш всяка постъпка, ти не може да бъдеш благороден. В природата съществува едно единство. Всичко оно-ва, което става в природата, то е за всички. Не мисли, че ти си отделен от другите. Някой човек направи нещо добро, вземаш и ти участие. Следователно радвай се на който и да е човек, който направил едно добро дело. Някой го прави някъде, но то е общо за всичките. Когато аз говоря за музиката, аз разбирам, че тя е обща за цялото човечество, за всички разумни същества. Разбирам, че човек, за да пее, трябва да бъде разумен. Разумният човек пее. Разумният човек може да мисли, разумният човек може да чувства. Аз разбирам нещата строго определени. Под думите *трябва да мислиш* разбирам, че само разумният може да мисли, само добрият човек може да мисли.

Вие искате да бъдете щастливи хора в света. Само по закона на доброто може човек да бъде щастлив. Само по закона на злото може човек да бъде нещастен. Те са двата пътя. Ако търсиш пътя на твоеото нещастие, влез в закона на злото, ще имаш нещастия колкото искаш. Ако искаш пътя на твоеото щастие, влез в закона на доброто. То е първият надпис, който ще видиш, като влезеш в живота: „Пази пътя на доброто!“ То е правият път, в който човек стъпва. Да познаваш само доброто. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш баща си и майка си, които са те родили. Превеждам сега: ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш Бога, Който те е пратил в света. То

е първото сега. Ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш баща си и майка си. Ще провериш. Бог, Който те е пратил в света, ако не Го обичаш, ти не можеш да бъдеш добър. Щом не си добър, щом не вървиш в този път, ти не може да бъдеш щастлив. Тогава казваш: „Коя е причината на моето нещастие?“ Понеже не обичаш баща си и майка си, затова си нещастен. „Какво трябва да правя?“ Обикни баща си и майка си. Преведете това.

Сега казвате, че трябва да вярваме в Бога. Религията туря закона за щастието. Ти трябва да обичаш Бога, да вярваш в Бога, за да бъдеш щастлив. Тъй се проповядва. Или за да бъдеш съвършен, или за да добиеш всичко, каквото искаш, непременно този е пътят. Щом като намериш този път, ще намериш щастието, ще намериш своето постижение. Туй имайте предвид. Вие мислите да станете щастливи, че да нямате нужда от никого. То е погрешно схващане. Ти, за да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш полезен за всички разумни същества. Тогава ще бъдеш щастлив. Сега си нещастен, понеже не си полезен на тях. Щом си полезен на тях, те ще те обичат. Щом те те обичат, щастието ще дойде само по себе си. Общо законът така седи. Сега вие търсите онова щастие, да нямате нужда от другите хора. Вие вървите по съвсем друг път.

Казвам, сега светът е така направен. Вие търсите вашето щастие, нов закон туряте. Искате да бъдете щастливи. Можете. Ще обичаш баща си и майка си. Казваш: „Баща ми и майка ми не бяха щастливи.“ Майка ти и баща ти не са обичали своя баща и майка. „Дядо ми и баба ми, и те не са били щастливи.“ И те не са обичали своя баща и майка. Ще намериш баща си и майка си, които са обичали своя баща и майка. Тъй разбирам строго определено: да обичаш баща си и майка си, които са обичали баща си и майка си. Тях ще намериш, които са обичали.

Като дойдете до Бога, казвате: Бог е Любов. Бог, в своя стремеж, Той в ума Си има благата на всички същества. Бог не иска хората да бъдат нещастни, туй не съществува в Неговия ум. Ако съществуват нещастия, в Него съществува идеята как

да ги избави от тях, как да ги вразуми не с наказания, но как да им покаже пътя да излязат от своето нещастие. Сега имате доста време да мислите върху това. Вие сега може да ме разберете. Казвате: разбрахме пътя. Според мене, като слушам някой, който пее, дали съм го разбрал, аз всякога се опитвам да пея. Ако може да пея, което той пее, разбрал съм го. Чувам, някой пее. Ако мога да пея като него, разбрал съм го. Ако не мога да пея, не съм го разбрал. Втори път го слушам пак. Пак се опитвам. Като започна да пея като него, разбрал съм го, мога да пея като него. Щом двамата можете да пеете в хармония, вие сте се разбрали. Щом не може да пеете, вие не сте се разбрали. Туй е много проста работа. Не е много проста работа, сложна работа, но разбрана работа е.

Някой казва: „Аз ви разбрах, но мисля, че вашата мисъл не е толкоз възприемлива.“ Разбрал ме той, но мисълта не е толкоз възприемлива. Хубаво. Според мене всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана мисъл. Всяко желание, което носи щастие, е разбрано желание. Всяка постъпка, която носи щастие, е разбрана. Тъй разбирам, строго определено. Всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана, добра мисъл, тя върви по правия път. Всяко желание, което носи щастие, е добро желание.

Та казвам, има три вероятности. На какво са равни? Първата вероятност е да обичаш Бога, втората вероятност е да обичаш ближния си и третата вероятност е да обичаш себе си. Всички търсите философски книги, които да ви докажат, че съществува някакъв Господ някъде. Мислите ли, че този, който ви доказва, че съществува Господ, мислите ли, че този Господ е някакъв Господ? Когато някой ми доказва, че съществува някакъв Господ, аз сега и слушам и някой път се поусмивам. Когато някой ми доказва, че има Господ, то е все същото да дойде някой и да ми доказва, че аз съществувам, че живея, да дойде някой да ме убеждава, че аз съществувам, че не съм илюзия. Той ми доказва, иска да ме убеди, че аз съществувам. Кой досега е убедил някого, че съществува? Не си ти първият човек, който знаеш дали аз съществувам, или не. Може ли някой отвън да ти дока-

же, че ти съществуваш, да те убеди, че ти съществуваш? То е невъзможно. Тази идея, да се докаже, че Господ съществува, тя е една глупава идея. Казва: „Я ми докажи, че има Господ.“ Казвам: „Докажи ми, че аз съществувам.“ Щом дойде въпрос за Господа, гали съществува, аз искам да ми докажат хората гали аз съществувам. Ако съществувам – съществувам, ако не съществувам – не съществувам, нищо повече, предрешен е въпросът. Не искам да ми доказваш гали съществувам. Ако аз съществувам, аз го зная, ако не съществувам, пак го зная. Но аз изключвам да ми доказва някой, че аз съществувам. Че аз не съществувам, то е твоя идея. Ти мислиш, че аз не съществувам, но аз мисля, че съществувам, нищо повече. То е твое право да мислиш, то е възможност за тебе. За тебе е възможно аз да не съществувам, понеже е една идея в твоя ум. Моят образ не е влязъл в твоята глава, то е възможно за тебе да не съществувам. Но аз го зная, зная сто и един процента, че аз съществувам. Нищо в света не може да ме убеди в противното. В момента, в който аз бих се убедил, че аз не съществувам, аз ще изчезна веднага.

Хората умират по единствената причина, че те вярват, че не съществуват. В момента, в който престанат да вярват, че те съществуват, те умират. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие вярвате, че сте нещастни, вие сте допуснали тази мисъл. Че вие сте родени щастливи, как допуснахте, че сте нещастни? Вие вървите по обратен път. Вие изкарвате щастието от нещастие. Право е. Но аз изкарвам нещастие от щастието. Не изтича щастието от нещастие, но нещастие излиза от щастието. Ти си щастлив. Като се убедиш, че си нещастен, ти станеш нещастен, нищо повече. Изменете сега начина на вашата мисъл. Дръжте се за положителното в света.

Най-първо, ако мене биха ме попитали съществува ли Господ, аз ще кажа: „Аз съществувам, съществува и Господ. Ако аз изчезна, и Господ ще изчезне.“ То е най-силната аргументация за вас. Но и този въпрос, гали вие съществувате, не го разисквам. Сега вие не съществувате ли?

Тогава казвам, право и безправие е един закон. Щом допускам любовта, аз съм за закона на правото. Щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправие. Новото положение: щом допускам любовта, аз съм в закона на правото; щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправие. За мене законът на правото е закон на любовта, законът за безправие то е закон за безлюбие. За мене е така. Моето право е това. Ако го вие турите туй за вас, това е новата основа за живота. Правото е закон на любовта. Законът на любовта е, че всичко в света е възможност за твоего щастие. Но не вземайте вие щастието за нещо материално. Вие искате да бъдете щастливи, като турите една греха на гърба си. Или като се обуете, искате да бъдете щастливи. Щастието не седи в грехата, която обличаш. Че вие имате такива примери. Ти някой път се радваш, мислиш, че имаш един приятел, който те обича. Радваш се на една своя мисъл, че някой те обича. Питам сега: какво ти е дал този човек? Радва те мисълта, че той те обича. Туй, което те радва, то е любовта. В момента, в който ти се разколебаеш в своята мисъл, че той те обича, стане ти тежко. Домогава, докогато ние схващаме, че има Един, Който ни обича, то е Любовта на Бога. Вън е от материалния свят. То е едно потвърждение на онази мисъл, че има Някой, Който ни обича. В момента, в който мислиш, че те обичат, усещаш въодушевление, едно разположение. В момента, в който се поколебаеш в това, настава един вътрешен мрак.

Казвам сега, най-първо, законът на щастието в какво седи? Щастието не се създава от грехите. Дрехите са един резултат от щастието. Хората носят хубави грехи, когато са щастливи. Само нещастните хора носят грозни грехи. Никога един нещастен човек не може да носи една царска греха, то е невъзможно. Хубавите работи в света произтичат от закона на щастието. Щастието е външен процес на онази безконечна любов, която съществува в света. Щастието е външен израз на любовта. Заг грехите, заг хубавите работи, които ние имаме, седи щастието, което го търсим. Щастието седи в това, че

мислиш, че има някой, който те обича.

Сега във вашия ум сега мисълта: къде да го намерим? Ако вие искате да намерите онзи, който ви обича, вие се лъжете. То е друго заблуждение. Никога не търсете този, който ви обича. Щом го намериш, ти ще бъдеш нещастен. Вие ще бъдете като онзи просяк, който имал идеята, че богатите хора са много щедри. Питал той да му покажат кой е най-богатият американец. Показали му и той помислил: „Намерих вече източник.“ Той мисли, че като иде при този богатия, той ще му даде всичко, от каквото се нуждае. Тръгнал подир богатия човек и му мърморил подире му. Богатият изважда един долар, дава му и му казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш втори път.“ Та ако вие тръгнете подир щастие, то ще ви даде един долар, за да не го безпокоите. Казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш.“ Там е всичкото заблуждение, че хората търсят щастие и искат да изкрънкат нещо от него. То е голямо заблуждение. Щастие то носи всичките блага. Онзи, който е достоен, който обича, който разбира своя ум и разбира своето сърце, всичките блага са за него. Който не разбира, щастие то ще му даде долара и ще каже: „Да ме не безпокоиш повече.“ Затова казвам, не безпокойте вашия ум с щастие, не безпокойте вашето сърце с щастие и не безпокойте вашата воля с щастие.

Сега искам от тази лекция да си извадите едно резюме. Всеки един от вас да извади каквото е разбрал и какво може да приложи: какво разбрал и какво може да приложи в своя ум, какво може да приложи в своето сърце, какво може да приложи в своята воля и какво е разбрал в своята душа.

Като видите щастие, не вие да вървите подир него, но то да ви повика. Когато щастие ви повика, да знаете, че вече вие говорите на един разбран език. Щом вие го търсите, и то не ви вика, не се заблуждавайте. Търсете онова щастие, което да се спре при вас, и то да ви повика. Как ще ви повика щастие? С ръка ли ще ви повика, или с единия пръст ще ви повика? Как ще ви каже? Щом ви повика с показалеца, не отивайте там. Да се

пазете от туй щастие. Щастие то по този път не вика. Ако ви вика и с ръката, като свива пръстите, това не е пътят на щастие, но това е пътят на нещастие. (*Учителят показва: дланта нагоре и свиване на пръстите към дланта поред няколко пъти.*) Прегупреждавам ви, пазете се от тези, които ви викам така.

Да имате една ясна представа за онова същественото в живота, което може да приложите сега. Не само в един момент, в много моменти постоянно трябва да се прилага, понеже много мъчнощи, много работи има от миналото, които вие трябва да преобразите. Имаме една грамадна работа, която трябва да свършим. Пък ако не можем да свършим тази работа, не можем да се приближим при онова, което търсим в света.

„Пътят на Истината е достъпен за любящите.“ (три пъти)

Двадесета лекция на Младежкия окултен клас
8 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ЖИЛИЩЕ ЩЕ НАПРАВИМ

„Добрата молитва“

„Молитва на Царството“

Евангелие от Иоана (10:10–20)

Евангелие от Лука (15:1–10)

Евангелие от Марка (9:9–21)

Евангелие от Матей (18:18–30)

„Духът Божи“

Аз ще свържа моята беседа с думите на Христа: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

Хиляди години се изискват, за да се проясни човешкото съзнание. Ако даже милиони години седи някое житно зърно в някой златен хамбар, какво ще придобие? Само едно налягане ще има отгоре му, всичките други хиляди зърна ще го натискат. Каква история ще има това житено зърно, като излезе из хамбара? То ще бъде чисто, няма да има никакво петно, но няма да има и никаква опитност, няма да има никакво познание за живота. Мнозина от хората съжаляват, че са излезли из Божествения хамбар и се разкайват, че са големи нещастници. Това е най-голямото неразбиране на онази, великата истина на живота. Велико благо е да излезе човек от Бога и да се върне у Бога. Само тогава ще разбере човек смисъла на живота. Някой път има опасност, че на хамбара, в който е турено житното зърно, може да се развали покривът, може да влезе вода, която да развали житото. То започне да гние, но с туй гниене нищо не се постига. Туй зърно не може да израсте и плод да даде.

Някой път казвате: да страдаме. Ако страдаш намясто, едно благословение е, но ако страдаш за вятъра, който духа, нищо няма да се ползваш. Вятърът духа, и ти се стискаш, защото духа. Прах има отвън, вятърът си знае работата. Като дойде той, на прашинките казва: „Какво седите тук, ха из въздуха нагоре.“ На разходка ги взема и ги разхожда. Щедър е, носи ги из въздуха. Ние седим и критикуваме, казваме как той да носи праха, да ни опраши очите. Ако вятърът духа, вие не трябва да бъдете на земята, но трябва да се качите високо, над мястото, дето духа вятърът, да се качите и отгоре да гледате какво прави. Понеже вие го изследвате какво прави той отгоре, а вие сте долу, та не може да разберете неговата работа.

Интересни са съвременните хора и цялото човечество е интересно, и науката също. Вземете такава суха наука, като математиката и геометрията, тях ги наричам сухи науки. Те имат много живот, но трябва с игла да чоплиш. Ще намериш само числа, числа, отношения, точки, запетаи, кавички, триъгълници ще намериш, ъгли ще намериш, какво ли не. В геометрията ще намериш фигури. Но на всичко туй разяснение трябва.

Вземете, такава суха наука е страданието. Че тя е математическа наука. По-суха наука надали има, да проповядваш хубостта на страданието. Кой ще ви убеди, че непременно трябва да страдате? Вече хиляди години се проповядва на хората тази наука. Те не вярват, казват: „Не я искаме.“ Трудна е математиката, но тя е една необходимост. Трудна е геометрията, но тя е една необходимост. Трудни са числата, но са една необходимост. Мъчно се добива храната, но тя е една необходимост за човека.

Та при сегашните условия има нещо съществено, което хората трябва да научат. Религиозните хора искат всичките хора да бъдат религиозни. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора бяха религиозни. Учените хора искат всички хора да бъдат учени. Ако всичките хора бяха учени, щеше да бъде голямо нещастие. Музикантите искат всичките хора да бъдат музиканти. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора

бяха музиканти. Ето в какво сеги сравнението. Представете си, че човек навсякъде по тялото си имаше очи, очите завземаха първото място – по ръцете, по краката само очи. Какво щяхте да добиете, кажете ми? Какъв щеше да бъде вашият живот? Ако това би било разумно, Бог би направил света така. Бог, като направи всичките Свои изчисления, като проучи, каза, че очите трябва да завземат много малко местенце на главата. Само два прозореца трябва да има човек, не трябва да има много прозорци. Сега, когато вие си правите прозорци на вашите къщи, правите ги по метър, метър и половина. Ако са много малки прозорците, цял един въпрос има, че светлината не влиза. Нашите прозорци не са големи, не са направени хубаво, светлина не влиза през прозорците, много малко светлина влиза в стаята. Окото е направено много добре. Онези, които изучават оптически очите, казват, че нямат дефект. Окото още не е изучено. Няма по-съвършен орган от човешкото око. Каква тайна се крие в окото, съвременните оптици и учени не са открили. Малкото светлина, която приемат очите, така се превръща, че осветява цялото тяло. Тази светлина, като излезе навън, осветява целия свят. Всеки човек приема. Светлината, която приема, осветлява света.

Казвам, вашите прозорци могат ли да направят това, което очите правят? Не могат. Има един ум, който мяза на нашите прозорци, на тези обикновените прозорци. Има и един Божествен ум, който мяза на Божествените очи, които имаме. Има и едно обикновено сърце, което мяза на нашите прозорци, топлината влиза и излиза. Има и едно пламтящо Божествено сърце, което носи живот в себе си. Искам сега да ви проповядвам да напуснете вашия човешки ум. Досега сте му били слуга, не се цанете вече при него. Като дойде Димитровден, освободете се от него и се цанете при Божествения си ум, на Божественото във вас.

Съвременните хора говорят за свободата, ние говорим за свободата. Свободата не може да дойде извън Божественото. Свободата ще дойде, когато, както казва: „Аз и Отец Ми

ще дойдем и ще направим жилище.“ Ако Те дойдат, ти ще бъдеш свободен. Там, дето е Бог, там е свободата. Там, дето е Духът Божи, там е свободата. В свободата четири неща трябва да спазваме. Ние, съвременните хора, отричаме Бога – и отвън, и отвътре Го отричаме. Говорят за Духа, но и за Него нищо не знаят. Душата учените хора считат, че е сбор от някакви функции. Казват, че и духът е сбор на някакви сили. Казват: дух. Не го схващате правилно, схващате много механически. Казва: „Има дух, значи силен човек, може да направи нещо.“

Когато Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие на Бога, аз разбирам, че той в себе си носи Божествения Дух и Божествената Душа, туй го наричам образ и подобие на Бога. По дух и по душа човек е подобен на Бога. Щом нямаш дух и душа, ти не си подобен на Бога. Тогава ти си подобен на животните, понеже животните са създадени със Словото на Бога. Казал Бог: „Да прораснат растенията и да станат животните.“ И всичко тъй станало. Ти си от друг свят тогава и следователно, ако ти си от друг свят, ти не може да очакваш привилегиите на Божествения свят. Вие искате, като се молите на Бога, нещо да ви се даде. На какво основание отгоре? Ако си един български гражданин, на какво основание ще изискваш правата като българин? Ходил човекът на бойното поле, жертвал се за своето отечество, хиляди жертви е дал, има права, казва: „Аз съм се жертвал за този народ. Искам част от това, което съм дал, да ми се даде.“

Казвам, ние съвременните хора искаме свобода. Но ние какво сме направили за Бога? Ние вярваме, че има Един Господ. Много хубаво, отлично е това, без Него щеше да бъде още по-лошо. Среща един богаташ свой слуга и казва: „Иване! Ще извините, ако има някой тук Иван. Иване, знаеш, че имаш да ми даваш.“ Казва: „Спомням си, господарю, че имам да ти давам.“ Казва: „Ти няма ли да платиш?“ Казва: „Ще ти платя, но още нямам пари.“ „Че кога ще имаш пари?“ „Когато ме обичаш.“ „Кога ще си платиш?“ „В който ден ме обикнеш, ще ти платя с лихвите. Докато не ме обичаш, ще отлагам тази работа.“ Аз

прилагам сега закона обратно. Бог е онзи Иван, който има да ви дава, и вие сте господарят, защото на земята вие играете роля на господар. Вие казвате на Господа: „Трябва да ми дадеш. Кога ще ми дадете това, което съм ви дал?“ Господ казва: „Когато Ме обичаш, всичко ще ти дам.“ Сега да ви представя другояче. Тази работа – слуга и господар – е много проста. Ще ви представя същия пример като баща и син. Синът никога не може да има ония блага на бащата, ако той не обича баща си. Аз ви говоря за една любов не само в един образ, една любов, която носи в себе си сила да създава. Аз говоря за една любов, която носи онзи свещения пламък на живота. Аз говоря за една любов, която носи свещената светлина на живота. Чудни сте вие. Аз съм правил опити, не искам да ви залъгам, и на мнозина съм казвал, аз съм правил опити, но сега не правя опити.

При мене някой път са идвали някои или като ме срещнат на пътя, просят. Бъркам в джоба, нямам нито пет пари, защото много рядко нося пари в джобовете си. Не нося пари по единствената причина, че някой ще бъркне в джоба ми, пък не обичам да ми бъркат в джоба. Искам, като бъркне в джоба ми, да не намери нищо, искам джобовете ми да са празни. То е едно мое вътрешно разбиране. Мнозина са ми казвали, че не става тъй, че трябва да нося нещо в джобовете си, че „няма все да ти дават хората, да имаш пет-десет пари, да бъдеш самостоятелен“. Какво ще бъда самостоятелен? Ако имам пари в банката, все мислят за банката. Дам пари назаем някому, ще мисля дали ще ми ги даде. Безпокойство. Само затова ни давам, ни вземам.

Но да дойдем до въпроса. Среща ме някой, иска пари от мене. Казвам, че нямам нито пет пари в джоба. Казва: „Не ми говориш истината.“ Казвам: „Нямам.“ Той казва: „Трябва ми един хляб.“ Казвам: „Бъркни в джоба си.“ „Празно е.“ „Бъркни в джоба си, имаш пет лева.“ Бъркне в джоба си – има пет лева. Казвам му: „Защо не ми говориш истината?“ Дойде друг, иска петдесет лева от мене. Този, жена му била болна, казва: „Нямаш ли в джоба си?“ „Нямам.“ Той казва: „И аз нямам.“ Казвам: „Ти имаш пари в джоба си, не ми казваш истината. Аз съм по-

сиромас от тебе. Бъркни в джоба си, имаш петдесет лева в края на джоба си, ти не си ги напилал.“ Казва: „Десет пъти бърках.“ Бъркне, извади петдесет лева. „Забравил си, не си бутал джобовете както трябва.“ Срещам онзи с петте лева втори път. Казва: „Сериозна работа е. Нямам нито пет пари.“ „В кой джоб бъркна миналия път?“ „В десния.“ „Бъркни сега в левия, има двайсет лева вътре в джоба.“ „Бъркнах десет пъти.“ „Бъркни.“ Бърка и изважда двайсет лева. „Не си ги видял, стават такива работи. Пръстите не са така чувствителни.“ Той казва: „Защо не ми даваш?“ „Че какво ще ти дам? Аз съм по-сиромас от тебе. Я ми дай половината сега.“

Сега аз не искам вие да вярвате в това, аз ви го давам като един анекдот. Не вярвайте сто и един процента. Някой ще каже: „Я направил пред нас.“ Няма какво да правя сега това. Джобовете ви се имат пари, се са останали в някакво кюшенце. Доста джобове имате, горни и долни, се са останали по пет или десет лева. Тия работи стават с малки суми – до стотина, двеста, петстотин лева може да стане туй. До сто лева лесно става. От сто нагоре много мъчно става. Не само това, но някой път и с мене се е случвала подобна работа. Вървя по пътя и искам да се кача на някоя кола, трамвай или автомобил. Нямам пари. Имам едно верую. Щом нямам пари, не роптая, казвам: „Много хубаво, ще направя една разходка.“ Зарадвам се, че нямам пари, ще ходя. Река да бъркна в джоба си, гледам, за трамвай пари имам. Щом като ги намеря, обичам джобът ми да е празен, вземам парите, извадя ги навън, кача се на трамвая. Ще кажете, че аз съм ги забравил. Като съм бъркнал, забравил съм ги, останали три-четири лева. Казвам, всякога се намират по джобовете по три-четири лева.

Аз ви говоря за един свят реален. Аз ви говоря за неща, които стават в духовния и Божествения свят. В Божествения свят няма недоимък, сиромашия няма там. Всичките противоречия са на физическото поле. Понеже ние правим аналогии по нашата земна логика, понеже на земята сме и сиромаси, нямаме, мислим, че и в невидимия свят е същият закон. Христос по

същия закон правеше Своите чудеса: пет хляба взе, нахрани пет хиляди души.

Та казвам, всичките тия чудеса, които вие искате да направите в света, те не може да станат, ако вие не съзнавате вашия дух, ако вие не съзнавате вашата душа, ако вие не съзнавате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Това вие не може да го направите. Когато имате съзнание сто и един процента, тогава тия работи може да станат. Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, каквото попросят в Мое име, ще им бъде. Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето.“

Казвам, силата на човека в какво седи? Силата на човека седи в неговата любов, която, най-първо, трябва да се прояви в неговото сърце. Любовта трябва да прояви своя свещен пламък. Пламенно сърце трябва да има човек. Този свещен пламък, той е едно отражение на човешката душа, на Божествения образ. Душата е огнището, а животът е горивото, който на това огнище се проявява. Казвам, при сегашните условия мъчнотии-те, в които се намирате, страдания имате, които са свойствени на вашето тяло, страдания имате, които са свойствени на вашето сърце, и страдания имате, които са свойствени на вашия ум. Страданията във вашето тяло вие може да ги премахнете само чрез сила, страданията във вашето сърце вие може да ги премахнете само в свещения пламък и страданията и несгодите на вашия ум вие може да ги премахнете със светлината. Мнозина искат да премахнат техните болести чрез светлината. Не, причината е горе, в човешкия ум, тя се премахва. Причината няма да се премахне, но онзи принцип на Божествената мъдрост трябва да дойде. Ти ще влезеш в съгласие с този принцип на мъдростта. Човек, който иска да мисли правилно, никога не трябва да допуска противоречия в ума, не трябва да мисли, че Бог е създал света и че е допуснал нещо. Аномалиите, които съществуват в живота, са вметнатите творения на съвременното човечество. Човек е вметнал много работи в

природата, които имат изглед на Божественото, и те са, които причиняват всичките страдания. Следователно трябва да се филтрират тия неща. Всичките човешки заблуждения, наслоявания са те, наслойки са те, които трябва да се проучават. Не да ги изхвърлим тия наслойки, те са потребни. Както онзи грънчар – от обикновената пръст, от която се образува калта, от нея, като я меси, направя най-хубавите грънци. Туй показва, че е един човек с отличен ум, знае как да се справи с пръстта.

Казвам, всичките онези негръзи, онази кал, която ви причинява страдания, от тази кал вие може да направите най-хубавите грънци, но ще прекарате тази кал през свещения огън на вашето сърце. То е лаборатория. Ако вие в сърцето си не влезете като в лаборатория да изследвате Божествения свят, никога няма да разбирате какво нещо е животът. Мнозина съм слушал да казват: „Аз имам миризливо сърце.“ Какво искате похубаво от миризливото сърце? Кое е хубавото на едно цвете? Кое то мирише или което не мирише? Щом мислиш правилно, няма по-хубаво ухане от уханието на сърцето. Щом мислиш криво, по-лошо ухане от това на сърцето няма. Следователно, ако сърцето не ухае както ти искаш, причината е горе – в твоя ум. Пък ако тази светлина я нямаш в ума си, тогава причината е, че ти нямаш връзка със своя дух и със своята душа.

Казвате: какво нещо е духът? Ти искаш духа като нещо материално да го хванеш отвън. Ти си потопен в духа. Ти за духа никога няма да имаш представа, какво е духът, но той носи всичките блага. Силата, мощта, пространството, светлината, топлината, всичките добродетели, всичко в света и тайните за разкриването на вселената се дължат на духа. Какво нещо е душата? Душата е това, в което всичко живее. Тя включва в себе си цялото пространство, тя включва всичките сили, всичката материя. Какво нещо е душата? Душата е това, което включва всичко в себе си, видимо и невидимо. Та душа ли е то? Ами какво е тогава? Туй, което ти разбираш за душата, то не е никаква душа, то е една гайда. Ти мислиш за душата като една гайда, която напълваш с въздух, и после, като я натиснеш, свири.

Мислиш, че това е твоята душа. Това е гайдарска работа. То е кожа, ограна от някое агне. Понеже разбираш законите на въздуха, турил си една пищялка с няколко дупчици, мърдаш си пръстите по тях и хората играят около тебе.

Аз по някой път разглеждам съвременните инструменти. Запример цигулката. Взел няколко дъски, направил ги, турил четири жици, взел един лък от конска опашка и току търка. Казвате: цигулар е. И аз съм малко такъв цигулар. Но свири ли ли сте вие на цигулката и около да има болни, че като посвирите, болните да станат? Направете опит. Някой казва: певец. Аз считам онзи певец, който, като се карат двама души, той като запее, да се примирят. Ако се примирят, пее хубаво. Ако не се примирят, не взема тоновете вярно. Някой сиромаш човек с музика може да има в половин час двайсет-трийсет хиляди лева.

Минава знаменитият виртуоз Паганини при един стар осемдесет и пет годишен цигулар, който едва търка цигулката, седи пред него копанката – празна. Като минава Паганини, взема цигулката, нагласява я, започва да свири. Събира се цяла тълпа. Като посвирил половин час, напълнила се копанката със звонкови. „Синко, казва старият цигулар, защо не дойде малко по-рано, да ти стана ученик? Толкоз късно дойде. На осемдесет и пет години съм, как да се науча като тебе да свири? Как съм изгубил живота си. Досега съм търкал цигулката. Виждам своето нещастие къде седи.“

Трябва един Паганини, да се напълни вашата копанка. Имате умове, които трябва да се напълнят със свещените мисли, но трябва да дойде един въплотен ангел да ви говори. Често са ме срещали и са ме питали: „Ти какво мислиш за Бога?“ Казвам: „Нищо не мисля.“ „Ами за Христа какво мислиш?“ „Нищо не мисля.“ „Какво, не вярваш ли в Него?“ „В нищо не вярвам.“ Аз живея нещата, не ги вярвам. Аз едно време живях с вяра и главата ми побеля с вяра. И с вярване гащите ми се продраха с хиляди дупки. С вяра и обущата ми се изпокъсаха. Престанах с вяра. Казва: тъй е писано. Не зная какво е писано.

Аз, рекох, подгържам един закон. Любовта е изпълнение-

то на великия Божи закон. Вяра, в която няма любов, не е вяра. Надежда, в която няма любов, не е надежда. Следователно вяра, в която вече има любов, е мощна вяра. Сега може да направя един опит с някой от вас, който и да е. Зная, че много кандидати ще се явят, но сега няма да направя опита. Аз искам вие да страдате, за да се научите, понеже хората, които не страдат, учени хора не може да станат. Ако искате учени хора да бъдете, трябва много да страдате. Който иска да страда, може да стане учен. Не че аз се наслаждавам, като страдате, но понеже искате да станете учени, приложете учението, да станете слуги на Божествената любов.

Та казвам, ние сме събрани за три неща: да укрепне духът ви, да се разшири вашата душа и да просветне умът ви. А четвъртото е да добиете сила. Един ден една сестра, доста напреднала, издигната, след като ми говори, толкоз се въодушевила, че казва: „Готова съм да се пожертвам за Господа.“ Като говори, сълзи текат от очите ѝ. Казвам: „Сестра, хубави са вашите сълзи.“ Аз тълкувам, не казвам: вие не разбирате смисъла. „Вие искате, рекох, с вашите сълзи да ме убедите, че вярвате в Бога. Че вие като плачете, от мое гледище аз считам, че си измивате очите, за да виждате по-ясно. Вие не виждате доста ясно. За туй, за което говорите – още не сте готови за туй.“ А Христос, един от великите подвижници, като се тури на голямо изпитание, на голямо страдание, каза: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине.“ Той беше казал: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине.“ Но казва: „Не Моята воля, но Твоята.“ Борба имаше между човешкото и Божественото. Виждаме, че тогава казва на учениците Си: „Не спете, молете се да не изпаднете в изкушение.“

Сега мнозина, които ме слушат, казват: „Аз за тази работа не искам да мисля. Учителят да му мисли.“ Аз мисля, когато преподавам моите лекции, но вие, когато учите вашите предмети, вие трябва да учите. И ученикът има достойнство, и учителят има достойнство. Ученикът има достойнство, когато учи. Учителят има достойнство, когато преподава правилно

онзи материал, онзи предмет. Той казва: отлична е музиката. Той не само трябва да казва, но той трябва да бъде отличен певец. Аз поддържам, че един учител по музика трябва да пее много хубаво. Тоновите му трябва да имат и сила, и съдържание, и смисъл. И като пее, птиците да млъкнат, да го слушат. То е само един израз на речта. Малко учители има в света, които могат така да пеят. Има ги, но малко са. Вие по някой път искате да говорите на хората за оня свят. Кои от вас е ходил в оня свят? Казвате: тъй е казал Христос, тъй са казали пророците. Но пророците ходиха в оня свят, а Христос слезе оттам. Казвате: то е привилегия за пророците, може би и за апостол Павел, за малцина.

За всеки човек, който вярва в своя дух, за всеки човек, който вярва в своята душа, за всеки човек, който вярва в своя ум, в своето сърце, в своята воля, духовният свят, Божественният свят е достъпен за него. Вратата са отворени. „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и аз.“ Какво разбирате под тия думи? „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдете в Мене, аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Ако дойде Бог и Христос в тебе, цялото небе ще дойде, ти си в оня свят. Ти виждаш смисъла на вселената, ще видиш как живеят ангелите, ще видиш как живеят напредналите души. Ти седиш и мислиш какво ли ще бъде да дойде в тебе Бог. Ти мислиш, че ще дойде в тази малката колиба. Тогава ще имаш едно понятие за Бога като един идолопоклонник. Ще се разшири тогава душата ти. В какво отношение? В света вие искате да създадете един нов закон: да ви обичат и хората. Такъв закон не е създаден. Да обичате вие, закон има. Да възлюбих ти, такъв закон има, но няма закон в света, който казва, че другите тебе да обичат. Ти да обичаш, закон има, но няма закон, с който да задължиш другите хора да те обичат. Туй става без закон. Всеки човек, който те обича със закон, тази любов не е вярна. Само онзи, който обича без закон, той е на правата страна. Аз искам да ви кажа, че любовта е онзи принцип Божествен, който не търпи никакъв закон. Аз може да обичам. „Да

възлюбих Господа.“

Ние не можем да кажем на Господа: „Господи, Ти трябва да ни обичаш.“ Ние ще оставим този въпрос. Няма да предписваме Бог трябва ли да ни обича, или не. Ще оставим на Неговата добра воля Бог да се прояви, както Той намери за добре, и ще бъдеш благодарен, както Той се прояви. Казвах: „Господ не ме е направил толкоз даровит. Дал ми е едно хилаво тяло. Това не ми е дал, онова не ми е дал.“ То е ропот. Целия ден роптаеш за нищо и никакво. Че ви е слаба вярата, Господ крив. Че ви е слаба надеждата, Господ крив. Не те обичат хората – Господ крив. Че в природата става нещо отвън, Той крив. Това не е любов. Аз искам да ви кажа: вие носите несметни богатства, за които още не знаете. Вие още не сте влизали във вашите архиви, да се позанимаете със себе си.

В тази четиридесета година занимайте се с богатството, което Бог е вложил вътре във вас. Знаете ли защо вие сте остарели? Аз ще ви кажа сега. Вие сте остарели сега, защото криво са ви обичали хората. Щом един човек ме пипне без любов, аз остарявам. Щом мисля за къщата без любов, остарявам. Щом мисля за воловете без любов, остарявам. Щом мисля за жена си без любов, остарявам. Щом мисля за децата си без любов, остарявам, щом мисля за синовете си без любов, остарявам. Разбирате ли го вие това? Всички вие искате да бъдете като Бога, да имате синове и дъщери, че като ги видят хората, да кажат: „Какъв баща е той!“ Той Бога не познава, иска да стане велик баща, да нареди велики синове. Аз зная какви синове ще народите. Няма да говоря нищо по това.

Аз не искам вие да бъдете нито майки, нито бащи. Искам да бъдете отлични синове и дъщери на Бога, да обичате вашия Баща с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Тогава целият свят пред вас ще се измени. Вие сте в сила сами да измените вашата съдба, „ако думите Ми пребъдват във вас“, ако моите думи пребъдват във вас.

Вие искате да знаете кой съм аз. Аз съм онзи, който ви

носи Божественото Слово. Аз кой съм, никога няма да го узнаете. Аз съм син на Бога, който изпълнявам волята на Бога. Уча се, още не съм се научил. Един син, който иска да изпълни волята Му, че Той да е доволен от мене. Аз съм син на Бога, Който иска да въведе Царството Божие в моята гуша, че искам да изпълня Неговия закон. Аз съм един син на Бога, който искам да осветя Неговото име, да внеса любовта във всичката нейна красота. Тази любов като минава през мене, да не задържам нищо за себе си. Желая и вие такива да бъдете. Тъй сега сега въпросът.

Вие може да кажете сега, че вие обичате Бога, но не можете да обичате хората. Тогава каква е тази любов? Бог е цялото. Казвате: ние обичаме Бога, вярваме в Бога. Щом обичаме Бога и не можете да обичате другите, каква е тази любов? Бог е, Който обича всичките. Обича ги, понеже им е дал храна, вода, въздух, земята е създал и слънцето, и звездите е създал. Освен това погрижил се е за нашите чувства, за всичките ония блага, погрижил се за мисловния свят. Всичко това създал. Използвайте тези блага, учете се. Светът е училището, в което трябва да се учим. Вие се самозаблуждавате. Ожениш се, хванеш твоята жена и после целия ден започнеш да ѝ търсиш погрешките: не ти сготвила хубаво, не те опрала хубаво, не знае как да говори. Някои жени знаят как да говорят, някои не знаят. Вие научили ли сте да говорите езика на очите, знаете ли езика на очите си? Вие научили ли сте езика на вашите уши? Знаете ли езика на вашата уста? Този език сега го употребявате. Ами езика на човешкия нос, езика на човешките ръце, езика на краката на човека знаете ли? Това са езици.

Аз може да ви направя един опит. Само да мина, три пъти да мина покрай вас, вие ще станете от леглото. Трябва да знаеш как да ходиш. Може три пъти да тропна, и ти да станеш болен. Може три пъти да махна с ръката си, вие да станете здрав. Може три пъти да махна с ръката си, и вие да станете болен. Може да махна, и вие да станете богат. Как онзи богат милионер грасне три думи, казва: „Да му се даде петдесет хиляди.“ Дават му ги веднага. Този човек маха. Но за да погнеш,

трябва Божествената любов, този Божествен пламък да бъде в сърцето. Аз не искам да приема пет пари без любов. Пет пари да ви даде, че като ги приемеш парите, да имат ухание тия левчета, които ви даде. Като помиришеш, миришат хубаво. Държиш ги като нещо свято, защото любовта е написана там.

Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Тази година казва: „Само онези хора ще бъдат щастливи, ще разберат смисъла на живота, които обичат духа си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат душата си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат светлината на своя ум. Само ония хора ще бъдат щастливи, които се греят на пламъка на своето сърце, което Бог е запалил.“

Искам сега във вас свещеният огън да гори в сърцата ви, свещената светлина да блика в ума ви и свещената любов да извира. Туй е потребно да стане. И свещената мъдрост – във вашия дух. Сами да бъдете носители на Божията истина, която ще ви направи свободни.

Та казвам, от положението, в което се намирате, в туй положение ще търсите да станете велики хора в света. Но от туй положение, от най-ниското положение, ние ще бъдем в състояние, след като направим всичките хора велики, ние да останем най-последните велики да станем. Нали в света правят така. Някой, когато избавя хората, които се давят в морето, онези, които изважда, ги оставя свободни, вади други и като извади последния навън, погледне и казва: „Има ли още някой?“ И когато няма никого да вади, тогава излиза последен навън. Казвам, това са героите на бъдещето. Онези, които последни остават в морето, след като няма кого да вадят, който се дави, те са герои. Онези герои, които първи излизат от морето, вие ги знаете какви герои са. Тази година иска такива герои.

Та казвам, в любовта трябва да има едно разбиране. Физическата любов дава сила, но в нея има промени. Духовната любов дава пламък, но в нея има изгаряне. Умствената любов дава светлина, но в нея има тъмнина. Трябва да влезете в любовта на душата, там, дето сянката и светлината се съеди-

няват в едно и едно стават.

„Ако гумите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ И моите гуми може да бъдат реални само тогава, когато Отец и Онзи, Който казал тези гуми, влязат във вас. Туй за което ви говоря, така ще бъде. „Аз ще ви се изявя.“ Щом Той се изяви, и вие ще се изявите. Апостол Павел казва: „Аз не живея сега, но Христос живее в мене.“ Какъв беше апостол Павел, преди да влезе Христос да живее в него? Конците делеше, косъмът цепеше. Когато позна истината, казва: „Считам за измет всичко, да позная Христа.“ Всичко в света счита за измет, да познае любовта, онази любов, която изпълня човешкия дух, онази любов, която изпълня човешката душа, онази любов, която изпълня човешкия ум, онази любов, която изпълня човешкото сърце и която изпълня човешкото тяло. То е Бог, Който се проявява в нас и ние Го наричаме Баща на всичките богове, Баща на всичките ангели, Баща на всичките хора, Творец на всичко в света. Той е сега.

Казвам, Той е близо до вас, ако Го слушате. Турете във вас онази свещената мисъл. Сега чета по вашите лица, и вие сте като онзи стария цигулар. „Защо, Учителю, не дойде по-рано? Бяхме млади.“ Ако е за младост, аз ще ви подмладя. Като казвам аз, разбирам: Божественото ще ви подмлади, не схващайте лично. Онзи, за Когото ви говоря, Той ще ви подмлади. На ваш език да ви говоря, защото в аз има личен елемент. Всякога, когато човек казва аз, може да знаете дали той е направил погрешка. Казваш: аз ще направя това, онова, и нищо не правиш. Значи не си говорил истината. В Божествения свят всяко нещо, което се казва, трябва да стане.

Питам сега: вие такива ли сте, каквито едно време бяхте? Това място беше пусто, сега пусто ли е? Растения има. Вие сте живите Божествени цветя, които сте израсли и върху които Бог работи. Един ден вие ще видите това. Не ви проповядвам едно човешко учение, проповядвам едно Божествено учение. Тепърва има да учите истината. Туй, което сега знаете, то е

малко, то е микроскопическо. Онзи, бъдещият свят, който иде, е по-добър. Нека да ме разберете. Бъдещите условия, които ще ви се дадат на земята, ще бъдат хиляди пъти по-добри, отколкото сегашните. Но ако сегашните не може да използвате, и бъдещите не може да възприемете. Ако човек не участва в страданията, не може да участва и в Божествените блага. Ако не вземете чашата на страданията, не можете да приемете и благата. Мнозина искате да идете в рая. В рая не може да иде човек, ако не е орал на нивата. Който не е сял, в рая не може да влезе. Човек, който не е вършал, в рая не може да влезе. Човек, който не е копал, в рая не може да влезе. Човек, който щедър не е бил, който не е носил поругание, който не е носил калта на дявола, който не е слугувал на дявола, в рая не може да влезе. След като те калял дяволът, да станеш неокалян – той е герой, златен е. Искам вие да бъдете чисто злато, калта на дявола да не може да ви окаля. Такива герои трябва в света. Това трябва да се проповядва на света. Всичко, което става в света, като тълкувате, всичко по реда си става. Всичките тия хора, които Бог ги е изпратил, Той ги е изпратил да уредят Неговите работи. Сега и вие сте изпратени в света да уреждате Неговите работи. Всеки един от вас да хване кой каквото може.

Сега ви пожелавам да имате отлично здраве, да се подмладите с двайсет години. Които са на шейсет години, да станат на четирийсет. Които са на четирийсет, да станат на двайсет. Които са на десет, няма какво да се подмладяват. Да станете всички богати, че да раздавате. Вие все очаквате да ви дават. Слушайте да ви кажа: вървете по правилото на вашия нос. Вашият нос нали е щедър. Вземам носа като пример. Носът какво казва: „Всякога трябва да даваш.“ В носа се образуват известни лигавини, които пречистват въздуха и благодарение на това богатство, което носът роди, като минава въздухът, пречиства се, филтрира се и така вкарваме въздуха в дробовете.

Казвам, трябва да бъдем щедри, щедри като нашия нос, щедри, както нашата уста е щедра. Вие плъоете на земята, то е щедрост. Някой казва: „Аз не съм щедър.“ Много си щедър. Най-

малко на десет места плюете. Искам да бъдете щедри, както устата е щедра, както вашият нос е щедър, щедри, както вашите уши са щедри. Един наш приятел ми разправяше една опитност. Той гържал една сказка по духовните въпроси в един от българските градове, мисля че в Плевен било. След сказката иде един от слушателите и му казва: „Господин Граблашев, искам да ви кажа нещо на ухото, никої да не чуе.“ Той помислил, че ще му каже своето възхищение от сказката, той му казал: „Страшен вагабонтин си.“ „Сряза ме.“ Като правило ви казвам: никога не допусчайте някой близо на ухото да ви говори. Нагалече да ви говори.

Аз говоря за една любов, в която трябва да вземе участие нашият ум, трябва да вземе участие нашето сърце, трябва да вземе участие нашата воля и нашето тяло, та всичко в света да запее „Бог е Любов“. Тогава ще дойде възкресението на мъртвите, които са в гробовете, всичките ще излязат. Ще дойде едно ново примирение в света, което сега светът очаква.

„Отче наш“

„Познаването на Любовта носи вечния живот.“ (три пъти)

Двадесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
22 март 1940 г.
София – Изгрев

Забележка: На 15 март 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

СТРАЖ НА ЖИВОТА

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?
Имате ли загадена тема?

Пишете върху темата „Каква била побудителната причина на паяка, която го заставила да си направи първата нишка. Първият подтик на паяжината.“

„Коя е била причината, която заставила човека да си тури шапка на главата?“

Другата тема: „Първият учител по готвачеството кой е.“ Главът е една от причините на готвачеството.

Изпейте една песен.

„Благост“

Изпейте „Изгрява слънцето“.

Съвременните хора основна мисъл нямат. Имате група войници, те са юнаци. Щом остане сам, той изгубва присъствието на духа. В най-ранната възраст всичките животни са се събирали заедно, за да си помагат. Някой път вие искате да се освободите от влиянието на обществото, казвате: „Аз трябва да бъда самостоятелен“ и мислите, че сте свободни. Вие сега носите разни грехи, различно сте облечени. Наложено ви е, никої от вас не е свободен. Носиш дебели грехи – студът те заставил да носиш дебели грехи. Носиш тънки грехи – топлината те заставила да носиш тънки грехи. Имаш пари – носиш хубави грехи. Нямаш пари – не носиш хубави грехи. Казва: „Аз нося каквото искам.“ Така не се говори. Или даже когато ходите, не ходите свободно. Всеки един ходи по особен начин. Казва: „Така

съм свикнал.“ Не, това не е свобода. Как ще познаете дали човек е свободен, или не?

Нека вземем друг един въпрос, да изясним първия. Да кажем, вие сте студент по математика в университета. Запитва ви професорът по закона на тяготенето*. Ако може да обясните въпроса, знаете значи. Но когато вие се запъвате, професорът забелязва, че във вас въпросът е смътен. Какво нещо е тяготенето? Че всичките тела се привличат. Но защо се привличат? Има една хипотеза на привличането. Казва: телата се привличат. Но когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, тогава как ще обясниш? Сега казвате, че всичките тела падат към центъра на земята. Когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, кой го привлича? Значи според този закон нещата отгоре падат надолу, туй се нарича привличане. Когато по права линия се привличат телата, тогава как ще обясните? Да допуснем, че вие някой път имате едно настроение в себе си да пеете нещо. Друг път нямате туй настроение. Откъде произтича, че в едно настроение песента е несъвместима, а в другото настроение песента е съвместима? Ако те хване някой за устата, хване те за врата, че запуши с кърпа устата, може ли да пееш? Сега дойде някой апаш съвременен, извади своя револвер, казва: „Пей, или ще те убия.“ Сега какво ще правиш? Ще пееш. Но ти тъкмо пееш и той извади револвера и казва: „Да мълчиш, или ще те убия.“ Ти мълкваш. Ако ти каже да пееш, ще пееш, без да искаш. Ако ти каже да мълчиш, че ще те убие, ти ще мълчиш.

Питам сега, ако пееш, по свобода ли пееш и ако мълчиш, по свобода ли мълчиш? Казваш: „Аз съм свободен да правя каквото искам.“ Ами че то е вече една колективна идея. Ти правиш туй, което всичките хора правят. Всичките хора ядат, и ти ядеш. Всичките хора спят, и ти спиш. Всичките хора ходят, и ти ходиш. Всичките хора мислят, и ти мислиш. Казвам, кое е онова, което хората не правят, пък ти правиш, което е специално

* Привличане (от рус.).

твое. Кажете ми една специална ваша идея, микроскопическа да е. Мъчно е да намерите.

Да ви разправя един анекдот. Той станал в Търново. Имало двама съседи. Единият имал много kokoшки и те постоянно влизали в двора на другия, и ровили. Тъй както и нашият съсед има много kokoшки, които влизат в нашия двор и ровят. Kokoшките все влизали и ровили в двора му, и той се чудил какво да направи. Пъдил ги той, но те пак идвали. Един ден гледа, един продава една лисица на пазаря, вързана с верижка. Казва: „Колко пари?“ „Четирийсет.“ Купува той лисицата с веригата, донеся я в двора си, свързва я за един кол хубаво. Kokoшките, като усетили лисицата, разкрякали се и оттам насетне kokoшките не влизали в двора му само от миризмата на лисицата, нито една kokoшка не влизала вече. По-рано съседът ги е гонил много пъти, те все влизали. Откакто вързал лисицата в двора си, няма нито една kokoшка да влезе, всичките kokoшки слушат. Лисицата само като седяла в двора, kokoшките не влизали.

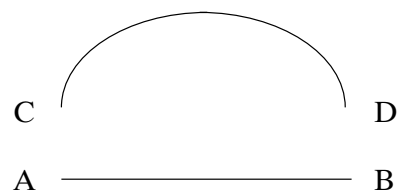
Сега ще ви наведа на мисълта. Имате някой път някои лоши мисли, които ви нападат. Аз наричам лошите мисли, това са kokoшки на съседа, които идат във вашия двор. Kokoшите мисли ровят и ви причиняват страдания. Какво трябва да правите? Някой път някой казва: „Не зная как да се освободя от лошите мисли.“ Лисица, лошите мисли ги е страх от лисица. Лисицата, то е умът. Когато ти мислиш, на лошата мисъл трепери ъ козината. Като не мислиш, тя само рови. Щом започнеш да мислиш, лошата мисъл я няма.

Та казвам, като намерите някоя лисица, турете я за лошите мисли, които ви нападат. Човек трябва да мисли. Мисълта е страж за лошите мисли, а поощрение за добрите. Мисълта носи светлина, а пък за всичките лоши мисли, за тях светлината не е свойствена. Лошите мисли ги е страх от светлината. Лошите мисли са се зародили и се зараждат там, дето има тъмнина. Всякога, когато човек има неразположение в себе си, показва, че светлина няма. Именно в тъмнината човек е нападнат от лошите мисли, желания и постъпки.

Но при самовъзпитанието, щом сте неразположени, малко светлина имате. Щом сте разположени, достатъчно светлина имате. При обикновената светлина човек трябва да знае как да създава светлината. Една особена светлина има, която човек сам трябва да я създава в себе си. Тази светлина, която вие сега имате в салона, тия двете лампи, тя е създадена, ние я създаваме. Имаме друга една светлина, която я нямаме сега, дотогова, докато дойде обективната естествена светлина, която съществува в природата. Тази светлина е израз на онази светлина, която вече съществува.

Да допуснем, че вие се обезсърчавате. Какво нещо е обезсърчението? Турете запетая след *о*, турете запетая и след *без*: *о, без, сърчение*. Обезсърчава се. Значи всяко нещо, което няма сърце, в което сърцето не взема участие, аз го наричам обезсърчение.

Какво представляват тия две линии? Едната представя човешкия ум – *AB*, другата представя човешкото сърце – *CD*. Линиите, по които сърцето действа, винаги са криви. Ако накарате едно сърце да се движи по

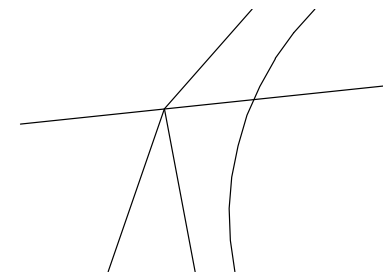
права линия, то не знае. Най-голямата мъчнотия за сърцето е да се движи по права линия. То, като дойде, не може да направи права линия, но най-хубавите криви линии сърцето ще построи, професор е. Каквата крива линия искате, в съвършенство може да я тегли. Ума ако накарате крива линия да тегли, и той не може. И когато умът изисква крива линия, той идва при сърцето, казва: „Я ми кажи тази линия, построй я.“ Помагат си умът и сърцето. И сърцето, като го накарате една права линия да направи, казва на ума: „Моля ти се, направи правата линия.“ Умът може да направи права линия, каквато поиска той може да начертае. За кривите линии сърцето е майстор. Умът е

специалист за правите линии, сърцето е специалист по кривите линии. Помагат си един на друг.

Какво разбирате сега? Чудно ви се вижда, нали? Тази идея във вашето съзнание не ви е дошла в тази форма, че сърцето е специалист по кривите линии. Може да наблюдавате един човек и ще видите, че той мисли по права линия. Но когато сърцето дойде да работи, човек винаги върви по криви линии, заобикаля. Когато умът действа, той върви по права линия, движенията му са прави.

Та под права линия аз разбирам, когато умът функционира. Под крива линия разбирам: то е закон, по който сърцето действа, този именно закон, че сърцето действа по крива линия, понеже в кривата линия се харчи най-малко енергия. От чисто икономическо гледище е това. В областта, в която умът действа, ако той действа по крива линия, той ще иждиви* повече енергия. Следователно в областта на ума действа: правите линии са икономически, по-малко енергия се харчи. В областта на сърцето кривите линии с по-малко енергия се правят. Това е от чисто икономическо гледище.

Сега може да зададете въпроса защо е така? Когато една светлина иде от по-рядка среда в една гъста среда, какво става? Правата линия може ли да продължи в същата посока? Не, тя ще се пречупи, ще мине по крива линия. Значи човек щом мине от една по-рядка среда в една по-гъста, иде кривата линия, става пречупване на линията. Следователно срещате вече голямо препятствие, съпротивление. Сега законът какъв е в такъв случай? Ако да кажем тази линия излиза от една

* Изразходва, изхарчи (разг. от църковносл.).

по-гъста среда и влиза в по-рядка, какво ще стане? Пак ще се пречупи. Та този закон работи и за вас. Когато вие се намирате в благоприятни условия и минете в по-неблагоприятни, по крива линия ще се подвижите. По-благоприятни условия са условията на ума, по-лоши условия са условията на сърцето. Следователно, щом слизате, непременно ще има по-голямо съпротивление. Тъй щото, щом умът влиза в една по-гъста среда, той взема методите на сърцето. Казва някой: „Аз не съм свикнал да отстъпвам. Никога не отстъпвам.“ Но приближиш се до една печка, като допра до печката ръката, веднага си гърпам ръката назад. Ти не мислиш, но щом допреш ръката, веднага теглиш ръката назад. Ти казваш, че не отстъпваш, а ръката ти отстъпва, ръката отстъпва, преди ти да си заповядал да отстъпи. Лошо ли е, че отстъпва? Докато дойде някаква заповед да отстъпи, ще стане някаква повреда. Често ние мислим, че за някои работи не отстъпваме, пък трябва да отстъпим. Но какво трябва да отстъпва човек?

Допуснете, че двама приятели се свадят по някой въпрос. Как трябва да отстъпят? Има един пример, тук, в България, е станал. Направили една баня в едно село или в едно малко градче, но селяните се разделили на два възгледа. Имало едни, които казвали, че за под трябва да се турят огладени гъски, херендосани*. Другите казвали, че е опасно да бъдат гъските огладени, но трябва да са неогладени. Дохожда един инспектор и пита защо банята не е довършена. Спор има и не може да разрешат спора, гъските рендосани ли да бъдат, или нерендосани. Той казал: „Направете пода с една гъска огладена и с друга неогладена, една херендосана и друга нехерендосана. Онези, които мислят, че гъските трябва да бъдат неогладени, да вървят по неогладени гъски. Другите, които мислят, че гъските трябва да бъдат огладени, да вървят по огладените гъски.“ Та и природата има доста бани с огладени и неогладени гъски. Ние намираме туй противоречие. Много бани има, които са с една огладена гъска и

* Рендосани (обл.).

с една неогладена. Ние намираме в нашия живот такива огладени гъски – такава е теорията. Някъде има неогладени гъски – теорията е такава. Някъде ходим по огладени гъски – теорията е такава. Няма нищо лошо в туй. Каква разлика има между една огладена и една неогладена гъска? При огладената гъска трябва да бъдеш внимателен, а при неогладената пак има опасност, да си натъкнеш крака, да се убодеш. В единия и в другия случай ще бъдеш внимателен. В единия случай, при гладките гъски, лесно може да изгубиш равновесие, хлъзгане става. При неогладените гъски има бодили, на които може да се натъкнеш.

Та вие искате животът ви да бъде уреден. Представете си, че вие се намирате в един живот, дето, каквото помислите, веднага става. Помислиш за яденето – дадат ти го. Речеш да ходиш – веднага автомобилът дойде. Всичко става, щом само помислиш, всичко е предвидено, че не ви дават случай вие да си помръднете ръцете. Искате да станете да идете някъде, веднага ще ви вземат да ви занесат. Какво би станало с вас, ако всичко е така наредено? Вие искате по някой път да е нареден животът ви, но то ще бъде най-голямото нещастие за вас, всичко да е така наредено. Трябва да има нещо, което ти сам да наредеш. Че ако в света всичко е наредено, ти не може да вземеш участие.

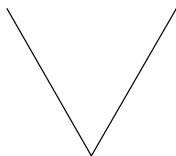
Казвам, развайте се, че в живота има неуредени много работи. Те са за вас. Прогресът на човека, на народите, на обществата, на човешкия ум, на човешкото сърце е от неуредените работи. И другата крайност щеше да бъде, ако нищо не беше уредено. Хубостта е в това, че половината на живота е уреден, половината не е уреден. Уреденият живот в дадения случай е една почивка за човека. Всякога, когато трябва да починеш, ще дойдеш до едно място, дето работите са уредени. Щом дойде време за работа, идваш в една област, дето нещата не са уредени.

Та онзи Божественият промисъл в света е предвидил, че има неща, които не са уредени. Мислите ли, че онова във вас,

което не е уредено, и за другите е неуредено?

Да допуснем, че вие вземате в едно шише хиляди пясъчинки. Като ги турите тия пясъчни зрънца, ще вземат известно положение. При всяко помръдване на шишето всяка пясъчинка ще измени своето място. Представете си сега, че един учен човек е изчислил тия хиляди пясъчни зрънца, ученият човек изчислил всяко зрънце къде се намира, но при дадени условия той знае местата. Шишето не трябва да се бута, но вие, без да знаете, гойдете, че бутнете шишето. Питам, този ученият човек, като гоиде, който изчислява, че знае вече, в първия случай знае зрънцата на кое място са, вие, след като сте бутали шишето, пак го турите на същото място, гоиде той, ще забележи, че зрънцата не са на същото място. Шишето е на същото място, но зрънцата не са. По това ще направи заключение, че някой бутал шишето. Питам сега: как ще наместите тия зрънца? Ако ви викнат и ви накарат да наместите всяко зрънце на място, как ще ги наместите? Трябва да знаете как да бутате шишето. Не че не знаете, знаете как да разместите зрънцата, но не знаете как да бутате шишето и да наместите тия зрънца. Онзи, който знае как да бута шишето, че да не мести зрънцата, той е учен човек. Питам: вие как бихте ги наместили?

Вие се намирате в положението на мравчения лъв. Представете си, че тук на гъното на тази фуния има един мравчов лъв, мравояд. Той е направил такава фуния и като влезе една мравка, хване я за крачето, откъсне го. Рече мравката да върви нагоре, откъсне и другото краче, тъй че тази мравя не може да излезе из тази фуния. Как му дошло наум на този философ да направи тази фуния? Отде знае той това? Тази мравка, като влезе, тя из тази фуния не може да излезе. Тя все пада на гъното, той я хваща за едното краче, за другото, докато най-после ликвидира с нея. Мравковият лъв, той е само изражение на една интелигентност, която седи извън него. Когато твоите

ръце ходят по пианото, питам, ръцете от само себе си ли го правят? Много разумно постъпвате. Скачате по клавишите, изваждате най-хубавото, но ръцете ли правят музиката? Някой седи зад ръцете. Мравковият лъв е като човешките ръце. Заг мравковия лъв седи нещо разумно, което го кара да прави така. Не че той е толкоз голям философ, да предвижда тия работи – колкото ръцете са предвидили пианото. Те ходят по пианото, понеже има друг, който да заповядва на ръцете.

Тогава какъв пример можем да извадим ние от мравковия лъв? Ти за всичките лоши мисли направи такава една фуния. Следвай примера на мравковия лъв, ако искаш да се избавиш. Щом влезе една лоша мисъл в тази фуния, да не може да излезе навън. Тогава ти ще я обуздаеш, и тя ще бъде под контрола на твоята воля. В такава само фуния ти може да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание и една лоша постъпка. Ти на лошата постъпка не може да кажеш: „Не прави това, не може.“ Лошите желания трябва да се ограничат и да знаеш по кой начин трябва да ги ограничиш.

Да допуснем, че във вас се заражда чувството на страх. Не зная гали сте пътували през гора. Някои, като пътуват през гора, страх ги е от вълци, от мечки. Шушне нещо в гората, веднага той казва: „Голяма мечка иде.“ Трепне му сърцето. Изкочи някой вол из гората, той се поутеша, че е вол. Шушне нещо отляво, той пак помисли, че това е някоя голяма мечка, и трепне сърцето му. Сега изкочи някой бивол из гората. Пак се зарадва. Оттук шушне, оттам шушне – и той си мисли, че това са мечки. Като излезе из гората, колко мечки е срещнал? При всяко пошушване той мисли, че е мечка. Питам: защо този човек се безпокои? Това е хубавото, че този човек в живота си никак не се молил. Щом го е страх от мечките, най-малко десет пъти ще прочете „Отче наш“. Казвам, този страх е намясто, този страх го накара да чете молитви. Тази молитва се простира в туй пространство и благодарение, че той чете „Отче наш“, мечката не излезе. Хубаво е. Този човек, който го е страх от мечката, той разпространява своята мисъл в пространс-

твото и мечките възприемат неговия страх, и тях ги е страх. Мечките, ако са наблизко, и в тях ще се зароди страх, мечките ще ги е страх от онзи, който го е страх. А по някой път законът е, че ако си много смел, ти може да изкараш мечката да излезе насреща ти, защото тази смелата мисъл се предава на мечката и тя става смела.

Та по някой път отрицателните неща дават един положителен резултат. Туй, от което те е страх, няма да дойде не по никакви съображения, но понеже тебе те е страх, предаваш страха и на мечката, и нея я е страх. Значи мечката няма да те срещне на пътя. Та ви казвам, хубаво е по някой път да се страхувате, понеже ще изплашите мечките, не че сте герои.

Запример в едно село имало една голяма стена. Тогава иде до стената една голяма мечка. Едно куче се затичва при стената, без да иска се хвърля на гърба на мечката. Обаче мечката не е имала такава опитност да се хвърли някой на гърба ѝ, мечката мислила, че нещо е по-силно от нея и хуква да бяга. Кучето, и то се уплашило. И то бяга на запад, мечката на изток. Селяните, като минали покрай стената, видели визитните картички на двамата герои.

Казвам, всичките противоречия, които съществуват в природата – в природата няма противоречия – но всичките противоречия седят, за да може в дадения случай човешкото сърце да работи разумно и човешката воля да работи разумно. Всичките противоречия, които съществуват в природата, съществуват като противоречия, да създадат някаква енергия в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Сега човек трябва да премине през целия живот, за да се убеди. Запример вземете сиромашията, тя е създала работливостта. Всичките удобства за строеж на къщи богатството ги е създало. Богатството създава една форма, сиромашията – друга форма.

Сега де бихте турили вие богатия човек? Богатия де ще го турите да живее? При ума или при сърцето? Сиромашията къде ще я турите? Какви линии има богатството? Кои линии са по-дълги, правите линии или кривите линии? Един богат човек,

той никога няма да тръгне да върви пеш. Той ще се качи на някое превозно средство, на самолет.

Да допуснем, че вие имате всичките удобства, какво бихте постигнали? Сега всичките хора говорят все за материални богатства. Те са резултат на онази разумна работа, която хората са работили в миналото. Вземете тия залежи на петрол, които съществуват. Хиляди и милиони същества са работили. Сега хората използват тия петролни извори, използват тия пластове с въглища, но растенията преди хиляди и милиони години са работили, образували са тия пластове. Питам: ако те не бяха работили, ако те не бяха складирали тия въглища, откъде ще ги извадим?

Та казвам, и във вашия ум има много неща складирани, които трябва да ги търсите. Сега правят сонди, които ги турят по на шестстотин, седемстотин, хиляда, хиляда и петстотин метра дълбочина, за да изкарат тия масла от земята. Изисква се известно усилие от човека. Някои неща, които са построени в човека, той трябва да работи. Някой път се изисква много голямо страдание, за да накараш човек да мисли.

Мене ми разправяше един българин. Те били трима грузари. Единият имал хубаво сепре, другият имал хубави панталони, третият имал хубави обуца. Често, когато някого от тях викали на гости някъде, който имал обуцата, ще поиска сепрето от единия и панталоните от другия. Та казва: разменяхме си, когато ходехме на гости. Това е един анекдот. Целият свят по същия начин прави. Вземете англичаните, произвеждат едни неща, американците – други, германците, русите, и става обмяна в производството. И благодарение, че е така, така се опознават народите. Вземете някой певец, пее много добре класическите песни, някои пеят тези живите песни. Тъй щото не всеки певец може да пее каквато и да е песен. Това е естествено. Някой човек може да пее някоя класическа песен, някой пее хубаво някои игриви песни. Или вземете някои техници: един в едно направление работи, друг – в друго.

Казвам, в природата съществува един закон на разнооб-

разие. Всеки трябва да хване онази област, която му е свойствена нему да работи със знанието, което му е потребно.

Та казвам, човешкият ум е станал причина за създаването на нервната система, сърцето е станало причина за създаването на симпатичната нервна система. Сега някои от вас, като не разбирате как е създаден човек, може да си напакостите. Ако човек работи само с главата си, със своя мозък, той ще стане чрезмерно нервен, ще започне да съхне. А пък ако работи само със своята симпатична нервна система, тогава ще стане съвсем пълен. Има две опасности: в едната да изсъхне, в другата да стане толкоз огладен, че да се изстуди. Влажността докарва флегматичност, изстудяване. Казва: „Нямам настроение.“ Когато човек няма настроение, не работи. Това произтича, че времето е студено. Когато е много студено, човек не може да работи. Казвам, в природата винаги съществува преход от едно състояние в друго. Сърцето – долу, умът – горе.

Та сега всички вие се намирате в едно противоречие, искате да уредите живота си, че да нямате никакви мъчнотии. То щеше да бъде най-голямото нещастие, ако имахте само мъчнотии. Тъй както сега живеете, е най-добре. Наполовина имате мъчнотии, наполовина не ви достига нещо. Туй, което не достига, там е вашето място. Щом срещнете някоя мъчнотия, никога не я оставяйте, не я заобикаляйте. В мъчнотиите вие ще намерите нещо хубаво. То е като онез, които търсят скъпоценни камъни. Много пъти, като намерят някой скъпоценен камък, знаят, че вътре се крие нещо ценно и започват да го разчупват, изваждат отвътре скъпоценния камък. Които не разбират, побутват камъка. Които разбират, изваждат скъпоценен камък. Много пъти в камъните има скъпоценни камъни или злато. Които не разбира, побутва нещата.

Казвам, умният човек използва мъчнотиите в живота си, а онзи, който не е умен, той ги побутва, седи и чака, дано някак си да се уреди животът му, да дойде някакъв късмет. Късметът някой път може да дойде, пък някой път не иде. Късметът на човека седи в работата на неговото сърце и в

работата на неговия ум. Ако сърцето ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Ако умът ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Щом не работи правилно, тогава турците казват: без късмет е. На български как превеждате думата късмет? Щастие.

Радвайте се, че имате едн неодоимък. Щом имате нещо, което не ви достига, радвайте се на това. Ако бихте се радвали на малките несгоди на живота, щяхте да бъдете по-щастливи, отколкото да роптаете против несгодите на живота.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас
5 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 29 март 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

МЕТОДИ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Пишете върху темата „Малките добри и големите добри постъпки“. Да бъде мисъл през цялата седмица. Какво се подразбира под една малка добра постъпка и една голяма добра постъпка?

Пишете втора тема: „Ползата от тънките и дебелите вѐжа.“

Човек, най-първо, се ражда тънко вѐже, после става дебело вѐже. Като стане дебело вѐже, остарее. Най-първо, човек е една малка добродетел, после става голяма.

Вие размишлявали ли сте по някой път върху философията на една кибритена кутия, върху съдържанието на една кибритена кутия? Много пъти вие разглеждате някой философски въпрос, но ако ви дам една тема, „Кибритената кутия“, какво може да ми направите? Ако трябва да направите една лекция, какво бихте направили? Най-първо, ще говорите от какво е направена кутията, после – от какво са направени клечките и за какво служат. Там ще свършите. Много малко може да кажете за нея. Но тия миролюбивите клечки, които по естество са миролюбиви, расли са някъде в гората, може човеколюбивият човек да ги вземе и да ги направи много лоши клечки – и добро да вършат, и зло да вършат. Ами че с една кибритена клечка ще запалят огън, ще те опекаат на него. Ако я нямаше, с какво ще те мъчат? Тѐй с кибритената клечка запалят огъня, налагат го, пак ще те опекаат на него. Питам, кой е виноват, когато кибритената клечка прави престъпление?

Казвам, всеки човек може на най-хубавата дума да ѝ тури една главичка, както кибритената клечка, и да направи

думата *добър* – турите пред думата *не е* и става – *не е добър*. Туй, което не е добро, то е клечката, която е миролюбива, туй *не е* е главичката. Като граснете, запали се тази главичка, ще запалите огъня. Злото в огъня е вече предназначено. То е едно зло, но вие го намирате за уместно. Но уместно е, ако сте далеч от него. Ако сте близо, няма да е уместно. Някои казват, че огънят е много полезен. Полезен е отдалече на един метър, на два метра, но близо при него, като туриш ръката, ще видиш, че е много лошо. Има много работи, които отдалече са много добри, а отблизо са много лоши. После имаме думата *лош*. Като турите пред нея *не е*, става *не е лош*. Имате *не е добър* и *не е лош*. В дадения случай каква е разликата между *не е добър* и *не е лош*? Коя дума е тук положителна? *Не е добър* ли е положителна, или *не е лош* е положителна? Значи, ако махнем *не е* при *лош*, става *лош*. Ако махнем при *не е добър* *не е*, става *добър*. Като турим при думата *добър* *не е*, думата добива друго съдържание. А пък като турим *не е* при *лош*, значи лошото придобива нещо. Като стане *не е лош*, думата става положителна. Като турим *не е* при *добър*, думата става отрицателна. Като махнем *не е* от *не е добър*, думата става положителна. Като махнем *не е* от *не е лош*, думата става отрицателна.

Сега във вас се заражда мисълта, защо е така. Аз ще ви запитам: защо шивачките надупчват дрехите с машината? Мислите ли, че е едно благодеяние, като турите оная греха на машината и започнеш: трака-трака, надупчиш я. Казваш: „Много добре е ушита.“ Казвам: „Много добре е надупчена.“ Казва: „Много добре е ушита, изящно, да ти е мило да я гледаш.“ Ако попитате грехата така надупчена, какво ще каже тя? Вие ще кажете, че грехата не усеца болка. Представете си в отделиенията, нали сте били ученици? Започвате в първото отделение, учителите се отнасят добре, във второ отделение стават малко по-лоши, в трето – малко по-лоши, и в четвъртото – още по-лоши, но в университета са най-лоши. В първото отделение забавляват децата, във второто отделение учителите си позволяват да помилват малко ученика. По някой път, като го

удари, го помилва. Едновременноните учители имаха пръчки, казва: „Дай си ръката.“ Детето простре ръката, но като рече учителят да удари, то я свие. Най-първо, не иска да си даде ръката. Погледнеш, от очите потекат извори. Учителят толкоз магично удря, че като удари по ръката, вода потича. Ученикът човек става. Как се нарича тази наука за водата? Учителят хидролог става, намира вода. Нали сега ходят да търсят вода, някъде да копаят. Учителят, като срещне едно дете, като го удари по ръката, погледнеш, вода потече. Казва му: „Вода има в тебе. Щом има вода, човек ще станеш.“ Дето са ви били, то е голяма наука. Казва: „Дай си ръката. Ти човек ще станеш или не?“ Ако, като те удари и потекат съззи, казва: „От тебе човек ще стане.“ Ако не потекат, казва: „На такова сухо място не може да става нищо. Градинарството не може да се развие.“

Като плачат децата, показва, че вода има, може да стане градинарство. Тъй щото вас били ли са ви с пръчка и шяпали ли са ви със шамари? Хубаво тогава. Питам: къде е лошото, че един учител плеснал едного по лицето? На твоето лице се събрала известна материя, дошла отнякъде и се набрала материя на ръката на учителя. Тия материи се обичат, привличат се от обич. Казва, учителят тъй плеснал, тъй биел. Откъде накъде? Ако можеш да повярваш, че ударът на учителя е едно благословение, като разбереш, ще туриш *не е* настрана, казваш: добре е.

В Бургас имало някой грък – разправяха един пример. Като влезе някой просяк да проси от него, той ще го изблъска навън, нищо не дава. Като излезе просякът навън, върви из улицата, той ще вземе пет-десет лева, ще иде по някоя забутана улица да намери просяка и ще го мушне, ще каже: „Ха бре, керата*.“ Като го мушне, ще му мушне парите в джоба и ще се върне. Най-първо, просякът е обиден, че го изпъдил, втората обида е, че го мушнал и му казал: „Ха бре, керата.“ Но като погледне после в джоба десетте лева, забравя мушкането, той

* Хулна дума, нещо като лека псувня; недогялан, недорасъл (разг. от гр.-тур.).

се засмее вече.

Казвам, когато има мушканица, има нещо турено в джоба, тогава забравяте всичките погрешки. Докогато има мушка, не и няма нищо турено в джоба, погрешките не се забравят. Този грък дава много добър пример. Ще изпъди просяка, после ще му даде.

Вие как посрещате просяците? Бръкнеш в джоба си и набутиш една петолевка, но от тези сребърните, които сега струват двайсет и пет лева. Като хванеш двайсет и пет лева, не ти се дават. Бръкнеш, напиаш десет лева, и то не ти се дава. Напиаш два лева, напиаш един лев и най-после, като пиаш, половин лев извадиш и дадеш. Като бръкнеш, каквото хванеш, дай го. А пък ти бъркаш и правиш избор. После правиш разни съображения. Тъй както правиш, и всичките същества, които те срещат и които ти помагат, и те правят същото, каквото ти си направил. Бръкне то в джоба – вижда сто лева. Бръкне – петдесет лева, и него остави. Като намери един лев, ще ти даде. Казват: „Много скържав човек е този богаташ.“ И ти си същият. Едно време ти бръкна в джоба си и даде половин лев, сега половин лев повече са ти дали. Ти намираш, че няма никаква щедрост.

Казвам, човек в своите постъпки, когато постъпва, трябва да бъде щедър, не разточителен. Щедрост, значи да задоволиш в даден случай една човешка нужда, да можеш в даден случай да задоволиш нуждата на един свой ближен. Щом не задоволиш, то е закон на скържавост.

Имате такава дума: *не е трезвен*. Отделите *не е*, става *трезвен*. Имате *не е пияница*. Отделите *не е*, става *пияница*. Та знаете ли на какво мяза туй? Как ще обясните? Да извадите един морал. *Не е добър – не е лош, не е лош е позлатено, не е добър е окаляно*. Каква е разликата? Позлатеното се изтрива, а калта като премахнеш, виждаш, че злато остава вътре. Значи позлатените работи са лоши, а окаляните работи са златни. Като изтриеш позлатеното, остава лошо; като измиеш окаляното, остава златото. Като изтриеш калта на *не е добър*, става

добър. Като изтриеш *не е на не е лош*, изтриваш позлатеното, остава *лош*. На *не е добър* като изтриеш *не е*, като измиеш калта, става *добър*. В единия случай позлатеното като изтриеш, *лош* остава. Като махнеш окаляното от доброто, остава доброто. Сега окаляните работи четете, пък позлатените не ги изтривайте. Някой път вие позлатеното много го търкате и остава лошото. Имате крива постъпка, речете да го изчистите, като речете да го изчистите, остава лошото. Не го бутайте. Позлатеното хич не обича да го търкаш.

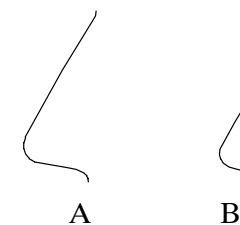
Като пресушите някой извор или някоя река, на реката ако пресушите коритото, може да направите полза някому. Но ако пресушите извора, каква полза ще направите? Казвам, опитвали ли сте вие да поправите някоя ваша погрешка? Кое е по-добро да кажеш: *не е добър* или *не е лош*? Лошавината в човека конкретно в какво седи? И в какво седи добрината на човека? *Не е добър* показва, че крие добрината си. Който не е добър, крие добрината си. Който не е лош, той крие лошавината си. Този, който крие добрината си, става лош. Другият, който крие лошавината си, става добър. Лошият, като крие лошавината си, става добър. Добрият, като крие добрината си, става лош. Тогава имате плюс и минус. Минусът е добър, ти като гадеш, то е минус. Лошият, той взема всякога, той е плюс, увеличава се. Лошият всякога взема, добрият всякога дава. Значи добрите неща са винаги по-леки, лошите неща са винаги по-тежки. Конкретно разсъждавам върху нещата. Лошият е, който всякога се увеличава в своята тежест. Такава е идеята. При лошия нещата стават по-тежки. Ако туриш двайсет и пет килограма на гърба и има да вървиш сто километра, ще те болят рамената. Ако ти снемат тази раница, турят ти на гърба не сто, но един килограм, ти вървиш и ти е приятно.

Тъй щото всякога лошите работи отегчават живота. Всяко нещо, което отегчава живота, е лошо. Всяко нещо, което улекчава живота, е добро. И следователно в приложението на живота вие, като мислите, с вашите мисли, с вашите чувства и с вашите постъпки или улекчавате живота, или го отегчавате.

Казва: какво нещо е добрата постъпка? Конкретно ония мисли, ония чувства и ония постъпки, с които ние правим нещата по-тежки в себе си, то не е добро. А пък ония постъпки, ония чувства и ония мисли, с които нещата олекват, правим ги да бъдат леки, са добри. Опарил си се някъде, казваш: за добро е. Няма да се мине дълго, тази опарена кожица ще се обели, ще дойде нова кожица. Говоря за малките погрешки. Опарил си се, казваш: за добро е. В живота всякога туряйте мисли, които олекват. Всякога внасяйте добри мисли, добри желания и добри постъпки. Те са, които съграждат.

Вземете, тук имате два носа. Единият е дълъг повече от шест сантиметра, другият е едва два сантиметра. Ти ще кажеш, че този човек не е умен. Тази линия показва, че в дадения момент този човек е умен, но този умният човек събирал товар. Всички умни хора се товарят. Да допуснем, че имаш критичен ум. Ходиш, търсиш погрешките на хората, целия ден ходиш и гледаш кой какви негъзи има. Навсякъде патологически работи виждаш: че очите не са намясто, че брадата, че краката. Питам, след като двайсет години си се занимавал с криминална психология, какво добиваш? Ако имаш друга философия, ще създадеш цяло нещастие за себе си. Че то е все същото един човек двайсет години да е клал добичета – днес коли един вол, утре заколи друго, двайсет години като клал добитък, какво е добил? Ще създаде своето нещастие.

Мен ми разправяха в България за един пример. Един касалин двайсет-двайсет и пет години се занимавал с клане, забогатял, оженил се, раждат му се три деца. Едното било на дванайсет години – аз ги турям така – другото на осем години и третото – едно малко кърмаче. Един ден най-голямото дете казва на братчето си: „Ела да ти покажа как татко коли овците.“ Братчето му не знае, отива. Голямото взема ножа и отрязва гърлото на братчето си, за да му покаже. Като видяло

кръвта, то се уплашило, носи ножа и като тичало, пада и се натъква на ножа. Майката чува че става нещо, тя пък къпала малкото дете, оставила го в коритото, за да види и в това време малкото дете се удавило във водата. Това е последствие на касаплъка.

Казвам, онова, което ти придобиеш от лошия живот, ти от него полза няма да добиеш. Ти не туряш в главата си една Божествена работа, не туряш главата си да мисли добре. Какво трябва да правиш тогава? Ще туриш главата си да мисли право. Ще туриш сърцето си да върши работата си добре. Ще туриш волята си, и тя да служи добре. Волята ти трябва да служи, сърцето ти трябва да върши и главата ти да мисли добре. Първото нещо е. Някой казва: „Как да мисля добре?“ Най-първо, ще се научиш да говориш добре. Ти казваш на себе си: „От мене човек няма да стане.“ Не говори такива глупости. Ти виждаш времето облачно, казваш: „Лошо време.“ Не говори такива глупости, времето лошо не може да бъде. Казва: „Слънцето не грее.“ Не говори такива глупости. Това са лъжи, бели лъжи. Казва: „Не грее слънцето.“ Не говориш истината. „Няма добър човек на земята.“ Не говори такива лъжи. При такава една философия какво може да излезе?“ Слънцето не греело, облаците са лоши, вятър духало, всичките хора лоши. Оставаш само ти добър човек. Откъде се взе само един добър човек в света? Ами че онова вълче, което мисли, че е добро, баща му добър ли е? Че баща му, преди да го отхрани, колко овци извади от кошарите? Знаете ли колко дела има заведени против този вълк? Всеки вълк, който е взел някоя овца от някоя кошара, дело има заведено. Сто овци като изяде, сто дела има заведени. Направиш една лоша постъпка, дело има заведено. Ще дойде един ден, веднага ще се завежда делото. Направиш едно добро, пак има дело заведено. Ще те възнаградят. Веднага се завеждат делата, но делото може да се насрочи в разни съдилища. Може делото да е в мировото съдилище, скоро се свършва по някой път. Делото може да е в окръжния съд. Делото може да е в апелативния съд, някой път може да е в касационния съд. Ако то

се бави пет-десет години, може да е в касационния съд. Ако се бави пет години, може да е в апелативния съд. В окръжния съд може да е две години. А в мировото съдилище може и по-скоро да свърши. Между себе си като се разправяте, ежедневно стават тия работи.

Англичаните, като се обидят, имат обичай да се боксираат. Те не дават заявление да се съдят, но и двамата започват да се боксираат. Набият се хубаво, потече кръв, шапките паднат. После се хванат за ръцете, поздравят се. Казва: „Извинете.“ Другият, и той се извинява. Като се набият, после се ръкуват, поздравяват се и се примиряват. Мирово съдилище. Вкъщи туй нали го знаете, нали се дуелирате?

Аз веднъж гледах две деца в две колички, малки деца. Едното на две години и половина. На едното дали една ябълка. Другото, което е на две години, го гледа. Хвана го за косата, разтърси му главата, и пак му взе ябълката, и другото взе да плаче. Казвам: и двамата хора ще станат. Аз сега тълкувам, аз съм коментатор. Казвате: „Тази ябълка ти я дадох, знаеш как да я изядеш.“ Мисли другото и като поседя, казва: „Като я взе, знаеш какви ще бъдат последиците.“ Раздруса го хубаво и му взе ябълката. Вие сега ще питате при кого ще остане ябълката. При когото и да е останала, резултатите ще бъдат същите. Онзи, който даде ябълката, не беше умен човек. Но туй стана заради вас, аз да видя, да ви дам този пример. Той трябваше да тури количките надалеч едно от друго, че да не може едното дете да вземе ябълката на другото. Трябваше да тури на четири-пет метра разстояние количките. Онзи турил количките една до друга, съблазняват се, изкушава ги. Другото казва: „То не е за тебе, за мене е.“ Хваща го за главата, разтърсва го за косата. Онова на двете години мисли, че онова си е позволило нещо, което не е за него. Големите хора всякога казват: „Това на тебе не прилича, на мене.“ Хубавото ядене, хубавите грехи са на умните хора, на големите. Малките могат без тях.

Казвам, онзи нос показва, че човек е умен, трябва да знае да го употребява. Този с гългия нос е опасен, мушка навсякъде. А

пък този късия нос е глупав. Глупавите хора не правят толкова пакости, колкото умните правят. Умният човек много пакости може да направи, глупавият – малко. Глупавите, само като вървят, прах вдигат по пътя, а пък умният с камъни ще те удари. Умният има и добрата страна. Той, като ти даде нещо, ще ти даде нещо хубаво. Казвам сега, носът на човека трябва да е като кибритена клечка. Ако си умен, ще запалиш плевнята, ако не си умен, ще запалиш плевнята. Ако цялата кутия има сто клечки, има големи кибритени кутии, може да запалиш сто плевни, тогава цялото село ще ги туриш в смущение. С една кутия може да направиш една илюминация в селото.

Казвам, сега в живота хората са дошли и правят погрешки от незнание, не знаят последствията. Но човек, да се учи, трябва да знае законите на своята мисъл, как да мисли правилно. Има желаня, които не са естествени, има мисли, които не са естествени, има и постъпки, които не са естествени. Представете си, че вас ви съблекат гол и ви намажат с мед и ви свържат за едно дърво. Или представете си, че като ви съблекат гол, ви облекат със скъсани дрехи. Кое е по-хубаво: да те съблекат гол и да те намажат с мед или да те съблекат гол и да те облекат в някои парцали? Кое е за предпочитане? Богатият е съблечен гол и намазан с мед. Сиромашът е съблечен гол и облечен с парцали, пуснат е свободен да върви. Кое е по-добре? Така аз разглеждам работата. Богатият е с мед намазан и е свързан, сиромашът – облечен с парцали и свободен пуснат да върви. И двамата имат същата съдба. На единия са взели дрехите и на другия са взели дрехите. Но единият, който е намазан с мед, има какво да яде. Като се намери в голяма нужда, ще си близне малко. Богатият ще си близне от меда, но понеже от меда по гърба не може да си близне, но само по рамената и ръката малко, защото е свързан, тук-там близне, и това е неговото щастие. Бедният, като върви със скъсани дрехи, няма никакъв мед намазан, гледа дупките. Но в живота за предпочитане е положението на бедния, който е свободен да ходи. И той има неприятности, но положението на богатия, който ближе от

рамената си мед, е по-лошо, че ако го нападнат тия хапливите мухи, те, като изядат меда, ще започнат да изваждат вътрешния мед. То са философски работи. Вие не разсъждавате така. Във вашия ум ни най-малко тази идея я няма. Аз разсъждавам така. Вие казвате: „Блазе му на богатия човек. Къща има. Виж колко хубаво е облечен. Как е намазан с мед.“ Но колко струва това намазване? Да се поставите сега в положението на сегашните американски милионери, които са в Америка – при сегашните апашии, които съществуват, какъв страх имат. Всеки богаташ има по десет души детективи да го пазят, десет души гавази* ги наричам. В турско време българите, като тръгнат, ще хванат един гавазин – българинът върви напред, гавазинът отподире, да го пазят. Сега в Америка по десет души ги пазят, да не задигнат жена му или децата му, защото, ако ги задигнат, искат голям откуп. Защо ти е такова богатство? Остави, че ще го задигнат, но целия ден стоиш нащрек. И то си има хубавата страна, но то е само един вид на живота. То е лошата страна, но има и добра страна. Докато хората дойдат до онова – правото, разбиране.

В какво седи богатството на човека? Богат е според мене онзи, който знае да се ползва от своя ум. Богат човек според мен е онзи, който може да се ползва от богатството на своето сърце. Според мен богат човек е онзи, който може да се ползва от силата на своите постъпки. А пък в този смисъл, както вие разбирате, всеки човек, който може да се ползва от своя ум, е свободен. Всеки човек, който може да се ползва от богатството на своето сърце, е свободен и който може да се ползва от своите постъпки, е свободен човек. Има една сиромашия, която не трябва да желаем. Тогава бедните трябва да се научат да се ползват от своето сърце, Бог е турил спасението в техните сърца. Щом си станал богат, трябва да се ползваш от своето богатство.

Кое е по-хубаво: да кажеш *колко си добър* или *колко си*

* Телохранители, пазачи (ар.-тур.).

лош? След като те обере някой, да му кажеш: „Колко си добър, защото ми олекна.“ Ти носиш една чанта от двайсет и пет килограма на гърба си, сто километра има да пътуваш, среща те някой, взима ти товара. Казваш: „Колко си добър.“ Сега ще кажеш: „Мене ми е по-леко.“ Ти тръгнеш по пътя, казваш: „Обраха ме, какво ще правя сега?“ Ще си създадеш груго нещастие. Кажу на този, който те обрал: „Колко си добър. Колко си услужлив.“ Така лесно се говори философски, но след като снемат и ти вземат раницата, много мъчно е да кажеш: колко си добър.

Когато сте на представление, има места, дето хората не се обиждат. То е на сцената. Обижда го някой, но той със смирение издържа. В туй отношение защо човек да не може като актьор да каже: тъй е писано в драмата. Тази драма така са я написали, ти играеш същата роля. Ти играеш ролята на един крадец, откраднал си нещо. Казват: „Не те ли е срам?“ Съдят те. Ти седиш, носиш позора. Всичките хора като правят представление, другите им ръкопляскаат на сцената, че хубаво са изиграли ролята. Ролята е хубаво изиграна, ти съзнаваш, че не си престъпник, но играеш ролята на престъпник, за да дадеш един урок на другите, за да знаят как трябва да постъпват. Някои от вас играли ли сте някакви роли на сцената? Всичките искат да играят такива хубави роли, ролята например на един цар или на някоя царица, на някой съдия, философ, на някой поет. Има и такива роли незавидни. Онези актьори на сцената се намират в трудно положение. Ще играеш ролята на някой, когото трябва да го убият. Трябва да знаеш как да умреш. Ще идеш да гледаш как умират хората, за да го представиш вярно. Като го мушнат, потече кръв, паднеш. Хубаво трябва да го представиш. Ще носиш едно гумено облекло, че малко червена вода ще има, като мушне, ще потече кръв. Ти паднеш, ще си представиш, че си умрял. Като станеш от сцената, пак си възкръснал.

Та казвам, когато ви мушнат във вашите гувени грехи, не мислете, че е много сериозна работа. Двама актьори играят в Америка, единият се разгорещил, другият казва: „Внимавай, като мушкаш, да мушнеш гувената греха, да не мушнеш друга-

та. Внимавай, че си се разгорещил, да не ме мушнеш.“ Така се предпазва. Ставали са инциденти. Много актьори са убивани така на сцената.

Често и вие като актьори малко по-навътре мушнете, и после се извинявате. Трябва да бъде майстор човек да мушка само гувената греха. Като мушнеш, да се свърши въпросът.

Мислете защо Господ ви е дал главата. Мислете защо Господ ви е дал сърцето. Мислете защо Господ ви е дал волята. Няма по-хубаво нещо да знаеш да гържиш главата си така, както трябва, да управляваш сърцето както трябва и да използваш волята както трябва. То са най-хубавите неща в живота на един ученик.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и трета лекция на Младежкия окултен клас
12 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ЕЗИКЪТ НА ТОНОВЕТЕ

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила жива“

Имате ли загадена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Малки и големи придобивки“.)

Какво разбирате под думата *придобивка*? В обикновен смисъл на думата какво разбирате под думата *малка придобивка*? Придобивката принадлежи на физическия свят. Придобивка е общо казано.

Запример в музиката каква е разликата между един тон от първата октава, от втората октава, от трета октава? Запример тонът „до“ в различните октави по какво се отличава?

до : ми
ре : фа
ми : сол
фа : ла
сол : си
ла : до
си : ре

Какво представят тия ноти? Терци. Какво е терцата? Музиката, тя не принадлежи на физическия свят, тя има духовен произход. Музиката е вече един организиран свят, в който нещата стават веднага, погрешки се правят бързо и бързо се поправят. Колко време ще ви вземе вие да поправите една погрешка, направена в „до“? Колко трептения има „до“ в съвременната музика, шестнайсет или трийсет и две? Каква

е разликата между шестнайсет и трийсет и две? Един тон от шестнайсет трептения, той не е мек тон. С шестнайсет трептения тон е силен, без да съдържа мекота. Тон с трийсет и две трептения съдържа мекота. Значи със силните тонове може да се проявиш. Силното е проява. Мекото какво прави? Мекото се огъва. Кой е мек? Водата нали е мека. Водата, като срещне съпротивление, завие, прави всичките лъкатушения, в течено състояние е. Меките неща са течности, силните неща са твърди.

Сега някои неща са неясни, защото има неща, които са отвлечени, нямат приложение. Може да ви разправам за движението на земята, за пространството, да ви разправам след хиляди години къде ще бъде земята, какво ще ви ползва сега това? А може да имате едно знание, което да ви ползва сега в дадения случай. Да кажем, вие може да сте гладен и в същия момент вие да се нахраните. Може да ви разправам за някои знания, които са хубави, но ни най-малко няма нищо да ви допринесат в дадения случай от това, от което вие се нуждаете.

Сега какво ще ви ползва, ако вие пеете? Вземете „до“, „ми“, какво ще ви ползва? „До“ мек тон ли е? „До“ не е мек тон. Той е бомба, която се пръска. „До“ е семе, което пониква. Когато искаш да преодолееш някаква мъчнотия в живота, трябва да имаш импулс. „До“ показва импулс, който човек трябва да има. В музиката не знаят закона на „до“-то за какво да го приложат – пее се обикновено. Допуснете, че вие се облечете с една греха хубаво, какво може да ви донесе грехата? Тази греха ще запази до известна степен вашата топлина, повече от това грехата не може да ви донесе. Каква друга сила може да ви предаде? Ако приемете една храна в себе си и ако се облечете с една греха, каква е разликата? От възприетата храна вече ще придобиете една сила. Тогава разликата в какво седи? Храната, която приемате, ще ви даде нещо. Дрехата, която облечате, тя само ще запази нещо. Дрехата нищо не придава, но само запазва. Тогава какъв

е характерът на храната? Храната е щедра, а грехата е пестелива. Вие казвате: греха. Ако ви попитат какво отношение има грехата? Тя е пестелива, следователно пести енергията. Храната, която приемате, тя кредитира, дава нещо от себе си.

Казвам, всяка една дума в дадения случай може или да ви предаде нещо, или да ви отнеме нещо. Представете си, че вие казвате някому: „Ти си невежа.“ Тази дума какво предава? Вие казвате: „Ти си невежа.“ След като кажете, че той е невежа, вие констатираме един факт. Какво сте придобили вие или какво е придобил събеседникът ви? Казвате: „Вие сте невежа, не разбирате тази работа.“ Кое е по-добре да кажете: „вие сте невежа“ или „вие сте сведущ“? Ако вие се спрете при един невежа, пътувате по пътя и го питате кой е пътят, той си дигне раменете. Ако се спрете при един, който знае пътя, той ще ви упъти. Тогава питам: кой е умен сега? Ученият, който се спира при невежия, че го пита за пътя, учен човек ли е? Невежият, който презира учения, умен ли е? Например каква е оценката учен ли е, или е невежа? Каква е оценката, какво се показва? Тази соба* топла ли е, или студена? Един ще каже, че е студена, друг ще каже, че е топла. Сега въпросът е: топла ли е, или е студена? Единият казва: „Аз предполагам.“ и другият казва: „Аз предполагам.“ Проверете вашето предположение вярно ли е. Казвате: „Той е невежа.“ Опитайте. Ако е невежа, как ще го познаете, че е невежа?

Вие се намирате в положението на един човек, при който се спира друг и му казва: „Слаб човек си, ти нямаш никаква сила.“ Той го поглежда, поусмихне се: „Че от какво съдиш, че нямам сила?“ Казва: „Виждам те.“ „Добре.“ Хваща го за крака, че го дига във въздуха, казва: „Сега как мислиш? Какво виждаш?“ Казва: „Виждам, че се дигам във въздуха. Виждам, че си силен.“ Значи, ако ти си с едно въже, може да дигнеш един човек, ти си силен; ако не може да дигнеш, не си силен. Вие как знаете вашата сила? Вие не може да дигнете

един човек нагоре. Казвате: „Аз съм силен човек. Ако хвана въжето, може да ме изкарам

* Стенна печка (нар. от унг.).

нагоре по тази макара.“ Тогава моята сила е като твоята. Ти теглиш въжето нагоре, може да ме изтеглиш, ти си силен човек. Ако не може да ме изтеглиш нагоре, ти си слаб човек. Ако аз мога да те тегля, и аз съм силен.

Сега вие седите и казвате, че знаете музика. Музиката има тонове. Вие пеете, никои нищо не ви дава. Като пееш, ти си гладен, не те нахранват хората. Значи не харесват. Певецът трябва да знае дали пее хубаво. Ако е гладувал три дена, като запее, да го нахранят, значи добър певец е. Като пееш хубаво, хората, като те слушат, ще те поканят, казват: „Ела у дома.“ Ще те нахранят. Казват: „Я пак ни попейте.“ После дали си добър музикант, може да познаете – като ви заболи кракът, ще му попее малко. Той ме послуша, престане да ви боли – вие сте добър певец. Ако пеете, и пак ви боли кракът, не сте добър певец.

Пеене, което не може да повиши трептенията, не е добро, защото болките произтичат от понижени трептенията. При две хиляди волта електричество, ако прекарате през човека, той умира, може да го убие. Петнайсет хиляди волта електричество минава през човека, и човек остава жив. Как ще го обясните? Теоретически го обясняват, че при две хиляди волта частиците на електричеството са толкоз едри, че като минават през тъканите, се съдират капилярните съдове, разрушават ги. Онези от петдесет-сто хиляди волта са толкоз дребни, че минават през порите, правят масажи, не убиват човека. Има музикални тонове, които човек като изпее, може да се простре на земята. Има известни музикални трептения, които, като изпееш, ще станеш. Вие сте обезсърчени духом, обезсърчил си се, животът няма смисъл. Може да попее, и веднага да се възстанови вашето състояние. Вие ще кажете: „Сега ми е

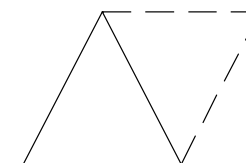
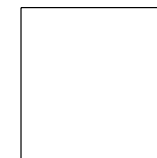
останало да пея.“ Самата мисъл е обоснована на закона на пеенето. Вие искате да постъпите добре. Но добрата постъпка е обоснована върху музиката, върху музикалните трептения. Вие не може да постъпите добре, ако не сте музикален. Музикалният свят показва един добре уреден, организиран свят, разумно организиран свят. Музиката е изражение на един високо организиран свят. Като пеете, трябва да влезете във връзка с този организиран свят. Вие сега да влезете във връзка, не за в бъдеще, но сега да се оправя. Но невежите и в музиката може да си създадат някое нещастие.

Ако искате да вземете „до“, какво означава „до“? „До“ означава да посееш едно семе в земята, една ябълка, една круша. „До“ означава да направиш добро, да освободиш някого от затвора. „До“ означава да излекуваш болния. „До“ означава да освободиш наскърбения. „До“ означава човек, който е в тъмнината, да му запалиш свещта. Много работи означава „до“. Запример, като изпея „до“, ще запала лампата. Като изпея „до“, ще освободя затворника от затвора. Но туй да е в съчетание, да имате цяла една гама построена. Основния тон вече имате на цялата гама, по която този тон ще се прояви.

Ако вземете „ре“, вече имате друга гама. Какво означава „ре“? Вие искате да победите някаква мъчнотия, не може да започнете с „до“, с „ре“ ще започнете. Друга гама е вече, ще избереш начин за воюване. Значи една река, която тече, е „ре“. Вятърът, който духа, е „ре“. Цветята, които излизат из земята нагоре, това е „ре“. Плодовете, които капват, това е „ре“. Парите, които се намират, това е „ре“. Как ще намерите изгубените пари, ако не знаеш? „Ре“ като запееш, изгубените пари ще дойдат при тебе. Сега вие се спирате и казвате: как може да бъде това? То е друг въпрос. Сега приказвам, както в „Хиляда и една нощ“.

Сега представете си, че всичките ви столове са така наредени, че има едно въже, като потеглите, столът може да се движи. Казвам, сега мога да ви преместя. Като хвана

тази връв, потегля, веднага се подвижвате. Вие се чудите. Така е наредено. Вие влезете в стаята, казвате: „Запалете тези лампи.“ Казвате: „Не може, високи са.“ Ще вземете стълба, качите се горе, не светват. Онзи, който знае, завърти ключа, светне. Като завърти още веднъж ключа, става тъмно. Завърти втори път, пак светне. Значи знанието ви помага. Като завъртите ключа, светне, светлината дойде. Като завъртите още веднъж ключа, тъмнината дойде. Някой път хората, уж са много учени, завъртят ключа два пъти, мисли по-голяма светлина ще дойде, а то стане тъмно. Като завъртиш ключа, не светлина ще имаш, а изгасване ще имаш. Ако завъртиш три пъти, какво ще имаш?

Какво е терца? От „до“ до „ми“ имате терца. Ако имате „до“, завъртите веднъж, „ре“ – два пъти. Като вземете „ми“, какво ще имате? Ще имате светлина. „До“, „ми“, „сол“. „До“, „ми“, „сол“, „до“. От „до“ до „ми“ имате терца. От „сол“ до „до“ имате кварта. Защо, като вземете „до“, „ми“, „сол“, имате терца, а от „сол“ до „до“ е кварта? Какви са побужденията? Квартата е един завършен процес. Квартата е един четириъгълник. Имате и един триъгълник. Този триъгълник трябва да оживее. Това са линии, които показват посоката на движението.

Всеки тон трябва да има сила, трябва да има съдържание, трябва да има смисъл. Или всеки тон трябва да има светлина, трябва да има топлина и трябва да има съдържание, всеки тон трябва да има сила. Тогава в музикално отношение, когато говорим, че музиката възпитава, трябва да знаете да произведете светлина, топлина, сила. Ако произведете светлина, ползва се вашият ум. Ако произведете с тона

топлина, ползва се сърцето ви. Ако с тона произведете сила, ползва се тялото.

Та в музиката хората много пъти стават нервни. Защо? Не разбират закона на музиката. Някои музиканти има, които много се тревожат. Имат право, понеже се увеличава тяхната чувствителност, увеличават своето възприятие. Какво значи да се увеличи възприятието? Ти възприемаш повече, а ти трябва по-малко. Следователно излишното се разлива навън, и се образува около тебе кал. Ако вие в едно шише, което съдържа само едно кило, наливате вода, налеете едно кило и после още едно кило, второто кило ще се излее навън. Представете си, че се излее на земята, ще образува кал. И в музиката излишните неща образуват кал. Образува се чувствителност, започва да те гразни. Един тон е много силен. Дразненето произтича от това, че тонът малко раздрусва твоето тъпанче – тази ципица – повече, отколкото трябва. В природата има много голяма икономия. Природата не е пестелива, но голяма икономия има. Никога не трябва да се хаби музикалната енергия. По възможност – най-голяма икономия. Не че в природата има недоимък, но природата не обича разточителност. Изобилие има, но прегрешение е да бъдеш разточителен. Да бъдеш щедър е в реда на нещата, но да бъдеш разточителен, да употребиш една енергия там, гето няма нужда, то е разточителство.

После в говора вие думите не ги казвате музикално. Казвате: „Добро.“ Какъв тон е? „Правда.“ Какъв тон е? „Честност.“ Какъв тон е? „Милосърдие.“ Какъв тон е? Милосърд си, не знаеш какво нещо е милосърдието. Какъв е основният тон на милосърдието? Човек може да бъде милосърд. Мислите ли, че когато вие извадите един лев и го гадете някому, че то е милосърдие? Когато извадите един лев от джоба и гадете на един беден човек, вие сте в положението на един вол, който мучи, толкоз разбирате от музика. Извадиш един лев, и мислиш, че си направил нещо. Ами че като гадеш един лев, то значи – взел си едно камъче и си го

турил на друго място. Какво си направил в света? Ти си взел камъчето от правото място и си го турил на кривото място. Като вървиш по пътя, нямаш право да риташ. Ще стъпваш, без да риташ. Щом ти риташ, не е хубаво, ти разместваш света. В света има много хора, които са разместили музикално камъчетата. Има музикално наредени камъчета. Вие наместо да ги наместите, вие ги размествате. Щом ги размествате, усещате се неразположен духом. Туй показва, че сте разместили музикалните камъчета и вашите мисли са разместени.

Сега искате ново възпитание. Съвременните хора, за да имат ново възпитание, трябва да разбират музиката много добре, за да я приложат като възпитателен метод. Ту работата с музика ще свършиш лесно, иначе ще се пнкаш цял ден. Може и седмица, и месеци, и година да се пнкаш, казваш: „Трудна е тази работа, тия хора са неразбрани.“ С музика за пет минути може да я свършиш. Запример много мъчно е да се пее „до“. Как ще пееш? Ти напрежение нямаш отвътре.

Аз давам един пример. Отива един индуски ученик при един от великите учители на Индия, казва: „Учителю, искам да ме научиш нещо за любовта.“ Той един ден говорил за любовта. Учителят мълчи, поглежда го и си заминава, нищо не казва. На втория ден пак отива. Четири-пет деня отива, цяла седмица го безпокои. Учителят му бил здравеняк, хваща го за ръката, завежда го на реката Ганг, че като го хваща за дясната ръка, натиска го във водата, гържи го под водата. Той започнал да рита. Изважда го навън. Казва му: „Ти щеше да ме умориш.“ Пута го: „Ти какво почувства?“ „Почувствах голяма нужда за въздух.“ Казва: „Когато почувстваш такава нужда за любовта, ще я намериш.“ За любовта е същият закон. Трябва да почувстваш една необходимост, тогава ще дойде любовта. Ти докато не започнеш да риташ във водата, ти „до“ не може да пееш. То е закон на напрежение. Значи търсиш нещо. Сега не трябва ритане. Вие в този пример ще

се спрете, че не трябва да ритате. Но когато човек ритам краката си, той иска да излезе от водата. На този ученик казва: „Ти не трябва да риташ.“ Той трябва да се подигне. Ритането е в кривата посока. Когато човек ритам във водата, показва, че трябва да плува. Той не знае как да ритам, как да си постави ръцете. Той се мърда и потъва надолу. То не е плуване. Някой път слушам, музиканти пеят. Има музиканти, които с ръцете и с краката мърдат. Виждали ли сте, когато плават, те имат обем, разширение на тялото, за да може да се движи във водата. После, спокойствие трябва да има. Той се стеснява какво ще кажат хората. Аз не пея заради хората, нито вие ще пеете за хората. Ти ще пееш в себе си за онзи Великия закон, който действа в тебе, или ще пеете за Бога, Който те е създал. Като пееш, ще мислиш за Бога. Да пееш и да чувстваш, че имаш сила в себе си. То е хармонично пеене в ума, в сърцето и волята.

Вие седите и казвате: „Как ще се живее?“ Няма какво да живеете. Казвате: „Как ще се живее, как ще се прекара животът?“ Като завъртите онзи ключ, трябва ли да се безпокоите какво ще стане? Като завъртите ключа, какво ще стане? Много енергия щяла да иде. Не е въпрос за енергията. Колко енергия ще се изживи? Природата е щедра, но тази енергия не трябва да се изразходва напразно. Нищо повече. За милиони енергия може да изтече. Ако тази енергия отишла намясто, то е щедростта на природата, но ако отишла, без да е принесла добро, без да се постигнало нещо, то е разточителност.

Та казвам, в музиката аз вземам терцата като основа. Що е терцата? Три тона, които имат един потенциал. „Ре“ е потенциал, „ре“ е основа. Ако „ре“ го няма, тогава не може да съществува и терцата. Какво е квартата? Тя има два потенциала. Тази енергия е в запас, тя отпосле ще се прояви. Защото, ако вземете, между „до“ и „ми“ имате един потенциал. Между „ре“ и „фа“ тогава какъв е потенциалът? Между „ми“ и „сол“ „фа“ е потенциал. Така щото всеки един от вас

може да бъде потенциал. Потенциал е даден човек, който може да ви бъде в услуга. Добрият човек, то е потенциал, той може да ви бъде в услуга. В дадения порядък между „до“ и „ми“ „ре“ е, което може да помогне на терцата. Ако „ре“ не съществува, тази терца не може да се вземе правилно.

Как бихте го приложили това? Аз туй ви говоря само за закона на възпитанието. Сега, като говоря за „до“, то е малко отвлечео. „До“ наричам основен тон. За мене любовта е основният тон, тя има напрежение. Искам тази любов да я проявя като милосърдие. Милосърдието е „ми“ вече. Трябва да имам сила. Тогава, имам любов и милосърдие, кой ще бъде потенциалът? Защото в любовта трябва да имаш желание да се проявиш навън, да проявиш милосърдие, да направиш услуга някому. Тогава коя дума ще започне с „ре“? Потенциал кой ще бъде? В дадения случай правдата е потенциал. Любов, правда, милосърдие. В тебе има едно чувство на справедливост, искаш да помогнеш някому. Правдата е един потенциал, който те застава да я проявиш.

Щом пееш музикално, значи ти си приложил закона. Музиката показва, че нещата са приложени. Защо трябва да проявим пеенето? Разбираме приложение на Божествения ред на нещата. За мене музиката е приложение. Казва: аз съм музикален. Музиката показва приложение. Щом прилагаш нещата, ти си музикален, щом не прилагаш нещата, ти не си музикален. За да приложиш нещата, трябва да разбираш.

Значи вземаш основния тон, любовта. Като го иде, тя е вече сила. Тогава имаш правдата – един потенциал. Имаш и милосърдието, към което се стремиш, имаш известно постижение. Този човек, на когото ти направиш едно добро, казваш: „Защо ще му направя добро?“ Ти като направиш добро, то е вече в твоя услуга. Аз създавам един свят, *л. А*-то досега не съществуваше, аз му давам съществуване, но то е в моя услуга. *Ю* не съществуваше, аз му давам съществуване,

ЛЮБОВ

но то е в моя услуга. *Б*-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. *О*-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. Създавам и *в*-то, и то е в моя услуга. Нещата, които създавам, са в моя услуга. *Любов*.

Ти като напишеш някому думата *любов*, започва да му трепери сърцето. Като напишеш думата *любов* на един камък, на един вол, който мучи, на една кокошка, която кугку-дяка, на един паун, който кряка, на една гарга, която грачи, напишеш на едно разумно същество, което очаква първия лъч на слънцето, като му напишеш думата *любов*, веднага ще се зарадва. То е един хубав плод, който ти създаваш.

Когато човек пее, той създава нещо. Щом създаваш нещо, то става вече сила. Като направих добро някому, този човек ти го имах вече на страната си. Сега и в музикално отношение всяка една мисъл, която вие създавате в себе си, тя е вече във ваша полза. Казвате: що е мисъл? Ако не съм музикален, то е друг въпрос. Щом искам да създам в себе си един характер, ти ще проявиш хубавите мисли. Всяка една мисъл сама по себе си е сила.

Музиката, като се изучава по този начин, ще помогне да изучите духовния език и Божествения език. Ти не може да изучиш Божествения език, ако не разбиращ музиката.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас
19 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ТЕОРИЯ, РЕАЛНОСТ И ПРИЛОЖЕНИЕ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

Какво е богатството? Сила, здраве е богатство. В какво може да се употреби? Каква е разликата между едно знание, което може да владее? Като кажете, че две по две е четири, теоретически може да го докажете. Като кажете, че две по две е четири, какво постигате? Или ако кажете, че шест по шест е трийсет и шест, какво постигате?

Сегашният век има една опасност, от която всичките хора страдат. Качваш се на висок връх. Колкото се качваш понагоре, въздушните течения стават по-силни, явяват се бури, започва да духа, срещаш едно съпротивление. Вървиш и казваш: „Имаше голяма буря.“ Защо се явява бурята? Тази буря забранява ли ти да се качиш на върха? Питам, ако се качиш на този планински връх, какво ще добиеш? Мнозина от вас сте ходили на Мусала, какво сте добили? Били ли сте на най-високия връх, какво сте добили? Седиш два-три часа, студено е, не може да седиш, пак се връщаеш там, отдето си дошъл. Сега вие теоретически изучавате Мусала. Като се качите, теория имате, след което докажете, че туй, което сте доказвали, няма приложение. Няма приложение за вас, може да има приложение за други. На сития ако дадат яденето, казва: „Нямам нужда.“ Но ако туй ядене, което е непотребно на сития, го дадат на гладния, ще му бъде приятно.

Всичките хора, които изучават теоретически живота, правят същата погрешка, дават яденето на ситите хора. Не трябва да доказваш на сития, че „трябва да ядеш“. Казва: „Зная, че трябва да ям, но не съм ял.“ Той, като говори, че се наял, говори ли цялата истина? Наял ли се е, щото да не яде вече?

След четири, пет, шест часа ще се яви желание да яде. Казва най-първо: „Не се нуждая от храната.“

Много анекдоти има. Когато един българин отива на гости, пък и всичките източни народи, и българите канят много пъти – ще те покани веднъж, два пъти, три, четири пъти. И като го поканиш много пъти, казва: „Хайде, за ваш хатър ще ям.“ Но ако идете при турците, като сложат яденето на масата, само веднъж канят. Сложат яденето, казва: „Заповядайте. Булорун*.“ Който гоиде, гоиде, който не гоиде, втори път не канят. Питам, защо българинът иска много пъти да го канят, а турчинът, само веднъж като го поканят, не чака втори път и трети път да го канят? Питам сега: ако знаем, какво ще ни допринесе това знание? Всеки един знае от опит. Като го поканят веднъж, после пак като го поканят, казва: „Скоро ядох.“ Като седне, че се разяде, казва: „Уста кучешки, разягат се.“ Хубаво, аз говоря за яденето. Какво отношение има яденето към туй, за което сме събрани? Има отношение, защото човек, ако не знае как да яде, ще се спъне. Ако не знае как да възприема светлината чрез очите си, ако не знае как да възприема звука чрез ушите си и ако не знае как да възприема тия хубавите ухания чрез носа си, да изрази, и ако не знае как да управлява езика си, той ще си създаде много неприятности, общо казано.

Често човек обръща внимание на говора на някои хора, какво говорят. От какво произтича любопитството? Може би ти слушаш, да не би за тебе да говорят, ти да си предмет на разговора. Ти искаш да знаеш какво ще говорят. Може да говорят най-лошото за тебе. Тогава какво добиваш? Слушаш, искаш да знаеш какво ще говорят. Тогава ще се намериш в положението на един наш приятел, който гържал сказка в Плевен. Казва ми: „Имах една сказка върху спиритизма, имах голяма публика. Хората се интересуваха, доказваха, че има и друг живот. След сказката иде един и ми казва, че иска да ми каже нещо на ухото. Аз помислих, че той е въодушевен и ще ми каже, че много

* Заповядайте (*тур.*).

благодари за просветата, която принесох чрез сказката си. Тъй си мислех. А той иска, ми каза на ухото, да ми каже никой да не чуе. Дадох ухото си, и той ми каза: „Страшен вагабонтин си.“ Че ме поряза с нож.“ Вие ще попитате защо този искал на ухото да му каже. Има си известни съображения. Той е от дипломатите, че каквото говори, не иска да го чуят хората. Адвокат е той, може да го даде под съд, че го нападнал.

Мене ми разправяха един случай за две съседки, които се карали. Едната съседка предизвиквала другата. Едната казва: „Тя ми говореше много пъти обидни думи, и аз дотогава нищо не бях ѝ казала. Рекох един ден и аз да ѝ кажа нещо, да ѝ се отплатя. Тя била хитра, като ме предизвика, взела, че повикала още една. Като ѝ казах, тя ме даде под съд и ме осъди.“ Другата много пъти ѝ говорила обидно, но тя ѝ създавала много големи мъчнотии.

Вие един ден ще речете, че сте самостоятелни, но тогава ще ви дойдат най-големите мъчнотии. Аз ще ви попитам: ако един ден някой ви нападне, как трябва да му отговорите? Има два начина. Не отговаряй на глупавия според глупостта му и отговаряй на глупавия според глупостта му, да се не мисли за мъдър. Или другояче казано: не отговаряй на глупавия според глупостта му и не отговаряй на глупавия мъдър, отговори на глупавия мъдър според глупостта му. Защото има и глупави мъдри. На него му отговори.

Тази черта означава вселената. На какво прилича? На буквата *г*. От тази черта може да образуваме *а*. На какво замяза сега? Защо се измени съдържанието? И да ви докажа сега, какво ще ви ползва? На български *г*-то, трябва да се закачите, трябва да знаете как да се гържите с ръцете за клоните, то е *г*-то. *А*-то на български означава да знаеш кога да я прекараш, то е *а*-то. Ако ти се тревожиш за нищо и никакво, ако говориш нищо и никакво и ако ходиш на нищо и никакво, не си изучил буквата *а*. Да говориш, както трябва, да слушаш както трябва, да ходиш както трябва,

да решаваш всички работи както трябва, това е *a*-то. Сега казва някой: „Как да го зная?“ Ако имате една нота написана, какво означава? Може да означава „до“, може да означава „ми“, може да означава „сол“. „До“ се пише на първата спомагателна линия. Нотите се пишат или на линиите, или на междулинията на петолинието. Каква разлика има между ония ноти, които са на линиите и които са на междулиниите?

Казвам, ако „до“ е основен тон, той излиза от центъра на нещата. Една идея, която излиза из центъра на твоя ум, из центъра на твоята душа, из центъра на твоя дух, това е „до“. Не само да кажеш „до“, но трябва да го знаеш да го пееш. То си има специфични трептения. Ти не вземаш правилно „до“. В гадения случай на спомагателната линия, на първата основна линия е „до“. Да кажем „до“ – слънцето. Коя е втората? После имате Меркурий, после Венера, иде Земя, иде Марс, иде Юпитер, иде Сатурн. Туй, което излиза от слънцето, и туй, което излиза от Меркурий, еднакви ли трептения има? Няма еднакви трептения.

Та казвам, законът е: ако вие вземете вярно „до“, вземате вярно и последователно и всички други тонове. Ако вземете „до“ криво, и всичките други тонове, които следват, няма да бъдат верни. Или казано другояче: ако имате един принцип, който прилагате зле, ако не разбирате този принцип, няма да разбирате и фактите, които произтичат от него. Ако не разбирате закона, и фактите, които произтичат от закона, няма да ги разбирате. Казвате: „Какво има, като не ги разбираме?“ Ще влезете в много противоречия в живота си, ще си създадете най-големите страдания. Да допуснем, че вие искате да бъдете здрав. Ако гържите една лекция за здравето, как ще проповядвате, какво бихте казали? Ще кажете, най-първо, че трябва да се взема хубава храна. Но коя е хубавата храна? След туй трябва да вземете достатъчно количество вода, достатъчно количество въздух, постоянно да дишате. С въздуха вие ще упражните вашите дробове, с твърдата храна и вода ще упражните вашия стомах. И стомаха ще го учите, той е един ученик, който дошъл.

Вие всеки ден ще му давате един предмет, научно да разреши една задача заради вас. Той е асистент вътре, по химия се занимава. Разбира и физика доста добре. Вие на стомаха се смеете по някой път. Щом турите храна, вашият стомах започне да работи, да се свива като физхармония*. Кои го кара? Вие не вземате никакво участие, пък стомахът свършва заради вас една работа. Казвате: този търбух. Вие искате да кажете, че човек не трябва да служи на стомаха. Но търбухът не е стомахът. Търбухът, това са фиктивните желания, които не работят. Търбухът, това е кокона, облечена с коприна, която само се върти, пък нищо не прави. Ще се облече в други грехи, ще се повърти насам-натам, ще облече други грехи, пак ще излезе. Това е гръцка кокона. Кокона всеки може да бъде.

Имаш една идея, музикант си. Носиш музиката като кокона. Казва: зная музиката, може да говоря за Бетовен, за Бах може да говоря. По какво се отличава музиката на Бах? По какво се отличава музиката на Бетовен? Бах се е занимавал в музиката с природата, с онзи ритъм на природата. Бетовен се е занимавал с вътрешния смисъл и как се бори човешкият дух. Той сам имал много големи борби в себе си и със своята музика искал да разреши този въпрос. Донякъде е разрешил, някои неща останали недоразрешени.

Вземете вие основния тон „до“. Този тон вие може да го вземете в едно несъзнателно състояние. Тона „до“ може да го вземете в едно въглеродно състояние, може да го вземете в едно азотно състояние и в едно кислородно състояние. Какво е сега азотното състояние? Азотът в старите алхимици минавал за стар елемент, който е крайно консервативен. Съединения той не прави, казва: „Колкото се може по-малко съединения.“ Казва: „Човек трябва да бъде индивидуалист, да живее само за себе си.“ Навсякъде, където минава, той потушава всяко горене. Дето има някаква деятелност, той казва: „Тишина, тишина. Никакво смущение в света не трябва. На земята трябва да бъде

* Пневматичен музикален инструмент с клавиши (*от гр.*).

ред и порядък, и тишина. Много кряскане не трябва. По-малко кряскане трябва.“ Казва: „Трябва да се мълчи.“ Ако постоянно мълчим, какво ще стане? Казва: „То човек не трябва много да мисли. Не трябва да се увлича много.“ Ако човек не мисли, какво ще излезе? Не трябва да мисли, не трябва да се увлича, не трябва да се дава, не трябва да пееш, казва: „Не трябва, не трябва.“ Какво трябва тогава? Въглерода аз го наричам свещеник. Като дойде азотът, той го накади с малко тамян. Като запалите въглерода, образува се дим. Този дим не е дим, но той кади азота с тамян, малко го разположи, и двамата се разбират. След като го кади, азотът направи една малка отстъпка: „Хайде, казва, за твой хатър. Не съм го правил, но за тебе ще направя нещо.“ Туй е въглеродно състояние.

По някой път вие искате да направите нещо малко. Питам, като направите най-малкото, какво ще придобие? В гадения случай малкото показва, че има една възможност да направите повече. Тогава казваш, че се намиращ в едно безизходно положение. Безизходното положение показва, че не можете да вземете „го“. Да вземеш основния тон, значи ти да намериш правилния център на своята дейтелност, центъра на разумното. Ти хванеш пътя си правилно, защото след като излезеш из своя център на дейтелност и не влезеш в правия път на тази дейтелност, ти ще влезеш в едно противоречие. Щом има противоречие, основния тон не си взел правилно. Ще се повърнеш назад, ще направиш втори опит да вземеш вярно „го“.

То са философски разсъждения за музиката. При обикновената музика казва, че „го“ има толкова трептения. Има камертон, но досега нито един не се е помамил да вземе основния тон. Мълчили ли сте се да го вземете? Когато човек иска да намери основната идея, да има нещо точно в живота си, когато ние говорим да имаме характер, то е основният тон. Искаш да имаш една права мисъл, то е основният тон. Искаш да бъдеш силен, то е основният тон. Искаш да бъдеш благ, то е основният тон „го“. Искаш, но този резултат вие не може да го постигнете, докато нямате едно практическо приложение. Ти мо-

жеш да изпееш „го“, но това основният тон „го“ ли е? Ти може да го изпееш, и пак да не е вярно. Най-първо, идеята трябва да стане ясна, че след туй дълго време трябва да мислите, докато вземете основния тон правилно.

Имате една кутия кибритени клечки. Драснете веднъж, нищо не излиза. Драснете втори път, пак не излиза. Някой път дращите, падне клечката на земята. Пак бръкнете в кутията и дращите, и така – докато се запали една клечка. Със запалената клечка запалите една свещ или един огън, има вече резултат. От запалената клечка вие вече вземате тон. Но трябва да имате гърва, трябва да имате свещ, която да запалите, за да ви бъде полезна. Защото природата не търпи човекът да си играе с клечките. Ако вие всичките клечки, които имате в една кутия, ги извадите и те не хващат, какво показва? Какъв е основният тон на горенето? Трябва да се приложи. Не само да се запали огънят, но трябва да се сготви на този огън. Не само да се запали една свещ, но трябва да се чете на тази свещ.

Казвам, трябва да се събуди човешкият ум да мисли. Като се събуди човешкият ум, какво ще мислите? За какво трябва да мисли болният човек? За здравето. За какво мисли бедният човек? За парите. За какво мисли гладният човек? За хляба. За какво мисли жадният? За водата. За какво мисли онзи, който се задушава? За въздуха. Онзи, който иска да чете, за какво мисли? Мисли за знанието, но той трябва да мисли за светлината. Казва: светлина ви трябва. Светлината е една необходимост, за да може да четете. Тъй сега, още като говоря, това е теория само.

Сега с колко километра се движи земята? С двайсет и девет километра. Някой видял ли е? Никой не е видял това движение, доказва се, че се движи с двайсет и девет километра. Числото 29 е число на противоречия, събрани две неща несъвместими. Числото 2 представя Божествен принцип, който иска да се приложат нещата както трябва. Ако не се приложат както трябва, иде едно от най-големите нещастия, които може да си въобразим. Числото 9 представя човешкия порядък. Ти си

дошъл до края на един човешки порядък, няма никакво отлагане. Като дойде числото 9, не отлагай, защото, ако отложиш, ще дойде най-голямо нещастие. Седиш ти на железопътната линия и философстваш. Иде трен. Казвате: „Този трен не може ли да спре?“ Числото 9 казва: „Махни се от линията и не философствай, нека мине тренът. Ако останеш на линията да философстваш, той ще те прегази.“ Като се съберат две и девет, колко дават? Единайсет. Двама генерали като се съберат на едно място без войска, какво става между тях? Единият ще разправя как е ходил на бойното поле, как е воювал, другият ще разправя. След като се разправят кой как е воювал, какво ще добият? Единият разправя, че трябва победа и другият разправя, че трябва победа. Победа, победа, те сега са сами победени. Виждаш, че и двамата генерали, които едно време са били юнаци, сега ги виждам грохнали, казват: „Остаряхме.“ Че как тъй един генерал, който е побеждавал, е победен, остарял? Те са побеждавали, но в края и двамата генерали са победени. Защо генералът е победен?

Когато носите една стомна, пълна с вода, не сте обърнали внимание и по едно време гледате – стомната олекнала малко. Като олекне, казвате: „Доста силен човек съм аз, тази стомна не тежи.“ Мислиш ли, че ти си станал силен? Казва: „Вече ми минало времето. Едно време тежеше.“ Погледнеш, всичката вода се изпарила, отишла някъде. Питам: ако стомната олекнала, какво показва? Че някъде имало някаква дупчица, през която водата излязла вън. Който носи стомната, не може да види, чуди се той къде отиде водата. Отиде там, отдето е дошла. Водата може по два начина да е излязла: или отгоре през устата на стомната е излязла навън, или отдолу от гъното някъде е изтекла.

Често вие имате някаква идея. Погледнеш някой път, не може да я намериш. Казваш: „Нещо го знаех, сега го забравих.“ Някой път се връща, някой път никак не се връща. Нали сте имали такъв пример. Сънувате някой добър сън, не ставате да го запишете, казвате: „Като стана сутринта, ще го запиша.“

Като станете сутрин, нищо не е останало в ума ви. Този сън отишъл, останало само едно понятие във вас, че сте сънували много хубав сън, но какъв е бил, не го знаете. Вие търсите някой да ви разправи какъв е бил сънят. От какво произлиза това? Всякога, когато започва да се набира много млечна киселина в човешкия мозък, човек започва да забравя, наслояване става. Ако при брега на морето напишете хубави работи и те се заличават, какво показва? Че морето се вълнува. Питам, защо хората пишат по брега на морето? С големи букви пишат. Аз съм чел стихотворения на брега, написани от някой поет. Много хубави работи има написани.

В музиката не само трябва да се произнесе един тон, тонът правилно трябва да се вземе. Правилен тон е този, който в своето движение правилно се променя. „До“ се променя в „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. То е все „до“. Те са форми на основния тон, който се изменя. Тъй като се говори, казва: какво е тогава „ре“? Когато „до“ иска да излезе навън, туй състояние на този основен тон, когато иска да се прояви, той е „до“. Когато тонът тръгне в пътя си, той е „ре“. Когато дойде и направи едно закривяване, е „ми“. Като седне да яде, е „фа“. Като се облече хубаво да се покаже пред хората, е „сол“. Като узрее и даде плод, това е „ла“. След като се наяде, това е „си“. Това са фази, през които човек минава. Това не е музика, това е говор. Специфично, „до“ в гадения случай е да знаеш как да вземеш, „ре“ е – как да тръгнеш, „ми“ е да знаеш как да направиш първото отклонение. „До“ представя права линия, „ре“ е да тръгнеш в една посока, а „ми“ е в крайния предел на своето напрежение.

Ако се вземе AB , какво представя? Правилно движение. После правата линия, която се движи в третото измерение, образува едно тяло. Какви са функциите на правата линия, какви са функциите на плоскостта и какви са функциите на тялото? Плоскостта е създадена от линия, тялото е създадено от плоскост, но има усложняване на тия функции.

Ако вие вземете „до“ стотина пъти, какво ще постигнете?

Да допуснем, че вие вземете един чук и върху един камък удряте веднъж, два, три, четири пъти, какво се постига? След като ударите камъка стотина пъти, камъкът се отчупва. След като разчупиш камъка, какво ще постигнеш? Зависи каква е целта. Ако в този камък има скъпоценен камък, полека удряте – като се разтроши камъкът, извадите този скъпоценен камък, който го намирате увит в един обикновен камък. Ако намерите скъпоценния камък, ударите са намясто. След като сте удряли, че никакъв скъпоценен камък не излиза, нищо не сте постигнали, ще оставите камъка, ще идете при друг. Търсите нещо в камъка, щом намерите скъпоценния камък, вече преставате да удряте камъните.

Сега същият закон. Казвате: „Готово ли е яденето?“ Щом се наядете, хич не питате готово ли е яденето. Защо не питате? Постигнахте целта си. Казвам, постигам своята цел. В този смисъл целта постигната ли е? Та казвам, в туй движение на живота в какво се постига целта? Вие не разбирате постижението на целта. Трябва да влезете вече в динамичната страна на живота, не в статическото положение, но в разбирането на живота. Щом като вземеш основния тон „до“, в тебе трябва да се зароди желание да бъдеш един от най-добрите певци, че да ходиш по целия свят да пееш на хората. Като пееш, да събуждаш идеи, да се преобрази светът. Ако с пеенето може да преобразиш целия свят, твоего пеене е намясто. Ако с пеенето си не може да поправиш света, пеенето не е намясто. Сега ще кажете: „Не е намясто, не постигнах целта си.“ Целта не е едно статическо положение. Една жива идея, щом живее в тебе, винаги ще дава подтик. Идеята всякога дава един подтик – тази идея е жива. Но ако една идея даде един подтик и после престане този подтик, ти не си до реалността на живота.

Казвам, какъв беше въпросът? Теории, реалности и приложение. Да допуснем, че вие боледувате, имате едно болезнено състояние. Какво ви трябва тогава? Искате да не боледувате. Не може да не боледувате. Има същества, които не боледуват,

но тия същества, които не боледуват, те знаят как да ядат. Ако един човек не мисли добре и ако не постъпва добре, той боледува. Какво подразбираш под думите *да мислиш добре*? Да мислиш добре, значи умът ти да се придружава със светлина. Туй, което мислиш, трябва да има светлина, виждане ти трябва. А да чувстваш добре – трябва да имаш един усет, всякога да чувстваш самата реалност такава, каквато е, а не такава, каквато не е. И да постъпваш добре, значи да приложиш туй, че да не ти правят никакъв упрек.

Сега някои от вас сте учили. Колко начини има за пеенето? Всички пеете. Пеете „Сила, здраве е богатство“. Силата, здравето е богатство за душата. Ако силата и здравето не можете да приложите в живота, туй богатство само по себе си няма приложение. Казвате: да бъдем богати. Всеки един човек може да бъде богат, който може да прилага нещата. Богатството трябва да се приложи в дадения случай. Някой път вие мислите и казвате, че не могат всичките хора да бъдат богати. То е една лъжлива идея. Всичките хора и животните не могат да дишат. Могат. От какво зависи? Значи богатството, въздухът съществува и всяко едно същество според своята възможност взема толкоз от въздуха, колкото му трябва. Вие казвате, че всеки човек не може да бъде богат. Мислите ли, че онези хора, които умират, са богати? От какво умират хората? От сиромашия. От какво оживяват хората? От богатство. Значи, за да оживее човек, от него зависи. Вие казвате, че животът няма смисъл или пък казвате, че животът има смисъл. Ти казваш, че всичките хора не могат да бъдат богати. Не мислиш правилно. Казваш, че ти си щастлив, пък всичките хора не могат да бъдат щастливи. Не мислиш право. Казваш: всичките хора не могат да бъдат добри. Не е право. Вярно е, така е, но по принцип не е вярно. Ти казваш: всичките хора не могат да бъдат добри, туряш едно изключение – че ти може да бъдеш добър, а по някой път казваш, че „и аз няма да бъда добър“.

Тури, че всичките хора са добри, за да бъдеш и ти добър. Не туряш никакво изключение. Всяко едно нещо, което може да

се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което не може да се направи, то не може и да се поправи. Казва: тази погрешка не може да се поправи. Къде е логиката? Всяко нещо, което може да се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което може да се поправи, може и да се направи. Де е противоречието тук? Болният може да бъде здрав и здравият може да бъде болен. Че се е разболял човек, де е лошото? Едно болезнено състояние носи след себе си известно благо, който разбира. Едно здравословно състояние носи едно благо, но трябва да знаеш да го използваш. Ако, когато си болен, постоянно, целия ден мрънкаш, седиш и роптаеш, и не си доволен: този ти направил една услуга, не знае как се прави услуга, не знае как да пипа, не знае как да ти послужи. Пък силният, отдето минава по пътя – този бутне и онзи бутне, размахва всичките. Болният целия ден се оплаква, че силният отмахва хората по пътя. Питам, двамата разбрали ли са живота? Не са го разбрали. Какво трябва да правят? Силният човек трябва ли да върви по права линия? И той трябва да се огъва. Светлината, която върви много бързо, не върви по права линия, но по крива, вълнообразно се движи, за да не прави пакост на някоя буболечица.

Какво заключение ще извадите? Имате една глава. Знаете, че всичкото ви нещастие произтича, понеже не знаете как да си държите главата си. Някой върви с наведена глава на лявата страна, друг навел главата надясно, някой държи главата напред наведена. Малко хора ще срещнеш, които си държат главата както трябва.

В една област в Америка имало един владику, който носил главата си наведена на лявата страна. Всичките четиристотин-петстотин души проповедници, които били под неговото ведомство, всички носили главата си на лявата страна по подражание. И всички вие по подражание носите главата си наведена на една страна. Всякога главата трябва да има едно перпендикулярно отношение към слънцето и към центъра на земята. С едно малко колебание трябва винаги главата да бъде перпендикулярна, за да се приемат трептенията правилно.

Казвам, ако твоята глава не е перпендикулярна към любовта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна към мъдростта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна към истината, ще направиш много погрешки. Не е лошото в кривата линия. Ако имате една такава крива линия, която обикаля около един перпендикуляр, какво лошо има? Такъв е пътят на месечината, такъв е пътят и на земята, трябва да обикаля. Лошото в света къде е? Казва: вляво отишъл. Вляво отишъл, когато няма перпендикуляр. Или вдясно може да отиде. Но когато има този перпендикуляр, когато вляво отива, сърцето работи, когато вдясно отива, умът работи, смяна става в живота. Сърцето се движи по една линия, умът се движи по друга линия и след това има праволинейно движение. Тогава имате три движения: вляво, вдясно и по права посока. Движението по права линия, то е законът на истината. Ти търсиш своята свобода, то е праволинейно движение, метод, начин за придобиване на свобода. С ума и със сърцето си ще работиш ту вдясно, ту вляво. Казва: „Вляво отишъл.“ Има сърце. „Вдясно отишъл.“ Има ум. Умът и сърцето трябва да се упражняват, а при това тази права линия, перпендикулярът, той трябва постоянно да се увеличава, да се регулира.

Да допуснем, че ти имаш вземане и даване. Един учител преподава музика, децата не вземат вярно тона „до“. Той кресне, изгуби своя перпендикуляр. Един учител, който разбира добре музика, още като каже, децата разбират. Онзи не взема сам тона вярно и кряска на децата, казва, че децата не разбират. Тия деца разбират толкоз, колкото и той. Ако той взема правилно тона, и децата ще го вземат. Щом той се разсърди, той не е взел правилно основния тон. Ако имаш тъмнота в ума си, тонът не е правилен. Ако имаш студенина в сърцето си, основният тон не е правилен. В даден случай вие казвате: той е талантлив човек, той е гениален човек. В какво седи различието между талантливия и гениалния човек? Вие ще кажете, че единият е по-даровит от другия. Гениалният се държи за Бога.

Талантливият се бори, той воюва на бойното поле, той е войник. Гениалният е тил, а пък талантливият е фронт. Така сега въпросът. Казвате: той е гениален човек, защото е даровит. Талантливият е по-малко даровит, талантливият е по-близо до материалния свят. Той побеждава мъчнотиите. Гениалният се държи за Бога. Казват: гениалните хора създават света, а не го уреждат. Талантливите го уреждат.

Казвам, гениалните хора създават, талантливите уреждат. И вашата гениална глава трябва да създаде света, вашето талантливо сърце трябва да уреди света. Защо ти е главата? Гениалната глава е да създаде новото. Защо ти е сърцето? Да уреди света.

Сега вие сте призвани вашата глава да създаде новото, пък вашето сърце да го уреди. Казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята, и земята беше неустроена.“ Започна Бог да устройва земята. Като започна да устройва земята, сърцето взе участие.

Сега вие всички сте повикани да уредите вашия живот. Туй уреждане в един ден няма да стане, и в една година няма да стане, и в десет години няма да стане, и в сто, и в хиляда години няма да стане. Изисква се дълго време. Ще се радвате, че времето е дълго.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и пета лекция на Младежкия окултен клас
3 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 26 април 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Имате ли загадена тема? *„Нямам.“*

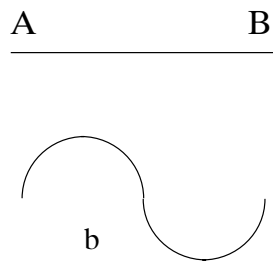
Пишете върху „Причини и последствия от изкривяване на правата линия“.

Нямате литература да четете. На този предмет всеки ще бъде скъсан. Като се изкриви човешкият нос, човек става песимист. Когато се огъне, той става чрезмерно лобознателен, най-малките работи го интересуват. Става кореспондент на някой вестник, интересува се за малки новини, които станали някъде, ще ги украси, ще ги опише и ще каже неща, които не са верни. Това са последствията. Благодарение, че линията се огънала, ние имаме лъжици: другояче не можехме да ядем супа, ако не беше огъната. Благодарение на огънатите линии става изтичане на нещата. Когато една линия е вгълбната, тогаз се образуват лъжици.

Правата линия е идея за безконечността на нещата. Правата линия винаги се движи в една безгранична посока, кривата линия – в гранична. Кривата линия винаги показва ограничение. Правата линия, ако се движи, означава безграничност. Човек, който иска по права линия да постигне своите идеали, няма да ги постигне. Защо? Такъв е законът. Щом постигнеш нещо, то не е идеал. Някои искат да живеят идеален живот. Идеалният живот е непостижим живот. Следователно правото постижение е изкривяването на правата линия. Щом се движиш по права линия, ти се радваш на нещата. Щом се изкриви линията, ти имаш скръб, нещо е нарушено.

Сега всички работи трябва да се докажат. Това са изводи.

Имате линията *b* и линията *AB*. Имате две посоки на правата линия. Линията *b* е оставена в органическия свят. Щом механически чертаете линиите, имат едно значение. Когато поставите геометрия в човешката глава, всичките линии, те са резултати. Правата линия я имате на носа. Тя е един резултат на една усилена вътрешна дейност. Имате кривите линии на окомото, то е един резултат на една вътрешна дейтелност. Имате кривите линии на ухото. Хиляди години взело, докато се образува човешкото ухо. Тия криви линии отношение имат.

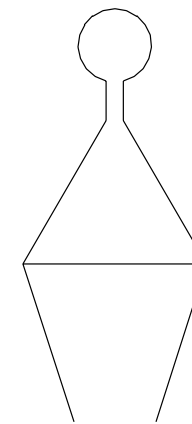

Сега, ако ги разглеждате въвн от човешката глава, нямат никакъв смисъл. Има криви линии, но за всяка крива линия се крие един резултат. Ухото показва степената на музикалността, на способностите на един човек. В средата на ухото имате една кухня и една малка част се издава. Ако това е център, тогава около този център имате една кухня, която показва степената на способността. Две криви линии има, които показват музикантът гениален ли е, талантилив ли е, обикновен ли е, или съвсем малко разбира от музика, може само да различи мученето на една крава от лаенето на едно куче. То е музикална способност, да различиш два гласа, то са два различни тона. Или да различиш квиченето на една свиня.

Сега вие искате да знаете каква е музикалността във вас. Ухото е резултат на една усилена дейност на невидимия свят. Ухото е изработено в Божествената работилница. Докато го направят и да го поставят на човешката глава, то са се изисквали години и години в музикалната работилница, да нагласят ухото, да разбираш и да се ползваш. Сега вашите уши не са още доправени и още много години ще работите в Божествената работилница, докато се доправи ухото. Да кажем, обикновен човек си в пеенето, едва си влязъл в Божествената работил-

ница. Ще ходиш, ще излизаш, ще ходиш, ще излизаш, майстори ще правят ухото. Не е само това ухо, но човек има три уши: едно ухо на физическото поле, едно на духовното и едно в Божествения свят. Главата е, да се координират в едно. В мисловния свят мисълта трябва да схванем като музика, чувствата трябва да схванем като музика и постъпките да схванем като музика. Една постъпка зависи от трептенията, едно чувство зависи от интензивността и една мисъл зависи от разширението. Чувствата може разнo да ги разбирате. При сегашния строй, при сегашното разбиране на хората, като се говори за музика, какво разбират хората? Някой път искате удобства. Защо? Какво се крие в думата *удобство*? Тя е една много хубава дума. Човек казва: да имаме удобства, да имаме добри условия. Какво разбирате под думата *добри условия*? Добри условия е да имаш една добра глава.

Това е идеята за първичния човек. Туй не представя човека, но е един резултат. Туй е една проста идея, която е творческа, създадена. Всяко нещо, което е създадено, то е новоиздадено, то има история. Трябва да създадете нещо. Туй, което е създадено, то не е уредено още. В Библията е казано: „В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Дух Божи се носеше над повърхността.“ Един свят с неговия катаклизъм, бури, с неговия вътрешен огън и външен огън движи се в пространството. Той още не е създаден. След като се създаде светът, има друга мъчнотия, която може да се яви. Съграден е светът, но след като е създаден, Бог направил човека и го поставил най-после. Но още се явяват големи мъчнотии. Вътрешният живот на човека не е уреден.

Външно светът се уредил, имал доста хубав изглед. Дойде една вътрешна катастрофа, стана едно нарушение. Създаде се един свят, а се наруши друг свят. Създадоха се всичките добри удобства за човека. Какво по-хубаво да живееш в една райска градина – реки, шагравани, хубави гървета; малко работа, малко мислене, всички работят за тебе, ти да работиш малко. Вие ще кажете: защо? Вземете съвременни богати хора, какво правят? Те си направят шагравани отвън. Дето и да идете, във всяко богато семейство цели паркове имат.

Та казвам, хубавите условия вие може да ги имате, но може да ги загубите тия условия. Да кажем, вие се радвате. Много добре. Вие имате една глава намясто поставена, имате гробове, стомах, тяло добро. Планирате една идея, идеята един ден се измени, всичко се измени, изпъдят ви из рая навън. Вие казвате, че отивате в един друг свят. Вие отивате в един свят, но този свят не мяза на този, в който живеете. Адама като го изпъдиха из райската градина, къде отиде? Той отиде пак в света, във външния свят. Какъв беше този свят? Много реален свят е. И Адам имаше двама сина, които започнаха работа. Единият претрепа брата си. И за каква причина? И двамата имаха понятие за религия. Отде им дошло наум, като ги изпъдиха из рая, единият става земеделец, другият става овчар, но този овчарлък не е в райската градина, овчарството е вън от рая. Иде им идеята за служене на Бога, да отиват при големите хора с подаръци. Отиват с подаръци при Бога. Каин, който е земеделец, започва да гори жито. Димът пълнел по земята, не ходил нагоре. Лошо било времето, затова пълнил по земята. Иде Авел, заколва едно агне, запалва го, димът отива нагоре. Каин се докачил, как тъй неговият дим пълни по земята, а този на брат му отива нагоре. Той задига едно гърво и убива брата си. Той не го убива там, но той започва да мисли. Да ви кажа неговите разсъждения. Авел е добър човек, като заколва едно агне, дава един лош пример на брата си, изкушава го. Каин си мислил: „Ако брат ми заколва едно агне и Бог благоволява на това агне, ако аз принеса брата си в жертва, Господ ще бъде още по-добър към

мене.“ Тъй си мислил, и го принася в жертва. Той не го удари, хвана брата си, пък му отрязва гърлото, изтече кръвта. Когато потърсил дима, видял, че дим не излиза, нито огънят гори. Димът не се явил. Като заколал брата си, нито дим се образувал, нито огън наклаал. Слуша един глас от небето му казва: „Къде е брат ти?“ „Не съм стражар на брата си, да зная къде е.“ Господ го пита къде е брат му. Казва: „Не съм стражар, да зная къде е. Отишъл някъде.“ Той му казва: „Кръвта на брата ти в земята вика към Мене.“ Значи димът излязъл нагоре. Каин се стресна. „От зло – на зло. Земеделец станах, принесох на Господа жертва, не го прие, димът пълни по земята.“ Защо брат му, като закола овца, погрешка нямаше? „Аз го заколах, казва, погрешка има.“

Това са разсъждения, които ние правим. Аз разпращам разсъжденията, които сега имате. Ако се пренесете в далечното минало, какви са били разсъжденията на Каина? Сегашните културни хора, когато не обичат един човек, какво правят? Да кажем, между музикантите, които са почти най-добрите хора, рядко ще намерите музикант да убие друг музикант, няма в историята един музикант да е убил друг музикант. Някой път с цигулките, с кавалите, с гайдите може да се ударят, но да убие някого – не. Обаче този музикант, че някой свири по-добре от него, той не приема. Ако някой каже на някой музикант гайдарджия, че той не свири хубаво, той свива си гайдата, остави ги, докато се и казва: „Не свиря на такива хора, които не оценяват.“ Свие си гайдата, тури я под мишница, замине си. Трябва да иде да го молят да гоиде да свири, понеже сватба без гайда не става, не върви. Той не знае, че в гайдата е и Каин, и Авел е там. Ами че той ги събрал и двамата, отива да живеят братски. Те събрали в един брачен живот и Каина, и Авела. Гайдата свири, което показва, че Авел жертва е станал. Единият става жертва.

Казвам, това е една аналогия. Вие може да поставите един богат човек на мястото на един жених и слугата е една невеста. От какво произлиза недоразумението? От слугата и

господаря. Господарят изисква много работи от слугата си, а не плаща, не оценява работата. След като слугата копал лозето, казва: „Тук не си добре копал.“ Може да обреже лозето, казва: „Не си го обрязал хубаво.“ След като работил слугата, той не му плаща толкоз, колкото трябва. Слугата казва: „Не плаща хубаво.“ Той му откъсва по пет, по десет лева, казва: „Външните условия са лоши.“ Но вече слугата си създава едно лошо понятие за господаря си, че той не плаща. И господарят си създава едно лошо понятие за слугата, че той не работи както трябва. И между тях се образува една вътрешна анархия вече.

Да кажем, при сегашните условия защо хората изучават музиката? Да се прехранят. Кой е станал музикант да има музиката само за идея, музиката за самата музика? Или кой има религията за самата религия? Тази религия е идейна. Религиозен става човек, да може да се спаси, да угоди на Бога. Такива идеи имат хората, които са посторонни. Религията като една система не е застъпена. Музиката и всичките неща, които имаме, не са застъпени. Работиш, но не от любов – плащат ти, имаш някакво користолюбиво чувство. Сега ще дойдат някои, искат да реформират света. Как ще го реформират? Как ще реформирате света между господари и слуги? Как ще реформирате света, когато хората се женят, но децата мрат, момчетата мрат, невестите мрат, техните другари мрат? Казвате: „Няма нищо, един ден няма да умираме вече.“ Вярвам, но кога ще бъде този ден?

Та идеята, която сегашните хора имат за бъдещия живот, е като един, който направил едно престъпление. Това е един анекдот из българския живот, в далечното минало е създаден. Един българин направил едно престъпление, че го осъдили на смърт, да го обесят. Той казва: „Бесете ме. Каквото ще правите, правете, че да уда да си изям качамака, който майка ми е приготвила за мене, чака ме.“ Той няма понятие какво нещо е бесенето. Вие нямате понятие какво нещо е бесилката.

Разправя ми един, когото са бесили, той разправя своята опитност. Бесили го, че се скъсало въжето, та му простили.

Казва: „Чувствах, като че целият свят се разрушава, нещо се руши. Усетих, че всичко се разруши. Всичко, всичко се обезсмисли, изгубих съзнание. След туй се събудих и започнах пак нов живот.“ Казва: „Усетих, че всичко се руши и в туй рушене такава една скръб имах, такова страдание, което човек мъчно може да си го представи в действителния живот.“

Запример може да си представите загубата на пари. Степени на страдания има. Изгубите хиляда лева, имате други пари. Но имате само хиляда лева, че ги изгубите, пък са ви определени тези пари за дърва и грехи. Вън е студено. Като изгубите парите, грехите и дървата ги няма, оставате гол на произвола на студеното време. Тогава страданията ви са големи, че сте изгубили парите. Изгубите една хубава мисъл. Ако тази мисъл няма отношение към вас, малко може да страдате, но ако от тази мисъл или това чувство, или тази постъпка очаквате много, ще се натъкнете на страдания. Най-после хората са дошли до това, да кажат: „Да прекараме този живот, че за бъдеще.“

Какъв ще бъде бъдещият живот, може ли да си го представите? Бъдещият живот ще бъде като житото. Щом се извади едно житено зърно от хамбара и се посее, то придобива една опитност, израства и плод дава стотина зърна, турят ги пак в хамбара. Следващия път като ги посеят, ще минат по същия път, но ще има едно различие в зимата, едно различие в гъждовете, ще има едно различие във ветровете, които веят, ще има едно различие в плодовете, които ще дадат тия класове. Защото в природата едно събитие не се повтаря по един и същ начин. И да се повтори, ще се повтори по съвсем друг път. Казвате: в следния живот. Но в следния живот зависи кой ще ви посее. Ако ви посее един гениален човек, ако ви посее един добър човек, резултатът ще бъде един. Ако ви посее един талантлив човек на нивата, ще имате друг резултат. Ако ви посее един добър човек, ще имате трети резултат.

Запример всеки един от вас носи по една глава. Носите главата и мнозина от вас казвате: „Ние знаем как да държим

главата напред, назад.“ Не, дръжте главата си в една естествена поза. При това имате една глава, която не знаете как да обработите. То е всичкият ваш капитал, който ви е даден, трябва да го обработите. Не знаете как да обработите предната част на мозъка, не знаете как да обработите задната част на мозъка, не знаете как да обработите долната част на мозъка, не знаете как да обработите областта, която е при ушите, намирате се в един дисонанс. Всичкото ви страдание произтича, че някой не знае как да обработи предната част на главата, някой не е обработил отзад, някой – отстрани. От туй произтича всичкото ви нещастие.

Та казвам, за бъдеще ще има една наука, която да показва как да работи човек. Ако тук, на челото, знае как да работи, ще работи добре и вън. Ако е добър земеделец вътре, ще бъде добър земеделец и вън. Ако си добър учен човек отвътре, ще бъдеш учен човек и отвън. Ако си добър музикант отвътре, ще бъдеш добър музикант и отвън. Ако си религиозен човек отвътре, ще бъдеш и отвън религиозен. Какъвто човек е отвътре, такъв ще бъде и отвън.

Сега запример един син, който не работи при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, такъв ще бъде и при господаря си. Имаме един прост пример, който Христос е дал. Онзи младият син, който при баща си бил малко мързелив, искал при баща си полесна работа. Казва той: „Ако сега тук при баща си, нищо няма да излезе от мене.“ То са сега наши разсъждения, че така е мислил. Дали така е мислил, не знаем. Казва: „Ако остана тук, простак ще остана, невежа ще остана.“ Казва: „Я ми дай моя дял, искам да уда в странство, да уда да стана човек.“ Баща му го дава. След като отиде в странство, какъв университет свърши? Свърши университета по свинарство. Завърна се с диплом на свинар, знае как се хранят, как да се колят, какво да ядат. В

** Роговидни сладникави плодове на средиземноморско растение.

Писанието се казва, че от рожковите*, които свините яли, не му давали да яде. Значи тези хора, при които бил свинар, не му давали рожкови, понеже ценели свинете повече от самия него. Казват: „Свинете ще заколим, ще ядем, нещо ще получим от тях. Тебе не можем да заколим, няма да ядеш рожкови.“ Спрямо свините били щедри, но спрямо него, който изучавал науката за свините, казват: „Много малко ще ядеш.“ Най-после той казва: „Оголях тук, не ми дават дори да ям.“ Оголял вече, значи разстройва се стомашната му система. Казва: „Ще се върна при баща си да стана един земеделец като един от неговите ратаи, ще уда на нивата да работя.“

Почти всичките хора сега ги учат, светът се учи чрез големи пертурбации, страдания, всички се поставят на чрезмерни страдания. Страданията не трябва да се описват така, че да се обезсърчи човек. Но те си имат причини. Ние не разбираме живота така, както трябва. Запример вземете науката химия. Какво разбират химиците? Под думата *химия* се разбира да разлагаш материята, да видиш какво има. Химиците по един начин обичат природата. Изкарват скритото, събраното го изкарват, правят съединения и разединения. Всъщност химията е една наука да примириш противоположните елементи в света и да ги туриш в ред и порядък. Туй е химията във вътрешния свят. Туй е основна идея, да примириш нещата. Значи във всичките има известна сила, известно богатство, че да ги научиш как да направят устойчиви съединения. Един химик така учи да се живее добре. Направиш едно химическо съединение, избухне, пръсне се ретортата. Онзи, който прави опита, може да пострада, може да засегне лицето, носа му. Колко химици има осакатени.

Разправяше ми един, казва: „Още веднъж не отивам да примирявам хората. Отидох да примиря в едно семейство двама възлюблени, които се поздравляваха.“ Той отишъл да им покаже как да се поздравяват. Като отишъл да ги примири, възлюблената искала да удари възлюбления, пък удря него. След като го били, излязъл си, казва: „Не може да се примирят хората.“

Сега да ви кажа конкретно в какво се ди. Един художник, ако не знае как да тури линиите на лицето правилно, той никога не може да има доброто мнение на хората. Трябва да тури линиите на очите намясто. Макар да не знае да рисува, човек познава дали картината е хубава, или не. В какво се ди всичко от изкуство? Всяка линия, всяка точка да се тури на своето място, да има известен релеф, известно отношение. Или вземете един кроющ, който крои грехи. Той трябва да разбира тялото, да направи грехата удобна, като крои, линиите на грехата да съвпадат с линиите на тялото. Като съвпадат линиите, грехата изглеждат красива. Когато не съвпадат тия линии, набръчква се грехата. Другояче се образуват такива правилни линии.

Та казвам, музикантът трябва да взема верни тонове. Вие пеете на физическото поле, чува се вашият глас, но трептенията на музиката може да минат в другия свят. Онези, които слушат там, знаят, че не пеете или не свирите хубаво. Или в говора – вие говорите без музика, говорът не е така музикален както трябва. Защото всяка дума, тя си има един музикален произход.

В реалния, в Божествения свят никога не може да нарисуваш една крива линия. Като нарисуваш една крива линия и направиш най-малката погрешка, изчезва, заличава се. Колкото пъти направиш погрешка, изчезва както перо, което не хваща. Някой път вие искате да пишете, пишете – перото минава, но не остава никаква следа. Следователно в Божествения свят, като речете да рисувате нещо, и нещата не са правилни, верни във вашия ум, вие ще работите без никакви отпечатъци. В Божествения свят вие може да искате да кажете нещо, и езикът ви ще се свърже, нищо не може да кажете. Пък тук, на земята, може да рисуваш карикатури колкото искаш. Като няма какво да правите, ако искате да си въздействате, имайте един молив и вземете да рисувате едно цвете – как е цъфнало или израснало, или някой плод да нарисувате, или някой път, как изгрява слънцето, или някой извор да нарисувате, или някое камъче или канара. Може да търсите идейното да нарисувате,

да се помъчите да видете доколко може да нарисувате работите.

Мене мнозина са ме запитвали: „Как да вярваме в Бога и какво да правим?“ То е смешно. Сега как може да учат хората да се вярва в Бога, ми е смешно. Представете си, че сега в съвременните модерни училища учителят е задал уроци по геометрия, математика, да решават задачи. Доиде ученикът и коленичи пред учителя и се моли, казва: „Не можах да науча урока.“ Утре пак на колене се моли. Питам, ако десет пъти той се кланя и се моли пред учителя да бъде малко по-снизходителен, че той не разбира този предмет, какво ще се ползва? Ученикът трябва да се яви със задачите си, които му са дадени и трябва да ги разреши добре. Ако е направил погрешка, учителят ще му покаже.

Казвам, ние всякога отиваме при Бога и смешно става. Като направим нещо, отиваме по един начин, но не отиваме с една идея. Ти отиваш при Бога да Му служиш. Как ще Му служиш, като нямаш любов? Как ще Му служиш, като нямаш светлина? Как ще Му служиш, като нямаш сила? Значи ти идеш, запалиш една свещ, отвориш книгата да четеш. Един евангелист отвори Евангелието, прочете един стих: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ще затвори, свърши се въпросът. Трети ще прочете „Отче наш“, в пет минути ще прочете „Отче наш“, свърши се въпросът. Нищо не се постига по този път. Трябва да знаеш. Имаш ръка, значи твоите ръце трябва да бъдат справедливи. Всички трябва да бъдете справедливи спрямо себе си и справедливи спрямо всички други същества. Имаш крака, това показва, че трябва да бъдеш добър, по възможност – добър към себе си и към ближния. Като вървиш по пътя, да бъдеш добър да не настъпиш никого. Да имаш ръце, значи да бъдеш справедлив. Ръцете не са направени както трябва. Ако краката не могат да те научат да бъдеш добър, краката не са направени както трябва. Защото краката трябва да започнат да говорят. Ти, като престоиваш, трябва да започнеш да говориш.

Та казвам, първото нещо. Знанието е тук – на челото.

Религията е отгоре на главата. Народът, обществото сега отзад. И семейството е там. Всичките престъпления, всички жертвоприношения, всички касани, военни са все при ушите от страни. Човек все трябва да волюва, когато трябва да завладява.

На кого трябва да се тури гем: на хората или на животните? На животните. На кого трябва да се тури самар? На животните. Мислите ли, че вие сте справедливи? Някой път носите една тежест от двайсет и пет килограма с ръката си, мислите ли, че вие сте справедливи към ръката си? Ти нямаш право да изразходваш повече енергия, отколкото трябва, никакво разточителство на енергия не се позволява. Или пък някой човек никак не движи ръката си. И то е друга крайност. Две крайности има, един може да движи ръката си повече, отколкото трябва, и тогава мускулите се втвърдяват, или пък може да не работиш с ръката си, и тогава мускулите се атрофират. Ако не работи човек, неговите мускули се атрофират. Ще изразходваш толкова енергия, колкото трябва, колкото е позволено. Мярката е такава: ако изразходваш с ръката си толкова енергия, колкото трябва, ти ще усетиш в себе си едно удоволствие от работата. Работата, която вършиш, да ти е приятна. Ти щом усещаш недоволство в работата, ти си изхарчил повече енергия.

И в яденето същият закон е. Като ядеш, дойдеш до едно място, приятно ти е. Спри там. Проядеш, веднага ти стане тежко, ти си изразходвал повече енергия, отколкото трябва. За всяко изразходване, което е излишно, човек се наказва. Всичките страдания не са нищо друго, освен наказание за безразборно изхарчване на Божествената енергия, която е дадена за нашия живот.

Някой сега и казва: „Аз съзерцавам.“ Не зная какво разбирате под думата *съзерцание*. Как съзерцавате вие? Казвате: „Обичам реалните работи в живота.“ Кои са реални работи в живота? Един ми разправяше един случай за двама приятели. Единият вика приятеля си с пръст, като движи показалеца към себе си. Онзи се докачил от това повикване, то е много лошо.

Как трябва да се вика човек, кажете ми сега? Вие как викаете? С цялата си ръка махате. И то не е хубаво. Как трябва да повикаш един свой приятел? Няма да го викаш с ръката си. Ще се затичаш при него, ще кажеш: „Може ли да ви кажа нещо?“ Ще настигнеш този твой приятел, ще кажеш: „Може ли да ти кажа няколко думи?“ Вика те един господар: „Я ела тук, да гадеш един отчет.“ Но ние се докачаме всякога, когато ни викат неправилно, и право имаме. В нас при такова едно движение се образува нещо дисхармонично.

Често вие правите някои гримаси с лицето си. Мнозина от вас сте изопачили лицата си от много гримаси. Правите някой път неестествени гримаси. Да кажем, ядете нещо, което не одобрявате, правите гримаси на устата си. Или кажете някой път за нещо, че го знаете, и пак направите една гримаса. Като правите тия гримаси, каква философия има?

Дошъл един, прави гримаси, чудно ми говори, иска от мене или обуца, или грехи, или пари. Виждам го – здравеняк, има способности. Казва ми, че баща му бил болен, майка му била болна, пък такива работи няма. Той, като ми говори, вярва в това, че и аз започвам да се убеждавам. Аз съм правил много пъти опити. Като ми иска някой, дам му. Тръгне той и иде в кръчмата. След два часа минавам, той не ме познава, започва същата история, че жена му, че децата му болни. „Как, рекох, преди два часа ви дадох пари, вие отидохте в кръчмата, а казахте, че сте гладни.“ Казва: „Не ходих.“ „Аз ви видях.“ „Заблуждавате се, някой друг е бил.“ „Щом се заблуждавам, какво искаш сега?“ „Гладен съм.“ „Ела с мене.“ Завеждам го в гостилницата и казвам на гостилничаря да му даде да яде. Казва: „Дай ми пари.“ „Не, ти ще ядеш тук.“ „Да ми дадеш пари, че да занеса на жена си.“ „Яж ти, че жена ти сама да дойде.“ Казвам на гостилничаря: „Ако яде на свят, дай му. Парите, които ти дадох, да останат у тебе.“ Казвам му: „Не се учи да лъжеш. Аз виждам. Аз не съм от слепите хора. Аз виждам на сто километра и на хиляда километра виждам. С тази глава ти има много да страдеш. Не лъжи, нищо повече. Виждам те доста способен човек.“

Това и това от тебе може да стане.“

Та казвам, сега вие всички имате много лоши учители. Всеки от вас има по няколко учители. Не е лошо, че ги имате. Защото в сегашните гимназии по колко учители има? За всеки предмет има по няколко учители. По геометрия, по естествените науки, по рисуване и по другите предмети има различни учители, десет-петнайсет души, които преподават. Трябва да заучиш предмета много хубаво. Казвам, хубаво трябва да се заучават предметите.

Тогава правило: обработвайте предната част на вашия мозък, обработвайте горната част на вашия мозък, обработвайте задната част на вашия мозък и обработвайте и страничните области. Туй е задача. Ако обработвате предната част на мозъка, ще станете един учен човек. Ако обработвате горната част, ще станете религиозен човек, от която религия искате. Ако обработвате задната част на мозъка, ще имате какъвто искате обществен строй; каквото семейство искате, ще го създадете. От памтивека всичките семейства са отзад на главата. Какъвто модел искате, ще го имате. Ако искате по изкуствата, отстрани трябва да разработвате мозъка, там ще работите.

Всичко в света трябва да се облагороди. Много енергия има, която трябва да се впрегне на работа. Много работи има, които трябва да се свършат, за да придобие човек един организъм – такъв, какъвто иска той.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас
10 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

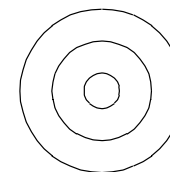
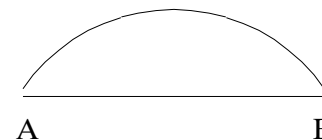
РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва“

Имате ли загадена тема? *„Имаме.“* Четете. (Прочете се темата *„Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“*)

Когато една права постъпка се изкриви, кои са причините? На физическото поле имате една права, имате и една крива. Когато се движи една права линия, налягането от всякъде трябва да бъде еднакво, равномерно. Ако се движи една плоскост или едно тримерно тяло, от всичките страни налягането трябва да бъде равномерно. Ако налягането на правата е по-голямо, какво ще стане с правата линия *AB*? Тя се огъне. Значи, за да остане права, налягането във всеки момент трябва да бъде равномерно. Във физическия свят средата трябва да бъде рядка, да няма съпротивление. Ако движението на правата линия от едната страна е по-силно, тя ще се огъне. Движението става в пътя на най-малкото съпротивление. В правата линия имаме идеален път, в който съпротивлението е най-малко, или под правата линия подразбираме път без съпротивление.

Имаме такива кръгове. По правите и кривите линии ние можем да изучаваме организма. Щом човек срещне съпротивление в пътя си, веднага пътят му се изменя. Щом срещне в живота си мъчнотии, той вече не върви по една права линия. Допуснете сега, че един ученик има загаден урок да учи, не си знае урока. Той

вече мисли, няма да постъпи по правия начин, но ще представи някакъв повод на учителя си, да иска да го извини, че не е готов. Какво извинение ще даде?

Разправяше ми един ученик, който следвал в габровската гимназия, в пети или шести клас бил. Един път не си знаел урока по математика. Дошъл учителят и ученикът казал, че не е готов, защото го болял зъб. Не че го болял зъб, но той казал, че го боли, за да го извини учителят. И той казва: „До вечерта ме заболя един зъб и този зъб трябваше да го извадя.“

В дадения случай защо зъбът става виноват? Понеже зъбът е в главата – близо до мозъка, като става известно размирие вътре в устата, мозъкът не може да работи. Вземете, в сегашния живот някой има да дава някому. Върви по права линия. Този, на когото има да дава, е насреща му. Веднага, който има да дава, не върви по права линия, но веднага пречупва линията. Като го види, изведнъж кривва. Защо кривва? Съпротивление има, той мисли, че ще го пита кога ще си плати дълга, накарва го да изкриви пътя си. Може в каквото и да е направление да кривне, в една или в друга страна може да се отбие. Вие не подозирате причините, казвате: „Защо се отби в тази улица?“ Работата му е там. Може би има работа, пък може би иска да избегне срещата с кредитора. Или да допуснем, че той е едни анархист, върви, но насреща му има засада или има стражар, който ще го хване – веднага кривне. Или ако вземете сегашните апаша в Америка, тактика имат, знаят из коя улица да кривнат. Човек, като се намери в затруднение, веднага изкривява пътя си в една или друга посока. Някой път се случва, че онзи, който изкривява пътя си, някой път кривне вляво, някой път кривне вдясно.

Казвате: човек трябва да върви в правия път – нито вдясно, нито вляво, направо да върви. Туй сега е важно. Ако вие тръгнете по море, може да срещнете моряци. Но параходите, имат си карта, не могат да вървят по права линия. Даже и във въздуха не могат да вървят по права линия. Оказа се, че въздушната среда не е навсякъде равна, налягането не е равномерно.

Някъде въздухът е гъст, някъде е по-рядък. И там има долини. Сегашните авиатори като пътуват, аеропланът пада около двеста метра, влиза в една по-рядка среда. Пък ако движението е по-слабо, може да стане катастрофа. По тая причина са ставали катастрофи. Едва сега се изучава въздушното пространство – то не е навсякъде равно, не е идеално, както мислим, няма тази идеална среда. Даже пространството, през което се движи светлината, етерът, има едно малко съпротивление. Не се движи светлината по права линия, ами има известни трептения нагоре и надолу.

Та казвам, когато говорим за средата, човек трябва да изучава тези закони на средата, за да се справи, понеже средата не е навсякъде еднакво гъста. Запример един параход не може да се движи с такава бързина, с каквато може да се движи един аероплан. Понеже параходът се движи в една по-гъста среда – водата, едва ли може да се движи със седемдесет-осемдесет километра, когато във въздуха развиват една скорост от четиристотин, петстотин, шестстотин, седемстотин километра в час. Туй движение във водата е невъзможно, понеже съпротивлението е по-голямо там.

В сегашния обществен живот във физическия свят ние изваждаме от тия резултати закони. Така някой човек среща препятствия в умствения си живот, някой път в духовния, в чувствения свят среща съпротивление, някой път и в света на човешката воля има съпротивление, някоя работи мъчно стават. Или по някой път имате затруднение във вашите чувства, вие не можете да функционирате правилно, вие се движите между хората, и не можете чувствата ви да бъдат хармонични. Ако пътувате през гората и срещнете мечка, какво става? Чувствата ви веднага се свиват. Срещате един ваш приятел в една хубава среда, веднага имате едно хубаво разположение. При някоя от опасните животни свиват се чувствата, не можете да бъдете разположени. Да кажем, вие се намирате на бойното поле, както сега се бият. Казвате: „Човек трябва да пази хладнокръвие.“ Най-големият герой може ли да пази хладнокръвие?

Той ще има толкоз сътресения, толкоз треперения, какво ли няма да си помисли. Като мине войната, ще разправя, че е бил голям герой на бойното поле. То е празна работа – героичество.

Казвам, има какво да се изучава. По някой път трябва да изучавате живота. Казвате: „Защо така ни е гаген животът?“ Представете си, че вие се движите в една планинска местност като екскурзианти, намирате се в трудно положение. Какво ще кажете? „Защо планината е направена така?“ Вие задавате този въпрос защо планината е създадена така, но този въпрос ще разреши ли някоя мъчнотия? Казвате: „Не може ли тази планина да не е така стръмна, с такива големи отсичания?“ Значи трябва да се приспособяваш на условията. Щом се качваш на планината, ще изучаваш планината, както е създадена, ще намериш пътя на най-малкото съпротивление. Ако влезеш в един труден път, ти непременно можеш да разрешаваш въпроса. Сега, щом се намериш в планината в затруднено положение, ако се запитаеш защо тази планина е така направена, има ли разрешение на въпроса? Или допуснете, че вие се качвате по-високо в планината, температурата се изменя. Тръгнете от долината – топло, имате двайсет, двайсет и пет градуса топлина. Като се качвате горе на планината, температурата дойде до нула градуса. Питате защо се изменя температурата. Какъв отговор ще си дадете? Вие питате, но туй не разрешава въпроса. Значи при изменението на температурата трябва да имате по-добри грехи.

Следователно топлината, която носите от долината в планината, трябва да я икономисвате, икономия на тази топлина трябва. Щом тръгвате от долината в топло време, носите по-тънки грехи, казвате: „Ще се носят. Дебелите грехи са тежки.“ Казвате: „Не си струва човек на високото място да носи тежки грехи.“ Щом се качвате нагоре, тежките грехи започват да олекват. Колкото става по-студено, намалява се тежестта на грехите. Колкото става по-топло, грехите стават по-тежки. Лятно време, ако носите една шуба, която носите зимно време, ще се усещате натоварени. Зимно време усещате, че

шубата е на мястото си, може да я носите. Зимно време човек е по-издръжлив, по-силен.

Казвам, постоянните промени, които стават в човешкия организъм, се дължат на външните промени, които стават във физическия свят. Запример при студено време човек се свива. Някой път вие усещате в себе си едно свиване, което се дължи на онази температура, която изменя количеството на топлината. Тогава капилярните ви съдове се свиват, кръвообращението не става правилно. Колкото се качвате нагоре в една планинска местност, налягането се намалява и понеже налягането отвътре е по-голямо, на голяма височина капилярните съдове започват да се пукат. Ако се качи някой, който е много деликатен, на една височина от три хиляди метра, както е Мусала, някой път може да усети, че се пукат капилярните съдове и започне да тече кръв от носа. Налягането отвън е по-малко, налягането отвътре е по-силно и вследствие на това кръвта излиза. Ако се качи още по-нависоко, става и задушаване в гробовете, дишането не става правилно.

Та казвам, когато човек дойде на земята, постоянно трябва да се ориентира в средата, в която живее. Духовният живот представя мъчнотия за много хора по единствената причина, понеже духовният живот представя планинска местност, трябва да се качваме. Обикновеният физически живот, той е една равнина, там си свикнал вече. Щом искаш да станеш духовен, тръгнеш по планинските върхове, изменят се условията. По някой път искаме да убедим хората да станат духовни. Казват: „Кой ще ходи по високите места? Не сме свикнали.“ Изменя се вече налягането.

Казвам, да се живее духовно е доста трудна работа. Има духовен живот на голяма височина. Човек трябва да бъде много умен, за да може да се съобрази с окръжаващата среда.

Или да допуснем, че вие присъствате на някой музикален концерт някъде. Че той по планините става. Хубавата музика не е на равнината. В музикалния свят на голяма височина трябва да се качиш. Значи там ти може да схванеш тия вълни,

трябва да има рядка среда, дето се предават всички музикални нюанси. Ако средата е гъста, не може да се предаде хубавата музика.

Казвам, както хората трябва да се приспособяват, както тия алпинисти, които постоянно се тонират по високите места, така и хората с хиляди години в духовния свят се приспособяват, за да станат духовни. Не е лесна работа да бъдеш духовен човек. Самата област, в която си, не е лесно да я пропътуваш. От туй гледище човек трябва да вземе всичките предпазителни мерки, да се справи с всичките мъчности, които ще срещне в терена, където се движи. Хората, които се занимават с пътуването по планините, наблюдават, правят съображения: на хиляда метра височина какви течения има, на две хиляди метра какви течения има, изучават тия течения. В каквата област искат да пътуват, трябва да знаят какви са теченията, какви са метеорологическите промени, които стават. Някой път горе има доста големи бури в пространството. Туй трябва да се знае. Сега първа трябва да изучавате промените в духовния живот. Вие във вашия духовен живот срещате някои пертурбации, които стават вътре във вас, вие сте в една област, дето бури има. Тия бури не са насочени против вас, то е едно течение. Тия течения, те не съвпадат. Ако искате да го преминете, вие ще се повлияете.

Запример вие искате да бъдете справедлив или имате идеята, че трябва да помагате на другите. Казваш: „Искам да помагам.“ Ти седиш при реката, не знаеш да плуваш, някой се дави там, искаш да му помогнеш. Ако знаеш да плуваш, ще идеш в реката, ще му помогнеш. Ти седиш, безпокоиш се, дави се пред тебе. Казваш, трябва да му помогнеш. Как ще му помогнеш? Трябва да имаш знание. Човек, и да иска някой път, не може да му помогне. Имате такъв пример: човек си ударил ръката или порязана е ръката. Искаш да му помогнеш, не знаеш как, не знаеш да направиш една обикновена превръзка. Искаш да му помогнеш. Като му помогнеш, не знаеш как да му отнемеш болката. Някой си изкълчил крака, не знаеш да му го наместиш.

Ще отидеш да кажеш: „Няма нищо.“ Ще говориш за Господа, кажеш: „Господ ще оправя тази работа.“ Господ я оправя. Като страдаш, Той, Господ, ти говори. Като те боли кракът, Господ ти говори. Но и като ти наместят крака, пак Господ ти говори.

Сега да ви приведа един контраст. Допуснете, че един човек се движи в една посока, и друг се движи пак в същата посока. И двамата вървят в една посока, гонят се.

Имате *едно* и *две*. *Едно* преследва *две*. *Едно* е по-силно, *две* е по-слабо. По отношение на силата *едно* е по-силно, но на *две* краката са по-дълги. Питам: ако *едно* се препъне и падне, какво ще бъде положението на *две*? Ще се радва. *Едно* скърби, защо? Скърби по *две* причини: скърби, че му се изкълчил кракът и че не могъл да иде да го настигне и да го хване. И *две* се радва по *две* причини, *две* се радва, че *едно* си изкълчил крака, радва се, че *едно* не може да го стигне.

Сега вие питате кое е по-право? Имате: *едно* се отнася към *две*, както *две* към *едно*.

$$1 : 2 = 2 : 1 .$$

Коя е причината, че *едно* си изкълчил крака? *Едно* си изкълчил крака по единствената причина, че е бил много занят с числото *две*. Да допуснем, че някой предмет ви интересува, някой път сте се захласнали. Като вървите по пътя нагоре, гледате, така е увлечено вниманието ви, че не гледате дали е гладко. И *едно*, и *две* вървят по същата посока. *Едно* минава при по-голямо съпротивление, за да хване *две*. *Две* намира по-добър път, затова кракът му не е изкълчен. *Две* хванал пътя на най-малките съпротивления. И *едно* е хванал пътя на най-малките съпротивления – той иска да пресече пътя на *две*. Той мислел, понеже бяга по-силно, че отголу, като мине, ще го пресече, ще го хване, но този път е на най-големите съпротивления и в следс-

твие на това неговият крак се изкълчва. С неговата философия той си изкълчил крака.

Може да направите един опит. Ако на един бинокъл, с който се гледа с двете очи, ако измените лупата на дясното око, турите лупа с по-голямо увеличение, да кажем десет пъти, на лявото око турите лупа, която увеличава двайсет пъти, какво ще имате? Ще имате две изображения. Едното ще бъде долу, другото ще бъде горе. Изображението от десет увеличения ще бъде долу, образът от двайсетото увеличение ще бъде горе. Ако гледате Мусала, ще видите две Мусали – едната долу, другата горе. Правилни ли сте този опит? Може да направим този опит, този опит мога да го направя. Затова казват за някого: нависоко гледа. Всякога, когато човек гледа идеално, той не вижда предметите. Като гледате Мусала с увеличително стъкло, няма да видите Мусала на същото място. С голямото увеличение Мусала ще го видите нагоре, а той не е там. Другото изображение на Мусала ще бъде долу.

Този, който малко мисли, неговите предмети на долу се показват. Този, който високо мисли, предметите са нагоре, предметите не са на място, изображенията не са на място. Та по някой път светските хора казват: той високо мисли, не поставя нещата на място. Но в големите увеличения, отдалеч като гледате един предмет, имате ясна представа за нещата. Този, който гледа през туй увеличително стъкло, има ясна представа, но той трябва да коригира, трябва да знае, че нещата не са така идеални – както ги вижда горе, тъй не може да става и долу.

Тук преди години, когато ние се заселихме на Изгрева, всички пътувахме направо през гората, нямахме никакви препятствия. Кой къде излезе, отива, не среща никакво съпротивление по цялото поле, идеално пътува. Сега, като тръгнеш, трябва да търсиш път, всички прегради трябва да заобикаляш: тук – тел, там – тел, препятствия какви ли не. Култура. Всичката местност стана културна, препятствия се явиха. Как мислите, кога е било по-културно, сега или тогава? Сега и ако на вас ви

кажат направо да минете, вие ще прескачате. Тогава ще се намерите в противоречие. Ще ви кажат: „Кой ви позволи оттука да минете, защо не заобикаляте?“ Преди десет-петнайсет години направо щяхте да минете, никой нямаше да ви спре, да ви каже: „Защо минавате оттука?“ Всички минаваха свободно.

Хората сами по някой път си създават своите препятствия в живота. Тия препятствия показват, че тия хора не са културни. Дето има огради, не показва култура. Когато отвън има една ограда, както и да е, но триста метра – един двор ограден, друг двор от триста метра – и той ограден. В турско време всички дворове бяха оградени, защото разбойници имаше. Колкото оградата е по-голяма, по-безопасна е. Вратата здрава, ключалката здрава. В турско време, с такива прозорци ако си, всеки може да те обере. На прозорците ще има госта дебел железен пръст, че като дойдат разбойниците, да не могат да влязат.

Та казвам, ако вие имате много правила в себе си, културен човек ли сте? Ако имате много закони, закони, закони, това култура ли е? Днес, ако минаваш през една Европа, ако минаваш през четири-пет държави, трябва да вземеш виза, да платиш и да искаш разрешение. Да искаш една виза, да кажем от Германия, трябва три-четири седмици да чакаш да ти позволят. Ако минаваш през Сърбия, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Румъния, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Русия, трябва да ти позволят. По-напред тази работа ставаше лесно – извадиш си паспорта.

Когато вие срещате съпротивление във вашия живот, казвате: човек не е свободен. През която държава ще минете, трябва да вземете позволение. Сега вие не можете да влезете в един двор. Като дойдете, ще позвъните. Не може изведнъж да влезете, ще почакате, и тогава ще влезете. Или сега ще идете до къщата, има звънец, ще позвъните. Ако ви отворят, ще влезете. Не може да влезете, да отворите вратата без позволение. Ако хората биха били културни, мислите ли, че те щяха да имат същия порядък на нещата? При сегашните условия на

всеки ъгъл имате и стражар. Ако хората бяха културни, тия стражари щеше ли да ги има? Защо са стражарите? За някакъв инцидент да турят ред и порядък. Туй показва, че самите хора, които се движат по пътя, не знаят как да си регулират отношенията, че трябва да има някой да регулира отношенията им. Човек, като влезе в една държава, трябва да се подчини на законите, които съществуват. Този порядък трябва да го спазвате навсякъде. Трябва да спазвате и характера на всеки един човек – и човек е една доста голяма държава. Една държава, която има треста милиарда жители, малка държава ли е? България е държава от шест милиона, Русия има сто и осемдесет милиона, а човек има треста милиарда жители вътре в себе си. Русия е нищо при един човек. На земята няма такава голяма държава като човека.

Всеки един човек е една малка вселена, която трябва да постави същите закони, които съществуват в голямата вселена. Човек трябва да поддържа в себе си ония закони, които съществуват в голямата вселена, в макрокосмоса. Всеки един човек, който не се съобрази с тия закони, той се намира в противоречие. Хората помежду себе си воюват по единствената причина за неспазването на известни правила. Един човек не хармонира с друг, нарушават се законите. Всички трябва да спазвате законите. Друг казва: характерът му такъв. Какъв му е характерът? Да кажем, че той има сприхав характер. По какво се отличава сприхавостта на човека? Струните на една цигулка нали са сприхави? Изведнъж като ги бутнеш с лъка, сприхави са, дават отговор. Сприхавият човек дава лесно отзвук. Не е лошото в сприхавостта. Тази сприхавост може да бъде хармонична и дисхармонична. Има дисхармонично сприхави хора.

Та казвам, за бъдеще при възпитанието на хората, когато се изучава умственият живот на човека, когато се изучава духовният живот и физическият живот, трябва да се изучава теренът, в който живее. Вие като влезете в духовния свят, какъв е? Понеже ние не виждаме, мислим, че духовният свят е

нещо отвлечено. Духовният свят има планини и долини, но е красив свят. Долините не са като тукашните. Там идеални са полетата. В духовния свят няма да намерите бодливи телове. На границата на духовния свят има бодливи телове колкото искате, но вътре, като влезете, няма абсолютно никакви телове. Бодливи телове има само на границата на физическия и духовния свят, но вътре, щом влезете в духовния свят, ако влезете, никога няма да намерите една къща, направена от камъни. Направени са къщите от най-фина материя, светлина влиза отвсякъде. Тук влиза от едно малко прозорче. Тукашните къщи, гледани от духовния свят, са както къщите на щурците, както къщата на един вълк, на една мечка, на една лисица – такива са и най-хубавите къщи, които имаме, в сравнение с къщите в духовния свят. Ако влезете в духовния свят, той е свят на красотата. Че тия цветя, които виждате на земята, в сравнение с тия на духовния свят, мязат на магарешки тръни.

Сега това не сте го видели, какво ще кажете? То бива, бива, но около този цвят, който виждате, има още друг, като отражение. Около всеки цвят има нещо, което не виждате. Ако имате едно силно увеличение, като погледнете един цвят, ще го видите в много по-красива форма, отколкото вие го виждате. Цветята ние не ги виждаме, тъй както са.

Наскоро бях на концерт, че като се върнах, питат ме каква беше музиката. Рекох: разклащане на въздуха. Някъде имаше тихи места, някъде бучение, пак тихи, пак силни. Имаше тихо и силно разклащане на въздуха, което дохождаше до моите уши. Някъде тихо, някъде се засили: бу-бу-бу, пак спре, пак тихо и после пак се засили. То е музика. Но туй сега музика ли е? Който пише музика, ще разберете какво е силният вятър или слабият вятър. Някъде всички музиканти тихо свирят, замре гласът. После пак се усили, яви се някой тромбон, някъде се явяват високите цигулки силно, разклащат въздуха, но хармонично го разклащат.

По някой път, когато има буря, казвате: голяма буря. А аз виждам един концерт. В духовния свят, като свирят масово,

разклащането вие го чувате: бу-бу-бу, целият оркестър свири силно. Утихне времето, първите цигулки вземат тихо да свирят, дойдат вторите цигулки, челото, после басовете, кларнетите, после тромбонът, и всички засвирят, всичко туй дигане на шум. Листата свирят цяла музика. Аз слушам великолепен оркестър. Виждам капелмайстора – наляво, надясно навеща се. Хората се изпокрият вкъщи, казват: „Ужасна работа, прах има.“ Сега туй, което ви разправям, ще попитате: „Такъв оркестър има ли?“ Съществува. Бурята нали сте чували, като разклаща високо. Туй, което ви разправям, ако го погледнете, ще видите, че в природата съществува такава хармония.

Аз съм забелязал, ако вземете една тръба и започнете да свирите в някое село, всичките кучета ще започнат да вият в село, не може да тръпят тия гласове, които излизат из тръбата. Всички те вият, мъчат се, не им е приятно. Вземете една къща, дето има много мухи, започнете да свирите тихо на цигулка. Тия мухи започват да се разпръсват, кацат по носа, навсякъде. Мухите са много музикални, ще започнат да кацат по лицето, по ръката, навсякъде. Искат да знаят какво е това нещо, което го усещат, че нещо приятно излиза оттам. Те са вашата публика и ръкопляскам, по носа ви кацат, казват: „Браво. Много хубаво свирите.“ Питам: мухите казват ли *браво*? В дадения случай мухите усещат известно приятно разклащане на въздуха, и напущат своето спокойствие. Привличат се вече към вас. Музиката винаги приближава мухите. Човек, който иска да свири много хубаво, трябва да изпрати мухите из стаята си. Ако е свирец, една муха ако остане, тя ще дойде да се покаже. Ще дойде, ще кацне на рамото, ще кацне на носа му, ще иска да гледа. Ще кацне на носа му – иска да знае откъде иде това хубавото. Като кацне на свиреца, ще започне да го бута, ще му развали разположението, а тя има всичкото добро желание. Той ще трябва да я махне от главата три-четири пъти. Като я махне, загуби разположението. Затуй в музикалните салони има ли мухи? Запример в салон „България“, там има ли мухи? По възможност гледат да няма никаква муха.

Ако вие се занимавате с музика, често ще предизвикате в себе си някои чувства. Те са като мухите – започнат да се движат. Като започнете да се занимавате с музика, в музиката вече има една опасност. Един музикант крадец не може да стане, побойник не може да стане, много рядко. Но един музикант има опасност да стане пияница. Музиката разполага към пиене. Единственото слабо място е пиенето. Музикантите обичат да пият. Там е слабата страна. Между музикантите има госта пияници.

Та казвам, музикантите трябва да се пазят от пиянството. При това музикантите са много спривави. От най-малкото нещо кипват. Че един тон не е взет съвсем правилно, няколко трептения липсват, цял въпрос става. „Си“ бемол не могъл да го вземе правилно, няколко трептения били по-малко и цял въпрос става, критика за малки работи. То е вече слизане в пиянството на музиката. Той, само да го погледне и да се усмихне малко, капелмайсторът да каже: „Малко повишение трябва, с две трептения“, всички съвременни хора се възмуцават, казват: „Взмутително, той няма обхода.“

Каква трябва да бъде обходата на един човек? Прегърбил се. Но за прегърбването аз разсъждавам другояче. Турят пет килограма на един човек, зная колко ще се прегърби. Турят десет килограма, зная колко ще се прегърби. Ако турят сто килограма на гърба и трябва да ходи прав, как ще ходи? Ще може ли да ходи прав? Не, прегърбил се. Следователно не туряй на гърба си по-голяма тежест, отколкото може да носиш. Коя е естествената тежест? Естествената тежест е, когато може да пазиш двете точки на перпендикуляра, да имаш едно перпендикулярно отношение, тежест, на която ти си господар – без да изменя положението, да я държиш. Тежест, в която ще измениш положението си, тази тежест е неестествена. Всяка тежест, която изменя вашето отношение към природата, тя е неестествена тежест. Затуй в природата по възможност най-малката тежест трябва да имате.

То е вярно за умствения свят, вярно е за духовния свят,

вярно е за волевия свят. Вие може да имате препятствия навън. В себе си може да носите най-малкото препятствие, за да можете да се справите с външните мъчнотии. Щом тежестта е много голяма, хората правят много погрешки.

Сега какво разбрахте? Носете всякога една тежест, с която може да се справяте при всичките условия.

За бъдеще се изисква едно училище, където да се показва как трябва да живеят хората. Не е лесна работа. Много лесно е да се каже, но не е лесно да се живее. Не знае човек в даден случай как да постъпи. Трябва една школа, да се покаже пътят, по който трябва да върви човек.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и седма лекция на Младежкия окултен клас
17 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

Имате ли тема? *„Нямаме.“* Изпейте една песен.

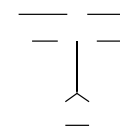
„Грее слънцето“

Каква беше последната ви тема? *„Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“*

Каква е причината, може ли да се обясни? Ако кракът на един човек е крив, как ще се изправи? Или ако носът му е крив? Защо носът може да бъде крив. Или ако постъпката му е крива? Кривата линия може да е намясто, може да не е намясто. Кривата линия е накривена или навътре, или навън. Какво значение има? Кракът, наместо направо да върви, той е изкривен.

Ако някой път чувствате противоречие в себе си, не сте доволен, смущава ви някоя ваша мисъл, едно ваше желание или постъпка. Тази мисъл не е много лоша, нито е много добра. Следователно от какво сте недоволен? От една ваша мисъл сте недоволен. Запример някой път имате една идея, физическа идея. Аз наричам физически идеи тези въплотени идеи, които са видими, може да се изразят. Има идеи, които са невидими. Запример как ще изразите едно чувство, което ви е приятно? Имате някаква вътрешна приятност, но какъв физически израз ще му дадете? Когато духом сте неразположени, как се поставяте? Значи човек, който е разположен, поставя устата по един начин.

Човек, начертан само с прави линии, цяло математическо отношение има. Тези линии отношение имат, защото тия линии на веждите може да са по-дълги, тогава ще имат едно отношение. Ако

линиите на очите са по-дълги, ще имат друго отношение.

Вие, ако изучавахте себе си на едно огледало, ако вие имахте съзнанието и десет години се наблюдавате, ще видите една промяна, която се дължи на три фактора: дължи се на вашата мисъл, на светлината, която прониква във вашия мозък; ще забележите някаква промяна, която произтича от топлината, която иде от вашите гробове; и друга промяна, която излиза от силата, която употребявате вие за сдъвкване на храната. Човек, като хване храната в зъбите си, той има сила, къса, за нищо не му мисли. Ако баща ви и майка ви са били много добри хора, ако са били умни, после – имали добри сърца и не са злоупотребили със своята сила, веднага ще забележите, че някаква симетрия има, харесвате лицето. Щом започнете да се отдалечавате от влиянието на баща си и майка си, от своето влияние, което имате в себе си, започне външната среда да ви влияе, хората ви влияят, веднага ще забележите една промяна във вас, може да забележите, че не ви харесва лицето. Не знаете къде е станала, но чувствате промяната.

Може да се употреби една дума, която ви гразни. Каква е разликата между *шокира* и *гразни*? Шокира значи удря. Дразни? Онзи, който разбира произхода на думите: *гразни* – по права линия върви. Децата някой път с пръчка гразнят кучето, пък то лае. *Шокира* е като един, който удря, че произвежда едно гразнене. Дразненето и шокирането вървят по една и съща линия. Дразненето върви по права линия, по права плоскост, а шокирането върви по крива. (*Учителят показва с ръка.*)

От шокирането и гразненето имате два различни резултата. Ако постоянно се гразниш, ще се образува една плоскост в тебе. Сега, като се гразниш, къде ще се образува тази плоскост? Ако постоянно се гразниш, туй гразнене ще се отрази в устата ти, ще се отрази и върху широчината на носа ти, гразненето ще се отрази върху веждите ти, и то в областта на ума, в най-нисшите области на човешкия умствен живот. Веждите показват най-нисшето схващане на ума, то са веждите. Границата между духовния свят и умствения свят, това са веждите,

а пък границата между духовния и физическия свят е под носа – двете отверстия на носа, това са граница. Или у мъжете мустаците, това са граница между духовния и физическия свят. В мъжа тази граница е силно определена – мустаците, като изникнат, определят границата. Най-после от челюстта на човека надолу съставя една още по-нисша област, една област, която наричат тринайсета област. Областта на всичките нещастия започва от брадата надолу. Сега на всичките тия линии вие не може да видите отношението. Някой път очите са големи, някой път веждите са тънки, не знаете причините.

Линиите, които очертават челото отстрани, някой път може да са прави, някой път може да са наклонени, долу – пошироки. Друг път могат да бъдат горе по-широки, долу – потесни. Може горната част на челото да е по-широка, долната да е по-тясна. Това се дължи на известни физически материални причини. Някой път се дължи на съзнателни причини.

Да кажем, вие сте недоволни. Недоволни сте, че не сте учен човек. Казвате: „Да бях учен човек.“ Не сте доволен, че не сте учен човек. Как се придобива учението? Вие за учението имате материалистично схващане, както богатите. Тази идея за богатството е чисто материалистична. Като имаш вложени петстотин хиляди лева, ти си богат, но ти не знаеш какво нещо е богатството. Тия пари ти не си придобил, те са оставени. Ти не познаваш силата и цената на парите, ти не знаеш за какво да ги употребиш. Ако имаш петстотин хиляди лева, за какво ще ги употребиш? Ако вие осиновите един вълк и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Ако осиновите един вол и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Или дадете на един млад момък петстотин хиляди лева, или на една млада мома, за какво ще ги употребят? За петстотин хиляди лева таман ще получи едно знание. Пет години като следва в странство, всяка година по сто хиляди лева като харчи, той богато ще свърши, по медицина ще свърши, може по архитектура, може по инженерство. Може и младата мома, и тя да свърши. За какво още може да употребя-

ват петстотин хиляди лева? Може да вземат земя, да направят едно стопанство, да си направят една къща за сто хиляди лева, една хубава чиста къща на два етажа, може да си направят за четирийсет и пет хиляди лева една къща на един етаж, пък може да си направят една хубава градина.

Сега вие разглеждате живота, на всинца ви липсва нещо. Може ли да си дадете отчет? Всеки един от вас е недоволен от себе си. От какво е недоволен? От какво е лишен? Той е лишен – има къща, която не му достига. В мозъка липсва му нещо. Някой усеща, че не му достига нещо в гробовете, казва: „Не мога широко да дишам, много съм стеснен, защото условията на чувствения свят, на духовния свят са неблагоприятни, отразяват се на дихателната система, не може да дишам свободно.“ Ако условията са още по-лоши, този човек казва: „Не може сладко да хапнеш, постоянно тревоги.“ Като яде, не може да се радва на яденето. Той се занимава с ядене, смущава го някаква мисъл. Той мисли, че някаква мисъл го смущава, пък то нещо от физическия свят го смущава. Допуснете, ядете хубаво ядене, веднага имате колики в стомаха. Не знаете причината, но сте неразположен. Тази болка произвежда известно неразположение в ума ви, тази болка произвежда известно неразположение в гробовете ви – не знаете причината.

Съвременните хора, които изучават храненето, намират, че електричеството и магнетизмът приготвяват всичките болки в стомаха. Когато се набере много електричество в стомаха, свиват се капилярните съдове, храносмилането не става правилно, и тогава се образуват болки. Някой път, вие сте чувствали, като седите, и нещо ви прободне, бодне ви като с някоя игла, и вие подскочите. Ако идете при някой лекар, ще каже, че имате нещо неестествено, ще му даде някакво обяснение. Но аз просто изяснявам: тази болка, този боднеж, се дължи на това, че в известна област се събира повече електричество, отколкото трябва. Ако погледнеш, всяка клетка е обвита с електричество. Някой път туй електричество се съединява с външното електричество. В туй съединение се образува туй

бодване. Тия бодвания не са лоши. Образуват се искри, и те бодне нещо. Някой път боднежът може да е в крака, може да е в гърба. Стават такива боджежи.

Електричеството има един закон да се уравновесяват силите. В природата не обичат излишно електричество. Някой път може да имаш недоимък на електричество. Някой път сте много активни, дължи се на електричеството. Някой път сте лениви. Ленивостта се дължи на недоимък. Имате една желязна кола. Спрете парата, спрете огъня – колата е ленива, седи на едно място. Пипнеш, студена е. Ако турите вода в една съвременна машина, турите и огън, започва да се стопля, пръска оживяване. След туй, като че нещо се тръсне, бутнете една ръчка и машината тръгне веднага. Вие казвате: тръгна машината. На какво се дължи нейното движение? Дължи се на съчетанието на вода и огън, съединени с желязото, от което е направена – машината тръгва. След като работи, този инженер, който кара колата, слиза от нея, изхвърля огъня, пуца водата и веднага тя изстива. Какво бихте казали, ако някой ви пита защо машината спря? Какъв отговор бихте дали, защо спря? Дошла е до крайния предел на пътя си, дошла до гарата, тази машина по-нататък не може да иде. Може да се върне по обратния път, отдето е дошла. Ще забележите, че тази машина ходи от единия край на линията до другия. Какво свършва? Сама за себе си машината какво е свършила, какво е спечелила? Всеки ден имаме изразходване на водата, на огъня, изразходване на механична сила. След като работи петнайсет-двайсет години, тя е остаряла, започва да хлопа, трябва да се поправи. Вие искате тази машина да я запалите. Казвам, свърши машината.

Представете си, че тази машина е жива. Искате да се понасили. Машината не иска да се понасили, няма туй съзнание. Как ще я убедите, че тя трябва да излезе от този път? Човек е една машина, ходи, трака напред-назад – остарее. Умирането е понасилването. Волът, не трябва да се казва, че е умрял, но понасилан се или, по военному изразено, турено е в запас. Или може да се каже: той е свършил учението си, университета

свършил. Докато учиш в университета, живееш, щом свършиш, излизаш от университета. Хубаво е свършването, но нас не ни е приятно. Значи, докато си в университета, имаш програма, има какво да работиш. Като свършиш университета, няма какво да учиш, излизаш от университета. Неприятно ти е, искаш да ти дадат служба. Значи в обществения живот да ти дадат по-голяма служба.

Вие сте недоволни от себе си. Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни. Причината може да е вашата глава, вашите гробове или вашият стомах. Ако е стомахът, имате изобилие на електричество или недоимък на електричество. Ако е горе в гробовете, може да зависи недоволството от изобилието на топлината или недоимък на топлина. Ако е причината горе в мозъка, там има повече светлина, отколкото трябва, или има недоимък на светлина. Вие сте започнали само със светлината, доколкото регулирате тая светлина във физическия свят, тази светлина, която виждаме. Но има една светлина, от която стомахът се нуждае, има една светлина, от която гробовете се нуждаят, има една светлина, от която мозъкът се нуждае, има едно електричество, от което стомахът се нуждае. Ако светлината, от която се нуждаят гробовете, влезе в стомаха, ще произведе цяла дисхармония. Не е вредна, но не достига тази светлина, тази светлина е за гробовете. Или пък ако внесете светлината на гробовете в мозъка, иска да се ползва вашият мозък, веднага пак ще влезете в едно противоречие.

Сега вие, като не разбирате причините, не намирате причината. Някой път, че не сте учени, намирате причината, че баща ви е виновен, майка ви е виновата. Понеже баща ви не бил богат, майка ви не била богата, донякъде е право. Но баща ви и майка ви в дадения случай, те са само външни условия за вас. Има много случаи, в които бащата е богат, майката е богата, майката е умна, бащата е учен, ще се роди дете, което съвсем няма склонности да учи. Тогава бащата и майката се тревожат – има всичките условия, но не иска да ходи на училище. Сега десет години в странство, харчи пари, свършил е по това, свър-

шил е по онова. Нищо не е свършил, лъже баща си и майка си. Как ще го обясните? Как ще обясните, когато някой път човек в себе си има лъжа? Чувства го. Най-първо, повикаш езика, искаш да ядеш, казваш: „Моля, вижте тази храна за ядене ли е.“ Той ще близне, ще каже: „Много хубава е, вкусна храна е.“ Но изядеш храната, и нещо ти стане лошо в стомаха. Стомахът ти казва: „Я вън.“ Не става за благо, конфискува я, експедира я навън. Знаете какво е конфискувана храна. Вие ще кажете, че е виновен онзи, който я пратил. Езикът ще се извини. Ще кажете: „Защо допускате тази калпава стока да влезе?“ Но този инспектор какво извинение ще даде? Казва: „Отгоре видях, че е хубава, не я бутнах по-дълбоко вътре.“

Един тук, в София, ми разправяше един анекдот. Ходил да си купи масло. Един шоп му продава една голяма буца – валчеста. Гледа, пипа маслото – хубаво. Казва: „Даде ми го на сметка. Взех го, отидох вкъщи да го топя. Като го стопих, в средата имаше една голяма ряпа.“ Сега как ще си го обясните: ряпата ли е от маслото, или маслото е от ряпата? Този шоп само веднъж може да направи това. Втория път вече ще имате една губерка, ще пробуете буцата, ще направите някакво изследване.

При сегашните условия трябва да има разбиране. Най-първо, човек трябва да има разумно схващане откъде иде той. Някой път казвате: „Откъде иде човек?“ Искате по един механичен начин да обясните откъде иде човек. Откъде иде? Иде от природата, иде отнякъде. Той иска да знае откъде иде. Някой от вас може ли да отговори откъде иде – последната гара, откъдето сте тръгнали. Като сте тръгнали от тази гара, вашето съзнание не беше будно. След като сте дошли на земята, децата, след като се събуди съзнанието, какво усещат? Кога се събужда съзнанието у децата? Толстой помни на година и половина когато е бил, когато се е събудило съзнанието му, той се усетил вързан. Дошло съзнанието, как тъй да го връзват. Той се намерил, че е вързан. Как са го връзали? Откъде дошъл, той не знае. Казвате: иде от оня свят. Но какъв е този свят, нямаме

ясна представа. Сега задава се въпросът: защо не помним? Много естествено. Ако имате един салон осветен, прекарват ви десет пъти из салона, да знаете всичките подробности на салона. Ако ви разправят и се изгасят всичките свещи, ще може ли вие да се ориентирате? Ако влезете в този салон, вие сте направили пакост, като влезете вътре, няма да знаете откъде сте влезли, няма да може да се ориентирате. Вие се чудите защо не помните. Не може да помните, понеже се намирате в тази тъмнина, как ще се ориентирате? Най-първо, не може да определите четирите точки, не знаете къде е изток, къде е запад, къде е север и къде е юг. В една тъмна нощ как ще се ориентирате? Трябва да имате четирите точки, за да се ориентирате. Или може да имате само две точки, и пак може да се ориентирате. Ако имате само една точка, няма да може да се ориентирате. Две точки са потребни, да кажем точката А и точката В. По някой път вие се чудите защо не помните. Нямаме светлина. Щом се губи светлината, губи се паметта. Щом губите топлината, губите своята мекота. Топлината произвежда едно приятно чувство. Тия, приятните, чувства се дължат на топлината. Има една топлина, която наричаме топлина на живота. Приятното вътре в живота произтича от топлината на живота. Тази топлина произвежда едно приятно разположение. Когато тази топлина се намалява, когато хармонично върви, подига се температурата, произвежда едно приятно впечатление. Но когато се усили, някой път произвежда едно гразнене, разтопява. Или, когато се намалява тази топлина, може да причини гразнене.

Та човек някой път е неразположен, когато топлината в него не е естествена. Вие вкъщи, когато топлината е малка, какво правите зимно време? Ако външните условия са лоши, трябва изкуствено да поддържате топлината в стаята. Ако външните условия са добри, ако отвътре имате изобилно топлина, тази топлина само ще се регулира отвън. Та казвам, когато външните условия са лоши, температурата отвън спадне на десет, петнайсет или двайсет и пет градуса под нулата,

тогава вие сам поддържате изкуствено топлината. Да допуснем, че вие имате несгоди в живота, имате голямо страдание отвън, трябва да поддържате естествената топлина, трябва ви гориво. Някой път вие упоавате на слугата, но някой път вие нямате слуга, вие сте най-добрият слуга. Какво ще правите? После ще имате един топломер, който ще определя степенята на топлината. Трябва да знаете сега: когато се намалява светлината, страда главата; когато се намалява топлината, страда дихателната система, духовният свят; когато се намалява силата на човека, страда неговата стомашна система. Щом страда стомахът, то силата ти е малка, отслабнал си. Щом страдат дробовете, топлината се е намалила. Тогава, за да поправиш главата си, светлина ще внесеш в мозъка си, ще мислиш върху светлината. Щом имаш стеснение в дробовете, ще кажеш: малко топлина ми трябва. Ще мислиш за топлината. Щом причината е в стомашната система, в тялото – фигуративно ви говоря – силата ще започне постепенно да приижда. Щом започнете да мислите за топлината, и топлината ще започне да приижда. Щом започнете да мислите за светлината, и светлината ще започне да приижда.

Тия неща в разумния свят стават. Като помислиш за силата, и тя само по себе си иде в тебе. Като помислиш за топлината, тя сама по себе си иде. Като помислиш за светлината, тя сама по себе си иде, ти не трябва да я викаш. Светлината има проводник. Проводникът на топлината е животът, чувствата. Ако ти нямаш добри чувства, топлината не може да дойде. И най-после проводник са и постъпките на човека. Движение трябва да има, за да дойде силата. Ако в тебе се зароди желание, искаш да се движиш, силата ще дойде. Най-първо, трябва да имаш желание да се движиш. Ако искаш да се движиш, сила ще дойде. Ако в тебе няма туй желание да се движиш, силата не идва. Запример във вас се явява желание да идете в небето горе. То е чисто физическо схващане. Искате рая да го видите какъв е, то е физическо схващане. Казвате: какви са хората в оня свят? В оня свят брадати хора няма да срещнете, мустакати хора

няма да срещнете. Да ви направя едно сравнение. Ако слезете в животните, които са обвити в козина, те питат какви са хората в човешкия свят, по какво се отличават. Отличават се, че в хората космите са опаднали, в тялото много малко косми има. Не са хората космати, повечето са гладки. Ако кажете: „Не мязат на вас, косми нямат.“ Те ще кажат: „Че как тъй без косми?“ Казвам, колкото са, останали са по главата, само на главата имат дълги косми, другаде нямат. Те не може да си представят как е възможно да бъдат по-дълги на главата, а по другите части съвсем да са изчезнали. Коя е причината, защо космите на главата растат? Когато топлината в човека е по-голяма, космите на главата растат. Когато топлината започне да се намалява, космите падат. На много хора главите оголяват, нямат топлина, изкореняват се космите. Най-после казват: оголя главата. Сега ще кажете, че има други причини. Но падането на косата се дължи на недоимък на топлина. Тази топлина е свързана с магнетизма. Щом човек губи своя магнетизъм, започва да му пада косата. Ако има много магнетизъм и много топлина, тогава косата му ще расте. Ако топлината е повече, отколкото трябва, тя ще бъде набръчкана. Тия хора с къдравите коси много топлина имат, че от голямата топлина изсъхва косъмът, набръчква се, накъдря се. Как, бихте ли желали с един човек с къдрава коса да живеете? То са най-упоритите хора. Не са лоши хора, но външните условия, топлината им ги прави сприхави. Тази топлина ги прави много сприхави. Това е едно изяснение. Това изяснение какво приложение има? Знаете колко мъчно е да се приложи светлината като възпитателен метод, колко мъчно е да се приложи топлината като възпитателен метод и колко мъчно е да се приложи силата като възпитателен метод. Сила наричам волята, защото всеки човек, който няма сила, няма воля. Волята е съдържанието на силата, волята е разумно употребление на силата. Щом човек не знае разумно да употреби силата си, наричат го безволев.

Та сега всичките неприятности в живота произтичат от малкото светлина, от малкото топлина и от малкото сила.

Други неприятности произтичат от изобилната светлина, от изобилната топлина и от изобилната сила. Ако имат хората изобилно, се бият, както се бият на бойното поле. Тази сила трябва да я турите някъде. Бият се хората. Или, когато хората имат много сила, ще ги видиш да се борят. Животните навсякъде се борят, скачат. Щом хората са здрави, събрала се е много енергия, казват: „Да се опитаме.“ Ще се борят. Децата, когато са здрави, се борят. Хубаво е да се борят, един признак е, че имат сила. Щом човек има хубаво разположение, значи топлината е на мястото. Щом човек мисли, светлината е намясто. Че, най-първо, човек трябва да има разположение в ума, значи светлината е намясто. Щом човек има разположение в гробовете, топлината е намясто. Щом разположение има в цялото си тяло, силата е на мястото си. Здравето показва, че силата е на мястото. Значи всяка част от тази сила е намясто. Доброто разположение, неговите чувства показват, че топлината е на място. Когато човек мисли, показва, че светлината е намясто. Тази светлина трябва да обгърне цялото тяло едновременно. Всяка една частица трябва да се ползва от тази светлина, която е необходима. Всяка частица, понеже е жива, се нуждае от тази светлина, всяка частица се нуждае от тази топлина и всяка частица се нуждае от силата. Когато силата присъства в цялото тяло, в неговия ум, в неговото сърце, в неговото тяло, този човек е здрав. Когато топлината присъства навсякъде, казваме: този човек е добър. Когато светлината присъства навсякъде, ние го наричаме умен човек. Присъствието на светлината, на топлината и на силата навсякъде, туй вече наричаме един човек с отличен характер.

Та сега по някой път, когато сте неразположени, нямате достатъчно светлина. Трябва да знаете какво ви недостига: светлина, топлина или сила. Върху тия неща мислете и ще дойдете до един нов възглед. Вие казвате, че външните условия са лоши. Ако ние вървим по този начин, значи светлината ни трябва. Светлината е един капитал, топлината е един капитал и силата е един капитал. За Бога казваме, че Той е всесилен,

значи няма празно пространство. Силата присъства навсякъде, та няма празно пространство, всичкото пространство е запълнено с тази сила. Значи Бог е Всесилен, всичко може да направи. В Бога топлината е такава, че Той може всичко да разтопи, няма нещо, което може да устои на топлината. А пък човешките работи са, които правят пакост. Туй, което прави пакост, е човешко, трябва да го разтопите.

Ако човешкото се премахне, ще дойдете до други противоречия, няма да има на какво да разчитате. Ако влезете в един свят съвсем рядък, да кажем, влезете в празното пространство, на какво ще се осланяте? Влезете в морето, има на какво да плавате, плаващ във водата, разчиташ на въздуха. Ако се махне въздухът, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Няма на какво да разчиташ. Ако се махне топлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне светлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Значи разчитаме на светлината, разчитаме на топлината, разчитаме на силата. Това са фактори, това са три среди. Трябва да изучавате тия среди. Светлината вземам като среда за ума, топлината вземам като среда за чувствата, силата вземам като среда за тялото. Три среди, в които едновременно сте потопени, трябва да ги изучавате. Казвате: „Що ми трябва светлина?“ Ако рибата излезе от водата, тя умира. Ако човек излезе из въздуха, той умира. Ако човек излезе из силата, той бездееен става.

Сега често пеете. В сегашното пеене има сопран, има бас, има тенор, има и алт. Всички изобщо пеят. Недостъпен е сопранът. Всеки как дойде, пее сопран. Какво нещо е сопранът? Сопранът, това е майката на пеенето, тя ражда нещата. Какво значи басът? Басът е бащата. Значи музиката има майка, сопранът е майка. Басът е баща. Тенорът, това ѝ е синът. Алт – това е дъщерята. Значи, за да бъдеш певец, трябва да имаш майка, да си запознат с майката на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с бащата на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с братя на пеенето – тенора, и да си певец, трябва

да си запознат със сестрата на пеенето, с алта. Сопранът дава интензивност. Аз го наричам светлина, слиза отгоре. Басът е топлина. Човек не може да бъде басист, ако няма топлина. Онзи, който иска да пее добре сопран, трябва да има светлина. Той не може да пее добре, ако няма светлина. Тенорът дава широчина, той е сила, широчина дава. А алтът регулира нещата, определя границите. Питам, ако ви дам един модел, да изпеете сопран „Давай, давай“, как ще изпеете? После да изпеете „Давай, давай“, както басът пее, как ще я изпеете? После, тенорът както пее, как ще изпеете „Давай, давай“? И алтът както пее, как ще изпеете песента? Имате ли една идея как ще пеете? В песента „Давай, давай“ майката както пее, е гадено, но бащата както пее, не е гадено. И братът както пее, не е гадено. И сестрата както пее, не е гадено. Как ще наричате тия неща, които не са гадени?

Изпейте „Давай, давай“. От голно „си“ почва. Второто е „сол“, в себе си моделира. Един цвят може да го моделирате, един тон няма какво да го моделирате. От този цвят се явява плодът. „Сол“ по-лесно се пее. „Ла“ изисква повече температура, за да пее. *(Учителят пее.)*

Вие пеете по-оглажено, павирани са улиците ви. Но в пеенето, трябва да знаете, не са павирани улиците. Всяка нота е добре павирана. *(Учителят пее по нов метод „Давай, давай“.)*

Всеки глас пее самостоятелно, но знаете колко мъчно е да ги съгласувате. В музиката вие не можете да пеете, докато не хармонизирате светлината, топлината и силата в себе си. Има още един разумен елемент – четвъртото положение трябва да имаш. Ти, като пееш, не трябва да се смущаваш. Казвам, едно ще изучавате. Аз ви давам модел. Ще изучавате сопран, да се ориентирате. В музикално отношение, ако вие добре пеете сопран, вие може да разберете добре закона на светлината. Ако добре пеете баса, вие ще разберете закона на топлината. Ако пеете добре тенора, вие ще разберете силата. Пък ако добре пеете алта, ще знаете как да моделирате нещата, да ги хармонизирате. Алтът първа очаква за бъдеще, то е разумното. В

пеенето аз свързвам сопрана със светлината, баса с топлината, тенора със силата. Когато искам да се справя със светлината, аз пея сопран. Когато искам да се справя с топлината, аз пея бас. Когато искам да се справя със силата, аз пея тенор. Когато искам да моделирам нещата, да ги уредя, както трябва, пея алт. И алтът има свое време, да знаеш кога да пееш. Сутрин, като станеш, трябва да знаеш какво да пееш. Като ставаш, трябва да започнеш със сопран. След половин час ще дойде басът.

Та казвам, гарбите, които имате, трябва да им дадете условия да растат. Ако вие върху едно тиквено семе турите един метър земя, ще израсте ли? Като оставиш два-три пръста пръст, ще израсте. Казвам, няма да се безпокоите. Много пъти вие безпокоите сърцето си за нищо и никакво. Няма да оставяте сърцето си да се безпокои. Не туряйте един метър пръст. Три-четири пръста пръст стига. Човек трябва да има някои малки неприятности. Вие се плашите от неприятностите. Неприятностите са едно благо, когато са малко. Непотребните ще изхвърлите, но ще дойдете до потребните. Има известни мъчности някъде, които са потребни, някъде има известни радости, които са потребни. Не мислете, че всичко онова, което е в живота, е на мястото си. Ако е повече, отколкото трябва, е лошо. Ако мъчнотиите са повече, отколкото трябва, ако страданията са повече, отколкото трябва, ако радостите са повече, отколкото трябва – това е спънката. Една радост може да те спъне. Но сега няма опасност хората да се спънат от радостите.

Та сега някои се спират върху музиката. Тяхната музика може да я изучавате, но има една органическа музика, дето човек трябва да е много точен. Има разлика между моето и вашето пеене. Аз внасям един елемент, който вие тепърва трябва да внесете. В съвременните певци няма мекота. Аз употребявам едновременно закона на светлината, закона на топлината и закона на силата. Най-първо, трябва да мислим. Тона, да го обичаш, трябва да го свържеш. Запример в песента „Давай, давай“, ако започнем от различни тонове, различни ре-

зултати ще имате. От кой тон най-много ви харесва? Едното *давай* е ниско, топлина ще внесе, другото е високо, светлина ще внесе. Как започва другото? Другото ще внесе сила, разширение. Сила дава, разширение дава. Силата в дадения случай е среда за светлината, за топлината, понеже надолу разширява се светлината и топлината. Защото и светлината, като се движи, ѝ трябва сила, една среда. И топлината, и тя се движи. (*Учителят пее „Давай, давай“.*)

Вие, ако искате да пеете „Давай, давай“, ще мислите, че на вас го дават. Вие мислите, че на вас се дава, тогава ще го пеете хубаво. Като се научите да го пеете хубаво, като имате излишно, ще кажете: „Хайде да иде и на другите.“ Защото, най-първо, човек изисква на него да дават, но като разбере колко е хубаво да дават на него, тогава, като има излишно, и той дава на другите.

Съвременната музика има две черупки като на ореха. Вие сега в пеенето ядете орехите с черупките заедно. Като снемете горната черупка и като снемете и долната, тогава ще дойдете до ореха. Ще остане още една горчива, тя се ядва. Онези, външните, двете са вредни. На съвременната музика ще се махнат тия две черупки, ще остане йодистата част на музиката.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на Младежкия окултен клас
24 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

НЕПОДВИЖНА ТОЧКА

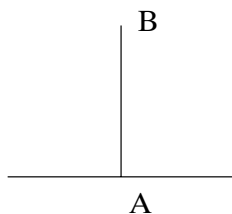
„Отче наш“

Пишете върху темата: „Разлика между топло и студено. Качествата на студа и топлината.“

„Махар Бену Аба“

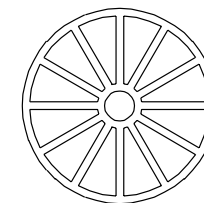
Ако вървите по пътя и забележите, че постоянно някой човек криволи, не може да пази равновесие и ако сте малко поинтелигентен човек, ще искате да се осведомите защо този човек не може да пази равновесие, защо се клати, защо обикаля. Някой път може да го считате в реда на нещата. Едното положение. Някой път вие сте разположен. Когато човек е разположен, лицето му става кръгообразно, когато е неразположен, продълговато става. Щом стане разположен, по-широко става. При разположение човек добива широчина, при неразположение – дължина. Питам: когато се продължи лицето ти, кои са причините и когато лицето ти става широко, кои са причините? Видимо причината е в мускулната система. Или някой път, когато вие сте разположени, вие се изправяте, когато сте неразположени, има една стегнатост в тялото, кои са причините? Някой човек се навежда надолу, някой се изправя. Вие не обръщате внимание. С години има ученици, които пишат наведени, стават гърбави. Щом се изгуби перпендикулярът на гръбнака, какво става с човека?

Този перпендикуляр предполага една площ. Тази площ може да бъде физическа, може да бъде духовна, площ на чувствата или площ на човешките постъпки. Постъпките са този свят, който виждате. Сега

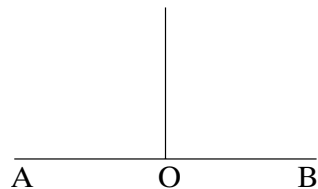
съвременната наука изучава отделно нещата. Цялата наука изучава известни фази от физическия живот: химията изучава други фази, астрономията изучава други фази. Ако вземете социалните науки, ако вземете богословието или психологията, всички те изучават разни фази. Някои от вас сте физици, какво преподавате по физика? Все има какво да се преподава по физика. Или да кажем преподавате по математика, главното отношение е отношение на числата. Някои хора има, математиката не ги интересува, други – естествените науки не ги интересуват.

Първата наука, това е яденето. Следователно всичко, което се отнася до яденето, нас ни интересува. Най-първо, буболечките, насекомите, се интересуват от плодовете, те имат някакво уханье, познават кои плодове са зрели, кои са сладки, кои са за ядене. За яденето сега се е образувала една наука – готварство, как да се сготвят разните елементи, които ние вземаме. Колко много зависи от храната. Запример, ако ти вземаш една храна, в която няма достатъчно желязо, ще станеш много мек, отстъпваш навсякъде, страхлив си. Ако пък вземаш храна с повече желязо, ставаш смел. Има опасност, тогава често ще ръждясваме. Желязото е хубаво, но ръждата какво да правим? Ако имаш мед, и тя е хубава, но трябва после да я калайдисваш, да я чистиш често. Ако не я чистиш, образуват се известни отрови. По някой път вие седите, разглеждате вашите състояния. Казвате: не съм разположен духом. Духа не го виждате, но говорите за духа. Отричате духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете: духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете, че духът е функция или сбор. Какво разбирате под думата *сбор*? Нали спиците на едно колело са събрани в един център, наречен главина. Имате цяло едно колело. Що е колелото? То е направено може би от двайсет, трийсет, четирйсет, петдесет спици, зависи какво е колелото. Това съчетание на спицата е

едно разумно съчетание. Що е колелото? Разумно съчетание на известни механически елементи. Но туй съчетание вътре в самото колело ли е, или вън от колелото? Силата, която съединява тия спици, къде се намира? Като се развали една спица, веднага се туря друга на мястото. Тия спици отвън са съединени с една шина, която ги защитава отвън, понеже те отиват да воюват. Колелото, като върви, воюва, дето мине, всичко изхвърля. Мислите ли, мирно ли е колелото? Не, то е най-опасното оръдие, пробива си път навсякъде, отдето мине. Казвате: човек трябва да се върти. Човек може да се върти. Ако той би се въртял, той нищо няма да свърши. Около него трябва да се въртят, но той трябва да седи. Всички около него трябва да се движат, той да е господар, пък той сам да остане неподвижен. Как ще разберете *неподвижен*? Да няма той желание да влезе в спиците, че като тях да се върти. Ако човек би взел да играе ролята на спиците, какво ще стане от него? Ще му изхвъркне умът. Това аз наричам закон на равновесие. Той или сам трябва да е опорна точка, или да има една опорна точка, отдето да изхождаш.

Що е едно верую? Верую е да вярваш в себе си, че имаш една опорна точка, на която всякога можеш да разчиташ. Най-първо, децата, като се родят, се намират в едно неестествено положение. Децата винаги започват да пълпят като животни. Туй дете, за да стане човек, за да мисли, то трябва да се изправи на краката си, да вземе съвсем друго положение, едно вертикално положение. В това дете вече има желание да се издигне. Третото положение вече е съвсем друго. Ако човек не се издигне, какво става? Има издигане в съзнанието. Плоскостта е съвсем друга. Едно животно не може да види нещата, тъй както човек ги вижда. В неговото съзнание другояче са поставени работите. Запример вие нямате ясна представа как пчелата вижда човека. Аз съм правил някой

път опит. Пчелата, като излезе от кошера, като те види, проектира се. Ако ти не се мръднеш, ако се е разгневила, ще те ужили. Тя ще определи на кое място да те ужили и върви точно на мястото. Ако мръднеш, ще те изгуби. Ти като се мръднеш, като види, че не е постигнала целта, пак вземе една точка, отдалече вижда, пак се проектира. Ако си майстор да се мръднеш по-бързо, да се поддвижиш, няма да те ужили. Ако изгубиш присъствие на духа или чакаш какво ще стане, непременно ще те ужили, тя ще те поздравя. Когато детето подигне се веднъж, изгуби равновесие, падне, удари се. Някой път нарани носа си, то е хубаво, започне вече да мисли. Като си удари носа, то седне, започне да мисли. Иска да стане, не може да държи равновесие и пак падне, пак удари носа си, пак мисли. Вие сега се смеете на децата. Някой път и вие се ударите. Когато се гневите, ти си паднал някъде в духовния свят. Неразположен си, понеже си се ударил. Гневът, то е нараняване, някъде си се наранил. Виждам съм деца, след като се ударят на един камък, вземат, че хвърлят камъка. Дойде на друго място, като се удари, вземе камъка, пак го хвърли. Туй дете има заблуждението да мисли, че причината е в камъка. Ти се докачиш, казваш: „Докачен съм.“ Наместо си се докачил. Някой човек те удари на лакътя. Ще му кажеш на лакътя да не те удря, понеже не може да работиш. Или ако те удари по ухото, казваш: „По ухото не ме удряй, защото е деликатно.“ Където човек да те удари, казваш: „Не ме удряй, понеже дадено място не може да функционира.“ Щом се удари човек, не може да функционира. Ако си удари коляното, коляното не може да функционира. Ако си удари крака, кракът не може да функционира. Сега ударите действат възпитателно. Ако си удариш първия пръст, в природата като ти ударят първия пръст, възпитават те. Или може да ти ударят втория пръст, или може да ти ударят безименния пръст, или малкия, или палеца. Щом ти си удариш палеца, казвам: съзнанието ти в Божествения свят не функционира правилно. Ако си удариш първия пръст, значи в духовния свят благородно не постъпваш, не си благороден в постъпките си, спазваш своето съзнание да не те обидят. Значи

всеки, който те обиди, ти се докачаш. Ти, като обиждаш другите, ни най-малко не ти иде наум, че и другите може да се обиждат като тебе. Нито сам се обиждай, нито другите обиждай.

Как сега ще разберете, сам да не се обиждаш? Мислите ли, че един човек, който се обижда, е силен човек? Обидата, това е едно психическо блъскане. Ти вървиш по известна посока, блъснеш се. Срещнеш се с един човек, веднага се блъснеш. Като се блъснете, и двамата се извините. Като се блъсне българинът, ще каже: „Защо се блъскаш?“ Като се блъснеш, какво ще кажеш на българина? Сега не е въпрос за българина, но то е въпрос на съзнанието. Ти се блъснеш, и веднага се докачиш. Казваш: „Как този човек да не внимава, да се блъска.“ Коя е причината? Дали той се е блъснал, или ти? Ти си се замислил, блъснеш се в някого. И двамата се блъснете. Ти казваш: „Защо ме блъсна?“ Щом двамата се докачат, ако са англичани, те се боксираат. Понеже няма дървета и камъни наоколо, започват да се боксираат, бият се по някой път по лицето, по корема, по врата. След туй се хванат за ръцете, ръкуват се, ще си поогледят шапките. Че туй е вярно. Ти се върнеш къщи, казал някой нещо по твоя адрес, казваш: „Трябваше ли да каже това?“ Разхождаш се и казваш: „Той да ме обижда, да пише във вестниците. Това е голямо безобразие. Пък такъв език. Аз ще му кажа.“ Ходиш, разхождаш се, вдигаш ръката си. И той надраска нещо във вестниците. Започнат да се дракат по вестниците. Питам сега, какво се добива? Нищо не се добива. Губене на време е.

Та в закона на самовъзпитанието вие трябва да избягвате всички ония причини, в които може да изразходвате вашата енергия напразно. Има причини, дето човек може да се докачи. Но човек, за да не се докачи, трябва да е много умен, да издържа всичките ония пътища, в които може да дойде в стълкновение. Войната иде. Искаш да воюваш. Онзи, който те блъсне, ако е по-слаб от тебе, ще го набиеш. Онзи, който те блъсне, ако е по-силен от тебе, какво ще правиш? Ако не си знаеш езика, можеш да му кажеш някоя обидна дума. Българинът има един характер

като малките деца. Детето казва: „Я ме ударя.“ Като го удари два-три пъти, казва: „Ти сега ме биеш, но като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа тебе. Понеже съм във вашата махала, затова ти давам да ме биеш.“ Този, който те бие в чуждата махала, ще те бие и във вашата.

Питам: по кой начин човек трябва да си отмъсти? Искате да отмъщавате, кой е най-правият път да отмъстиш? Разбира се, има един начин. Отмъщението трябва да дойде по пътя на най-малките съпротивления. Ще си отмъстиш по най-мекия начин. Ако се блъснеш в някой камък, ако дигнеш камъка, че го хвърлиш, него ще му бъде приятно. Камъкът ще почне да мисли, че е станало нещо, той се движи в пространството. Ти ще му направяш голяма услуга. Той те обидил по единствената причина, да го вземеш и да го хвърлиш, за да може да се подвижи. Всеки човек, който те обиди, хвърли го ти. Ако е малко камъче, ще го хвърлиш, но ако е някой голям камък, какво ще правиш? Там, дето се удариш, напиши си името. Как ще го напишеш? На големия камък напиши си името. Как ще го напишеш? „В 1940 година през месец май на десето число ние се запознахме с този камък и в знак на приятелство си оставям моята картичка за спомен.“ Ще турите едно изречение: „Пазете свещено приятелството на вашите приятели.“ Кои как мине, ще чете и ще каже: „Много хубаво изречение.“ Сега такова познание имате ли някъде? Аз съм виждал познание по дърветата. Някой дойде при някое голямо дърво, напише си името: Иван Драганов. Кои къде се качил на дървото, седи, написал името. Погледнеш, дървото от горе до долу е изписано. Вие ако идете при такова свещено дърво, някое изворче дето има, има оставени парцалчета. Качват се и по целебни дървета и колкото по-високо се е качил, толкова по-голяма целебна сила има дървото. Качил се е някъде на дървото, нарязал си името с нож на дървото. След време, когато дървото порасне, и подписът расте. Първоначално е бил малък, с увеличаването на дървото и подписът расте.

Та казвам, всяко едно стълкновение засяга съвсем различни части на твоя мозък. Ако удариш палеца, предизвиква

едно впечатление, ако удариш друг пръст – друго впечатление, ако удариш средния пръст, впечатленията са различни. Та вие, като седите, хващате ръцете една друга. Някой потегли единия пръст, потегли друг пръст и без да знае, се възпитава.

Направете един опит за една седмица. Дойде ви някое неразположение, потегли си показалеца. Неразположен си, изтегли си средния пръст. По ред потегли си и другите пръсти. Взemi и на другата ръка потегли пръстите си. Направете опит. Ако при първото теглене се смени вашето състояние, вие сте си въздействали върху себе си. Значи някъде се набрала излишна енергия вътре във вас, тази енергия не може да си проправи път. Тази енергия може да се е набрала във вашите лични чувства или може да се събрала във вашите слепи очи, областта, дето е центърът за яденето и пиенето и за събирането богатства. Казвам, тази енергия се е събрала, пък природата не обича да се събира на едно място много енергия. Всякога трябва да има обмяна на енергията. Щом оперирате с вашата ръка, вие сте в един разумен волев свят. Ръката на човека е създадена по закона на човешката воля. Палецът е свързан с волята на човека. В старо време, когато някой път когато някого искат да го лишат от неговата воля, отсичали са палците му. Като се лиши от палците си, човек изгубва своята воля. По някой път някои от вас свиват ръката си на юмрук и палеца свиват в юмрука. Щом свиеш така ръката, то е положението на една змия, която си крие главата. По този начин човек иска да защитава волята си, но то е слабо състояние. Винаги, когато искаш да упражниш волята си, да направиш волята си, да направиш нещо, тури палеца отгоре на юмрука си. С това искаш да кажеш, че това, което си намислил, искаш да го направиш. Обсъди дали туй, което искаш да го направиш, е разумно, или не. Казвам, по този начин трябва да работите, понеже във външния свят съществуват много противодействия. Казвате: ние трябва да имаме вяра. Но вярата е един закон за равновесие на човешкия ум. Ако нямаш вяра, няма да може да уравниш ума си. После трябва да имаш надежда. Надеждата е закон за човешкото сърце. Ако

нямаш надежда, няма да можеш да подкрепиш своите чувства. Ако нямаш любов, няма да можеш да подкрепиш ума си, няма да можеш да мислиш. В света, щом хората останат без любов, всичко потъмнява. Ти, за да имаш каквато и да е мисъл, какъвто и да е светъл лъч да проникне, трябва да имаш любов. Всичката светлина на човешкия ум произтича от външната и вътрешната любов на човека. От външния обективен свят имаш нещо, което обичаш. Обичаш един камък, да кажем. Кои камъни обичате? Скъпоценните. Да кажем, че намерите един голям диамант, този скъпоценен камък обичате. От металите обичате повече златото. Обичта може да бъде външна, може да бъде вътрешна. Значи тя ще ви подтикне да мислите. Щом човек вече започне да мисли, той е вече на правия път.

Та казвам, когато вие сте неразположени духом, във вас мисълта не тече правилно. Имате неразположение, може би гледате на цялото бъдеще и мислите как ще прекарате живота си. Как ще прекарате, не знаете. Вие, след като минете пътя, ще знаете. Сега само може да предполагате как ще минете живота си. Сега вие вървите по един път, млади сте. Но вие трябва да използвате закона на младостта. Минавате в един красив свят и трябва да бъдете внимателни. Вашият свят, през който минавате младите, е много опасен, навсякъде има надписи. Онези, които са минали преди вас, са оставили надписите. Някой път вие минавате и не може да четете. Хващате кривия път, и после трябва да се връщате. Дойдете до мястото, дето сте се отклонили, пак не може да хванете правия път, пак хванете друг път. Ще се връщате четири-пет пъти. Ако вие искате да усилите вашата воля, усилването на волята става съзнателно, в даден случай умът на човека да бъде по-силен, отколкото противодействуйето. Ако вървиш по пътя и някой човек те спре, в тебе ще се зароди едно чувство на недоволство. Обаче умният човек отдалече вижда и избягва. Той ще направи една крива линия, той ще вземе правия път и няма да влезе в стълкновение.

Да кажем, по някой път вие сте в спор, спорите вие кое е

по-ценно: среброто ли е по-ценно, или златото е по-ценно. Да допуснем, двамата учени хора се спорят. Ако вземете среброто, то има едно свойство, че лекува болезнени състояния. Лекува ги. Ако аз имам някаква болка, ще взема чисто сребро, ще го туря във водата, ще го гържа двайсет и четири часа. Ще си вземам по няколко капки от тази вода и веднага неразположението, което имам, ще изчезне. Ако искам да имам някакво разположение, златото носи магнетическа сила, златото дава разположение. Среброто отнема неразположението, среброто се занимава с неразположението на човека. Ако имаш известно неразположение, ти го премахни. Златото ти дава разположение. Ако искаш едно разположение, златото може да ти го даде, но трябва да знаеш как да го вземеш. Как ще извадиш разположението от златото? Аз ви казах как да премахнете неразположението. За да добиете разположението, какво ще направите? Ще ви кажа. Вземете една златна монета, изчистете я хубаво, прекарайте я над големия пръст няколко пъти. Като прекарате златото по пръстите, ще забележите, че се сменя вашето състояние. Вие тия неща ги наричате заблуждения. Онези старите хора винаги носят в кесията си една златна монета. Извади я, погледне я, насърчи се, умът му започне да работи. Направи някаква операция, спечели. Всеки човек, който печели, той е разбрал мисълта.

Мен ми разправяше един българин, който отишъл в едно село за учител. Казва: „Гледам едно място, в което може да станат много хубави дини. Я, казвам на съседа си, изорете тая нива и я посеете с дини. Казва: тук дини не стават, не искам да си губя времето. Виждам, че много хубави дини ще станат. Изорете я, аз ще платя, ще стана ортак с вас.“ Нивата била около два декара. Казва му: „Хайде, даскале, понеже казваш, че ти ще платиш, ще изорем, но няма да станат, много пъти съм сял.“ Посяха, казва, както аз им казах, и станаха едни дини хубави, че от Русе дойдоха да вземат. И оттам насетне се научиха да сеят. Те задържаха за себе си една малка част, а другото още на зелено продадоха. Казваха: „Много знае нашият даскал.“ Даскалът е гледал нивата и другите са гледали нивата,

но той схваща, че на даденото място ще станат хубави дини.

Та казвам, тази нива, това са условията, които имате. Вие трябва да използвате дадените условия. А дадените условия седят в човешкия ум. Винаги трябва да имате едно вътрешно разположение в ума си. Не мислете, че някои неща са невъзможни. Нещата са невъзможни, понеже не знаем по кой начин нещата стават. Туй, което направиш в ума си, в себе си, няма съдържание. Да допуснем, че някои от вас сте писали поезия. Кажете ми сега една строфа поетическа. Пияницата казва: „По света се скитам и за тебе мисля.“ За кого? За виното. Къде е погрешката? Виното вече изгубило онова първично състояние, онази сладчина, която дава разположение на човека. След като човек пие вино, той добива едно неестествено положение. Туй неразположение във виното иде от някакви малки микроорганизми, които са оставили нещо от своето естество. Когато пияницата търси виното, той го търси в тази новата форма, защото пиянството не съществува само в хората, пиянството съществува и в насекомите. Едно насекомо, като яде от тия плодове, които са ферментирали, то се опива и започва да се върти. Мухата, като се опие, качи се горе, върти се, слезе долу, пак се върти. После седи на едно място, докато изптрее, и пак тръгне в пространството.

Всички трябва да имате една основа, от която да изхождате. Представете си, че вие се намирате в едно училище, дето всички ваши учители, които са ви преподавали, са учени и благородни в постъпките си. Вие искате да угодите на тия учители. По кой начин може да им угодите? Трябва да носите техния характер. Всеки учител обича онези ученици, които мязат на него. Ти не може да обичаш един човек, който не мяза на тебе. В природата законът е същият, природата обича всички ония хора, които зачитат законите. Ти седиш и в себе си се заканваш, мислиш да направиш нещо, което е благородно. Допуснете, че напишете една статия и не турите вашето име, но турите един псевдоним или турите името на някой друг човек. Може да турите в противоречие човека. Тук наскоро написали една ста-

тия и турили името на друг. Не турят името на онзи, който писал статията, но турят името на онзи, който бил противник на този, който писал. Ти, без да знаеш, ще се свадиш с този човек. Той казва: „Не съм писал тази статия.“ Казваш: „Ти искаш да ме лъжеш.“ Знаете ли вие положително, че някой човек ви е обидил сега? Представете си, че един ваш противник иска да ви опита доколко вие сте сръчен. Вие му се заканвате. Представете си, че той тури една мечка кожа, престори се на мечка, иде насреща ти, когато ти пътуваш някъде. Ти хукнеш да бягаш, той хукне подир тебе. Ти после казваш: „Гони ме една мечка, но благодарение, че се освободих, качих се на едно дърво.“ Твоят противник ще каже: „Голям страхливец е.“ Казва: „Минаваш за герой, пък от мечка се боиш.“

Казвам, в сегашния свят при сегашните условия, при които сте дошли, трябва голямо самооблагане на човешкото съзнание. Представете си, че попаднеш в един град като Париж, пък не знаеш френски. Какво ще правиш? Вие всинца сте попаднали в Париж и не знаете езика на природата. Вие на земята сте в Париж и не знаете езика. Откъде сте дошли, не знаете. Коя е първата гара, от която вие дойдохте? Че сте на земята, знаете, но откъде идете, не знаете. Един българин, като отива от България в Америка, знае, че отива от България в Америка, но вие не знаете, нямаме ясна представа откъде сте дошли. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Доста трудно е. Да не знаеш откъде си дошъл, то значи да те оберат. Бил си богат, значи да ти вземат всичките пари, да те оставят без пари, да ходиш между хората и да разправяш, че си бил богат. С това ни най-малко няма да подобриш положението. Станало изгубване на съзнанието ви. Не знаете откъде сте дошли, понеже сте обрани. Човек, който не помни откъде е дошъл, той е обран, не знае откъде е дошъл.

Пазете закона на равновесието на вашите мисли. Във вашите мисли трябва да има една точка разумна, нещо, което не се движи. Неподвижните неща ги наричам, които имат еднакви отношения. Една неподвижна точка има отношение към

всички точки. Ако вземеш точката *O* за център, тя има отношение към всичките точки към периферията, еднакви отношения има, тя е център. Този център сам по себе си може да е в движение. Една мисъл е централна, която има отношение към всичките мисли. В сърцето си пак трябва да имате едно централно чувство, което трябва да има отношение към всичките мисли. И във волята си пак трябва да имате една точка, която трябва да има отношение към другите. Ако спазвате туй, всичко отвън може да върви разумно.

Казваме, че има Бог в света. Бог в света е онова разумното, което има еднакви отношения към всички ни. Следователно, докато ние имаме тия отношения, всичко може да получим от Него. Щом изменим отношението си към Него, тогава вече онова, което искаме, Той не може да го направи. Туй е турено в Писанието. Ако нещо, което искаме, не е според волята Му, не го прави. Нещата не може да се постигнат, нямаме отношение. Или казано на съвременен психологически език: ако нещата са разумни, ако нещата са добри (разумни в ума, добри в сърцето), справедливи, това е волята; ако са справедливи, ако са добри и ако са разумни, всичко може; ако не са добри, ако не са разумни и ако не са справедливи, не може.

Казвам, три неща има. Човек трябва да бъде разумен. Значи разумните отношения трябва да бъдат Божествени. И добрите трябва да бъдат Божествени. И справедливите трябва да бъдат Божествени. Тогава всичко е постижимо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на Младежкия окултен клас
7 юни 1940 г., 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 31 май 1940 г. според каталога не е била четена лекция.

СТУД И ТОПЛИНА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Качества на студа и на топлината“.)

Пишете върху темата „Съобразности“.

Топлината и студът, това са контрасти. Какво общо има между студа и топлината? За какво са полезни студът и топлината? Студът сам по себе си какво е? Енергия ли е някаква? Да допуснем, че студът и топлината са две сили, които действат. В светлината вие имате цветните лъчи, имате червен цвят, портокален, жълт, зелен, син, виолетов. Има още цветове, които ние не ги знаем. Всеки цвят има известен образ, в който той прониква. Имате наредени седем цвята. Цветът, това е пасивно състояние. Цветът сам по себе си е пасивната страна на светлината. Ако някой път при излъчването на светлината се явят две свойства, студ и топлина, разбира се, те имат отношение към човешкото съзнание. Защото, ако човек няма съзнание, да съзнава всичките тия промени, които стават в човека от студа и топлината, той няма да ги познава. За пример, ако нямаш съзнание, тогава няма да имаш понятие какво нещо е студ и какво нещо е топлина. Значи голямата топлина се ограничава от студа. Големият студ се ограничава от топлината. Кой е онзи абсолютен студ? Минус двеста седемдесет и три градуса. Има ли абсолютна топлина? Защото студът е определен минус двеста седемдесет и три градуса, а топлината не е определена. При минус двеста седемдесет и три градуса съзнанието на човека престава да функционира.

За пример студът има една хубава страна. Ако имаш известна болка и дойде студът, той става катализатор, прес-

тава болестта. Но да кажем, като престава болестта, същевременно искаш да възстановиш първото състояние, веднага ще ти причини болка. В какво сега измръзването? Някой път човек измръзва, трябва да му режат удовете. Всъщност, ако се остави човек, не може да му измръзнат ръцете. Ако един човек, който е замръзнал, ако започнеш постепенно да го отмразяваш, нищо няма да му стане. Ако пренесеш един замръзнал човек направо в топлината, ти ще го повредиш, но ако постепенно намаляваш студа, ще възвърнеш живота отново.

Сега ние, ако свържем студа със злото и топлината с доброто, какво заключение ще извадим? Тогава ще бъдат ли заключенията ни верни? Нали най-страшното нещо е адът? Място на студ ли е, или място на топлина? В ада има място на студ и има място на топлина. Всеки един от вас е опитал ада на топлината. Нали сте се изгаряли някой път. То е адът. Често сте опитвали и ада на студа. Като малки деца сте се връщали вкъщи с измръзнали пръсти, ръцете увиснали и се образува ужасна болка под ноктите. Като мине болката, усещате едно сгорещаване на пръстите. Разбира се, тия болки са едно състояние на съзнанието, съзнаваш, че нещо неприятно има в организма.

Та казвам, умният човек трябва да изучава студа и топлината. Сега каква форма бихте дали на студа? Геометрически как бихте го представили? Как кристализират телата? В остри форми. Кристализацията става при изстудяването на някои тела. Сега, когато изучавате студа, с какво го измервате? Според Целзий имаме минус двеста седемдесет и три градуса абсолютен студ. Сега приближават да получат този студ. Мисля, че в Германия са достигнали до минус двеста седемдесет и един градуса. Според теорията нещата, като дойдат до този абсолютен студ, те се разсипват. При студа и топлината става една промяна. Студът и топлината, това са полюси. Имаме и други такива полюси: светлина и тъмнина, зло и добро.

Нали когато имаме някаква болест, често правите компреси. Какви компреси туряте? Някои турят студени компреси, после ги сменяте. Туряте студен компрес, щом стане топъл,

пак го сменяте, туряте студен. Други пък турят топли компреси. Щом стане компресът студен, сменят го, турят нов – топли компрес. Каква е разликата между топли и студените компреси? Запример вас ви се подула страната, какъв компрес ще турите? Ако се турят топли компреси и се държат по две минути, след половин час ще падне подутината, ще престанат болките. На туй, подутото, място може да турите студени компреси. Какви ще бъдат резултатите? Ще имате в двата случая различни резултати.

Това са методи на лечение. Когато човек е възбуден, какъв компрес има? Топъл. А когато е тих и спокоен – студен. Студът има известни свойства. Този студ изменя донякъде вътрешните форми, които съществуват вътре в природата. Вие при какви условия употребявате студа? При хладнокръвие човек топли ли е, или студен? Значи студът и топлината, това са две положения на една и съща енергия. Студът придава ли нещо на човека, или отнема?

Можем да го уподобим на паница, която събира нещата. На какво да уподобим топлината? Тя дава. Топлината е банкерин, който дава, но по някой път и голяма лихва взема. Изгарянето, това е висока лихва. Следователно той е един банкерин, който нито стотинка не дава повече. Ако вземеш повече от стотинка, много взема. Ако вземеш толкоз, колкото трябва, добре го дава. Щом вземеш стотинка повече, той ще те изгори. Вземете, при сегашните условия човек на каква топлина в организма издържа? Той издържа до четирийсет и два градуса, при четирийсет и два градуса той си заминава за оня свят. Че каква топлина е четирийсет и два градуса? На нея може ли да сваряш едно яйце? При колко градуса се сваряват яйцата? Четирийсет и два градуса, това е аномална топлина. Нормална топлина е трийсет и седем градуса. В електричеството имаме две хиляди волта. Ако ги прекарате в човешкия организъм, човек умира. Престъпниците ги

убиват по този начин. Ако прекарат петдесет хиляди волта, няма да го убият. Защо при две хиляди волта убиват човека, а при петдесет хиляди не го убиват, нищо не му става? Обясняват го, че електричеството е една течност, която тече. Частиците при две хиляди волта са много едри, че като минават през порите, разкъсват ги. Частиците при петдесет хиляди волта са много дребни, минават през порите, та никаква вреда не принасят. Тогава за бъдеще, ако добият двеста хиляди волта и ги прекарате през човешкия организъм, какво ще стане? Те са общи заключения, умувания. Ние философстваме върху въпроса. Двеста хиляди волта електричество през вашето тяло не е прекарвано. Сега ние влизаме в една област на духовния свят. Всичкото различие седи, че ние не разбираме силите, които действат в природата, не разбираме и техните закони. Най-първо, трябва да разбираш промяната на една сила фактически – както се проявява в най-малките изменения. След туй ще намериш закона на пътя, по който тази сила се проявява. Тогава ще дойдеш до принципите. Един принцип образува един закон, законът образува фактите вече. Да кажем, често казвате: това е един факт. Факт е нещо, което е станало, което се проявило.

Да кажем, имате факта: имате червен лъч, известна енергия от светлината. Онзи, който разбира законите на светлината, когато иска да стане активен, той ще отдели част от светлината на червения лъч, и тогава те ще внесат в него повече живот. Червените лъчи внасят живота. Ако дойдем до портокалените лъчи, те дават индивидуализиране на един факт. Човек в портокалените лъчи започва да се самосъзнава. Ако дойдем до жълтия цвят, той спомага вече на човешката мисъл. Колкото повече жълти лъчи има в човешкия мозък, човек мисли по-здраво. Когато мисълта не е будна в него, той е лишен от жълтите лъчи. Може да погрозделим светлината, тя има седем лъча. Ако първите три лъча имат влияние върху физическия живот, вторите три лъча влияят на духовния живот. Под духовен живот разбираме съзнанието на човека: да осъзнаеш неща-

та вътре в себе си; във физическия живот както се проявяват и както се проявяват вътре.

В музиката имате седем тона, и в светлината имате седем цвятa, както са наредени. То има и една втора гама на светлината. Вие може отвън светлината да я прекарате в съзнанието си. Ако прекарате в съзнанието си червения цвят, да го виждате, може във вашата мисъл червения цвят да го виждате в много по-хубава форма, отколкото вън в дъгата. Първата гама седем цвятa са на физическото поле. Щом минем във втората гама на светлината, вече идваме до съзнанието. Обективно схващаме седемте тона. Онези, които правят опити, като минават от едната гама в другата, минават през една тъмна зона. Често има едно явление, че някои хора изгубват зрението си. Една госпожа ми разправяше. Тя била в Швейцария и казва: „За два часа загубих зрението си.“ Казва: „Уплаших се и изгубих зрението си.“ След два часа пак се повръща зрението ѝ. Хората, като започнат да умират, казват, че им става тъмно. Като минат първата гама на светлината от седемте тона, то е физическият свят. След това иде тъмната зона. Затова, когато хората умират, казват: „Тъмно ми става.“ След това някои минават тъмната зона и казват, че светло им става. Той ще мине от първата гама на светлината във втората гама на светлината. Като мине, влезе в другия свят. А светлината на оня свят е по-мека и по-хубава. В сравнение с нея физическата светлина е по-остра.

Казвам, има един начин на концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минеш, ти трябва да се освободиш от всичките впечатления на физическия свят, трябва да изолираш от ума си всичките впечатления, които физическият свят има във вас. Щом изолираш ума си от тях, ти ще минеш в другия свят. Щом има нещо да тревожи съзнанието ти, ти не може да минеш в другия свят. И затова, когато умира някой, не иска да го смущават. Казват: „Преполовили го, не може да умре човекът.“ Когато човек умира за другия свят, че му плачат наоколо, смущават го. Той не може

да замине, щом плачат или говорят наоколо, внасят смут в съзнанието на онзи, който иска да иде в другия свят. Той трябва да освободи съзнанието си от всички впечатления на физическото поле, той трябва да остави и страха. Като кажеш: ако иде в оня свят и не мога да се върна – ти вече се страхуваш. Който е умрял без страх на физическото поле, може да се върне. Който е умрял със страх, не може да се върне. Ако умираш и си кажете, че пак ще се върнете, ще се върнете. Ако умираш и си кажете, че няма да се върнете, туй ще внесе едно разногласие. Тези, които правят опити, са опитали това.

Напразно ние се безпокоим в света. Запример вие се плашите от болестите. Всичките болести произтичат от един понис живот. Висшият живот произвежда здраве, нисшият живот произвежда болести. Когато един нисш живот се прекомандирова при един висш живот, образува един недъг. Когато едно паразитно растение се увие около друго, кой живот е по-висок, паразитният ли е по-висок, или другият? Кой сега по-високо, човекът или въшката? Тя се качи на високо място на главата ти, скрие се и сега. Въшката е двуизмерно същество, тя няма понятие за третото измерение, но все таки госта умна е въшката. Тези въшки, които живеят в главата, са пъстри. Какъв е цветът на въшките, които са в главата? В главата бели въшки няма, тези белите са по тялото. Има едни, които не се качват на главата, те остават в тялото, в меките части, под мишниците, на гърба – като извадите ризата, ще ги намерите. Питам: защо онези, които се качват на главата, са черни, а онези, които не се качват на главата, са бели?

Да направя една аналогия, не че тази аналогия е вярна, но едно уподобление дава. Онази въшка, и тя е като плъховете. Някой път в пристанището влизат параходите, мишките влизат в тях и когато влязат в морето, скриват се долу в парахода. По някой път искат да ги изгонят и правят голямо изстудяване. Тия сивите плъхове от голямото изстудяване побеляват, но не излизат вън от парахода. Обаче е забелязано, когато белите плъхове излизат от парахода, този параход назад не се връща,

всякога тия параходи потъват. Параход, в който сивите плъхове влизат, влез и ти. Дето белите плъхове излизат навън, бягай. Хората са наблюдавали тия неща. Когато белите плъхове излизат навън, не се качвайте на този параход. Сега злото на какви плъхове ще го уподобите, на сиви плъхове или на бели плъхове? Там, дето злото влиза, влез и ти. И там, дето доброто излиза, излез и ти. Онези, които разорават земята, добри хора ли са? Доброто ли разоравя земята, или злото я разоравя? Когато се сече едно дърво, доброто ли го сече, или злото го сече? Когато обирате един плод, доброто ли го обира, или злото го обира. Когато измъчвате един човек, кой го измъчва? Вие сега често си служите със злото. Вие биете някого – с доброто ли го биете, или не? Тогава какви са движенията на злото? Ако искате да покажете една добра черта, как ще я покажете, с добро или със зло? Вие например виждате един човек, комуто нещо е неприятно, свил вежди. Туи свиване добро ли е, или зло? Или пък някъде ще стане едно подвижване. Когато ти е неприятно, помръдваш долната или горната устна, правите едно движение.

Когато съвременните хора говорят за злото, мислят, че злото е вън от тях. Пък едни движения се дължат на доброто, а други движения се дължат на злото. Те са две сили, които работят. Зло е, когато известна сила не знаем как да я употребим. Показвали на един евреин един револвер. Той казва: „Не го насочвайте към мене, хата* става.“ Някой път човек може да държи празен револвер, но може и някой куршум да е останал и хата става. Някой път някой иска да те уплаши, но работата става сериозна. Но имате едно оръжие в себе си, което често се пълни. Няма човек в света, който да не е въоръжен с оръжие. И най-добрият от вас, ако ви обидят, ще извадите оръжието си. Ако ви обидят, ще се появи помръдване в очите, в устата. Някой път, ако физически засегнат крака или ръката, ръката се движи; ако засегнат чувствата ви, устата се помръдва; ако е засегнат умът ви, носът ви започва да ви сърби.

* Грешка, погрешка (*тур.*).

Та казвам, вие по някой път искате да се самовъзпитават хората. Много мъчно е да се самовъзпитава един човек. Като се самовъзпитаваш, най-първо, трябва да възпита ръката си да се мърга съзнателно. Често някой път седите и кракът ви се мърга несъзнателно. Или някой говори и в това време граци на книгата. Какво ще ви допринесе, ако граците? Най-първо, трябва да възпитавате ръката си, че тази ръка да се движи хармонично. Сега, ако набързо свиеете ръката си, направите някакви бързи движения, хармонични ли са? Всичките органични движения трябва да стават по една крива линия. На тази крива линия точките ѝ не са произволни. Щом имате една идея, всичките ваши постъпки трябва да седят на еднакво разстояние от вашата идея. Да кажем, имате идеята за доброто. Всяка ваша постъпка, която направите, трябва да седи на еднакво разстояние от този център на доброто. Ако седят на еднакво разстояние, казваме, че този човек е добър. Ако не седят на еднакво разстояние, този човек не е добър. Тази линия може да бъде елипсовидна, параболична или хиперболична. За да станат движенията хиперболични, трябва да бъдеш някой гениален човек, за да може да ги примириш. Един гениален човек може да примири тия противоречия. В български буквата *ж* показва закона, по който може да примириш противоречията в живота. В *ж*-то долу са корените, горе са клоните. Едната от тия сили е потенциална; едната е минус, другата е плюс. Това са сили, които в даден случай се проявяват.

Да кажем, имате едно състояние, страхлив сте. Каква енергия е страхът? То е една форма на съзнанието. Понеже в света имате хиляди опасности, имате едно чувство. Страхът е едно чувство, което показва: внимавай! Доидете, при някой водопад или при някоя голяма канара, страх ви е да не паднете, в падането може да си строшите крака.

Та казвам, за да бъде човек добър в света, той трябва да разбира законите на доброто, трябва да разбира и законите на злото. В Писанието има един стих, в който казва Бог: „Аз съм, Който творя злото и доброто.“ Как ще го разберете вие? Ако

вие сте силен човек, носите револвер, искате да убиете някого, хващат ви ръката, извъртяват я, вземат ви оръжието, блъснат ви на земята. Казвам, туй лошо състояние ли е? Ако сте силен, как бихте обезоръжили един, който носи оръжието? Не само това, но един агент, който е силен, има силна мисъл, силни трептения има, ако идете някъде с един револвер, той може да изпрати една силна мисъл и веднага да ви парализира. Като си дигнете ръката, няма да можете да стреляте. Та казвам, вие сега не сте достатъчно силни.

Докато човек не може да парализира злото, да го спре, той е слаб човек. Да допуснем, че вие някой път обичате да се гневите. Не е лошото в гнева, но ще се научите да обуздавате гнева си. Вие се страхувате да се научите да обуздавате гнева си. Вие сте честолобовиви, научете се да обуздавате честолобие-то си. Вие сте страхливи, научете се да обуздавате страха си. В сегашното време говорите за самообладание, казвате: самообладание трябва на човека. Колко работи трябва да влязат, за да се самовладее човек. Когато говорим, има известни думи, които произвеждат студени вълни, има други думи, които произвеждат топлина в човека. Има известни думи, които произвеждат светлина – като кажеш думата, стане ти светло. Има думи, които произвеждат в нас тъмнина. Вземете един беден човек, който е седял четири-пет дена гладен. Щом донесете хляба и му го покажете, произвежда обнадяване, малка топлина гоиде. Щом отнемете хляба, веднага изстудяват се краката му.

Та казвам, единственото нещо сега е да научите законите на самосъзнанието, всичките противоположности, които съществуват в живота, да ги хармонирате. Да хармонирате противоречията.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесета лекция на Младежкия окултен клас
14 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВЕН И УМСТВЕН СВЯТ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? *„Имаме.“* Каква е? *„Съобразности.“* (Прочете се темата *„Съобразности“*.)

Какъв процес е тогава съобразността? Към кой свят спада?

Много пъти говорим за физически, духовен и мислов свят, или Божествен свят. Какво разбираме под физически, духовен, мислов или Божествен свят? Каква съобразност има между тях? С какво се съобразява физическият свят, с какво се съобразява духовният и с какво се съобразява мисловият свят?

Ф
Д
М

Да кажем, имате единица, делена на десет – 1/10. Или една стотна, или една хилядна. По какво се отличават тия гроби: една десета, една стотна и една хилядна? Да кажем, едно житено зърно, разделено на десет части, разделено на сто, разделено на хиляда части – по какво се различават? Едно качество, че са по-дребни. Но онуй разумното същество, което ги е делило, при една десета е иждивило по-малко време, при една стотна е иждивило повече време и при една хилядна – още повече. Значи те се различават, че времето при делението на тия части не е еднакво. Много важи тук времето, че ако закъснееш, какво бива, ако човек закъснее с една секунда? Ако ти закъснееш с една секунда и тренът ти пътува с бързина триста хиляди километра в секунда, и тогава кажете: няма нищо, една секунда. Но за една секунда тренът ще измине триста хиляди километра, той

ще бъде триста хиляди километра далеч от тебе. Но представете си, че тия километри са километри на една микроба. Представете си, че едно дребно същество като микроба би извървяло триста хиляди километра, но мислите ли, че километрите на микробата ще бъдат така големи, както километрите на човека? Те ще съответстват, едно голямо съответствие ще има. Тогава от гледището на една микроба на какво разстояние ще бъдете далеч? Влизате в областта на физическия свят.

Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че вие разглеждате нещата откъслечно. Случват се неща от разни положения. Някой път вие мислите, както паякът мисли. Някой път вие мислите, както мухата мисли. Някой път вие мислите, както заекът мисли. Мисълта ви не е дълбока. По някой път мислите, както вълкът мисли, както мечката мисли, както рибата мисли – вследствие на това забелязвате в себе си едно противоречие. Знаете ли как вълкът мисли? Или как мечката мисли? Сега какво трябва да разбирате под думата, какво нещо е мисълта. Едно от качества, за да мисли човек – непременно трябва да има светлина. Без светлина човек не може да мисли. Тогава, ако кажете, че мисълта без светлина може, какво трябва да разбирате? Има тъмна мисъл и светла мисъл. Тъмна мисъл – отвън, а светла – отвътре. Светлата мисъл – отвън, а тъмната – отвътре. Какво разбирате? Един егоист човек – който е егоист, неговата мисъл е винаги тъмна, защото светлината е отвътре. Той за себе си много добре разсъждава, но за другите е тъмна мисълта, недвижда. Своите страдания ги чувства, но не страданията на другите. Ако хората по някой път са жестоки, то е по единствената причина, че те не схващат болките на другите. Ако биха схващали болките на другите, както своите, те щяха да се отнасят добре.

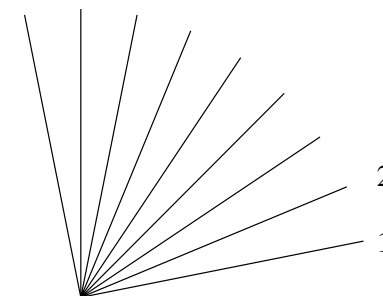
Но сега въпросът какъв е? Физическият свят е един резултат. Мисловият свят е причината, мисловият свят е побудителната причина. Духовният свят, това са материалите, от които тази причина иска да създаде нещо. Законите се намират в духовния свят, във физическия свят имаме резултатите.

Побудителна причина, закони и резултат – последствия.

Думата *съобразност* какво значи? *Съобразност* – с образ значи, оформено. Каква е съобразността между главата и гробовете? Или между главата и стомаха каква е съобразността? Имаме една инстанция, една фабрика, в която стомахът възприема другите материали, приготвя ги и после тия материали се изпращат в гробовете и оттам се препращат в мозъка и в мозъка се обработват. И човешката мисъл се препраща навън.

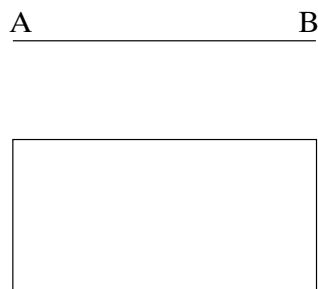
Хората търгуват със своята мисъл, хората търгуват със своите чувства и търгуват със своите постъпки. Запример, ако ви дам едно гърне, направено от един гърнчар, бихте ли определили дали с мисъл го е правил, дали с чувство, или с воля го е правил. Как ще определите от гърнето какъв е бил този гърнчар? Може ли да определите характера на човека по почерка на писмото му, дали е нервен, или е разположен, дали той мисли правилно? От писмото може да се определи какви са чувствата му, какви са постъпките му. От писмото може да се определи дали може да разчиташ на него, или каквото каже, не го изпълнява. От писмото може да знаеш трудолюбив ли е, или е мързелив, дали е ученлюбив, дали повече обича философия, или е религиозен, или не. Ще кажете как може да се определи? Там е работата.

Ако вие имате една площ, за умния човек всичките линии имат смисъл. Линията (1) е по-малко интензивна, (2) е по-интензивна. Тия линии се различават по своята интензивност. Сега тия линии са по лицето, зависи тия линии какъв наклон имат. Запример вие изследвате човешкото лице, казвате, че Божественият свят

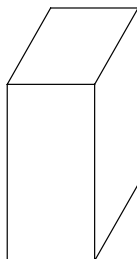

представя челото. Как ще си представите трите области?

Допуснете, че говорим за една духовна плоскост и за една физическа плоскост, как ще си ги представите? Представете си, че физическата плоскост представя права линия AB . AB , това е физическата плоскост. В духовния свят ще имате четири линии, плоскост. Тогава плоскостта в Божествения свят каква ще бъде? Три измерения ще има. Значи във физическия свят се представя с една линия, в духовния свят с колко? С четири линии. А в Божествения свят с колко ще бъде? Значи телата в Божествения свят не са тела, а плоскости. Плоскостта във физическия свят не е плоскост в духовния свят, но е граница. Тялото е граница на тесеракта*. Как ще си представите вие тесеракта?

Така може да представите тялото. Имате едно тяло, което е физическо. Представете го като прави линии. Имате плоскост и тяло имате, което е от три измерения. Казваме, че между две точки може да прекараме само една права линия. Правата линия във физическия свят колко голяма ще бъде? AB , това права линия ли е? Не е права линия. Колко точки имаме? Защото, ако вземем закона в теорията, че между две точки може да прекараме само една права линия, тук колко прави може да прекараме? Само една права линия може да прекараме, когато нещата са в статическо положение, но ако тия точки се движат, може да прекараме много прави. Тъй щото между две

* Обемна фигура в четиримерното пространство (от *итал.*).

точки в движение може да прекараме много прави. Когато са в застой, може да се прекара само една права. Погразбираме, когато казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия, ние сме във физическия свят. Не може да се прекарат повече там, невъзможно е да прекараш две прави линии между две точки във физическия свят. В духовния свят може да прекараш много линии. В какво седи различieto?

Да допуснем, че във физическия свят вие имате една ос, която се движи. Във физическия свят имате едно колело, което се движи около своята ос. Имате още една ос и друго колело, което се движи около оста, но самата ос не се върти. Колелото се движи кръгообразно, но колата като върви, осите сега хоризонтално. Човек, седнал на тия осци, той седи перпендикулярно на тях и със своите поводи кара коня да върви. Колата е физическия свят, конете – духовният свят, а човекът – умственият свят. Впрегнати едновременно, имате три движения: движи се колата, движи се конят, движи се и човекът. Човекът, който се движи, седи на едно място, конят върви по права линия, а колата се върти. Конят не се върти, той само огъва краката си. Каруцата върви, като се въртят четирите колелета. Колата се движи, но в каруцата има едно положение на коня – хоризонтално оста споделя мнението на коня и конят, и той върви хоризонтално. Представете си сега, че имате такова сложно явление, фотографирате коня, фотографирате колата и човека. Казвате: имаме едно явление. Туй явление колко причини има? Участие взема конят, участие взема човекът, участие взема и каруцата, и тя върви. Каруцата ако откаже да се върти, конят не може да тегли. Ако конят се откаже да тегли, каруцата няма да може да се върти. Конят не е заинтересуван в каруцата и каруцата не е заинтересувана в коня. Тя пет пари не дава за коня и конят пет пари не дава за каруцата. Но човекът е заинтересуван и от коня, и от каруцата. Казваме, че той е причината. Впрегне каруцата и коня наедно и като се качи отгоре на каруцата, той се вози, конят тегли каруцата, а каруцата носи човека. Как става тази работа? Много пъти

учените хора не може да си обяснят как е възможно конят да тегли каруцата, а пък каруцата да носи човека. Те разбират конят да носи човека, но каруцата да носи човека, как може да бъде. Ако кажеш, че каруцата носи човека, трябва тази каруца да я тегли някой. Сега, като влязат тия газове, каруцата върви без кон. Там гледам груго противоречие.

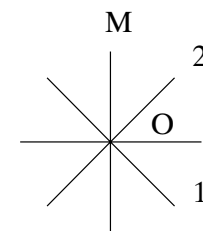
Вашата работа ето на какво мяза. Вие сте учен човек, свършили сте университет, да кажем, сте гимназиален учител или професор. Ако идете като професор при един хлебар, пак не се интересува, че сте професор. Изваждаш парите, дава ти хляб. Но ако му кажеш, че ти си професор, да ти даде хляб, казва: „Не, на професор хляб не давам.“ Защо не дава? Защото няма никакво отношение. Обаче, ако този професор има отношение към хлебаря, този хлебар има деца, син или гъщеря, които ходят в училището на професора, фурнаджията дава хляб. Защо дава хляб, кои са причините? Понеже гъщеря му или син му са в училището на професора, той вече има отношение. Вие по някой път се чудите как тъй природата да не взема предвид. Вие идете на фурната за хляб, професор сте, казва ви: „Не давам хляб.“ Вие се обидите. Децата на фурнаджията не са в училището. За да има човек отношение към природата, трябва да е направил нещо за природата. Ако ти не си готов нищо да правиш заради нея, какво очакваш тя да направи заради тебе?

Вие сега разглеждате въпроса и казвате: аз не искам да живея. Вие разумно не разглеждате въпроса. Най-първо, животът, това е един капитал, който е даден на твоя ум, на твоя дух. Казваш: аз не искам да обработвам този капитал. Ако ти не искаш да обработваш този капитал, ако земеделецът не иска да обработва нивите си, какво ще бъде отношението на земеделеца? Той, като изкара жито, царевица, пиперки, понеже хората имат нужда от тия продукти, той ще влезе в съприкосновение с тях.

Някои от вас казвате: „Аз не искам да живея.“ Тогава какво искаш да правиш? Често казвате: „Аз не искам да живея.“ Какво ще правиш вън от живота? Какво ще правиш, вън от

живота какво е? Вие какво погразбирате, като казвате: не искам да живея?

Какво представлява това геометрически? Тук е един стълб с четири подпорки – и отгоре, и отдолу прикрупен, за да не може да се мърда. Може ли тия черти свободни да са от главната единица? Имате краката (1), имате ръцете (2), имате гръбначния стълб, имате слънчевия възел – обратно излизат тия линии. После вече се образува главата на човека, М. Ако вие се бяхте спирали в живота да разисквате. Някой път вие не искате да живеете. Като прекараме една хоризонтална линия, туй погразбира, човек е разделен. Имате гъстата материя, в която човек е потопен, както растенията. Имате вече едно растение, пог линията са корените, горе са клонищата. Човек е едно растение, което е излязло от гъстата материя: корените са в стомаха, гънерът е в дробовете, клонищата са в мозъка. Ако разгледате човешката нервна система, човек е двоен, две гървета преплетени са. Симпатичната нервна система е едно гърво и мозъчната нервна система е друго гърво, тогава преплитат се корените едно в друго. Корените на мозъка се преплитат долу с клонищата на симпатичната нервна система.

Ние влизаме в една отвличена област. Запример вашите чувства не произтичат толкоз от вашия мозък, вашите чувства произтичат от слънчевия център. Вашите мисли произтичат от друг един свят, свързани с една права линия. Казвам, когато вие казвате: „Аз не искам да живея“, вие разбирате този живот без мисъл, този живот, в който няма никаква мисъл, няма никакъв резултат, няма никаква радост. Туй се разбира: аз не искам да живея безсмислен живот. Така трябва да разбирате, когато казвате: аз не искам да живея. В себе си ще мислите: не искам да живея безсмислен живот. Не да се откажеш от живота. То е другата глупост, която може да направиш. Че ако в една вода има примесена кал и се откажеш от водата? Тази

вода може да я пречистиш. Водата сама по себе си е чиста, тя не може да се окаля. Като тече, става чиста, калта ще остане на едно място. В сегашното ваше съществуване вие трябва да отделите калта от живота.

Да живее човек, значи да пречисти живота си. Този живот се пречиства чрез мисъл, чрез чувства. Два начина за пречистване може да има. Единият начин е чрез филтриране, другият – чрез изпарение. По този начин животът се пречиства чрез човешката мисъл. Човешкият живот се пречиства чрез чувствата, туй е чрез филтриране. Следователно вие казвате сега, защо страдате? В страданието ти пречистваш живота. То е филтриране. Да страдаш, значи да филтрираш, да пречистваш живота си. След туй калта остане на една страна. Чистият живот ти е потребен, за да се ползваш от него. Онзи, който не разбира този процес, казва: не може ли без страдания?

Може без страдания, ако сте в някой друг свят, дето няма кал. Може без страдания, дето няма нужди. Щом има кал, страданието ще дойде като последствие за пречистване на живота. Вие задавате въпроса защо е така. Че как трябва да бъде? На вас може да направя един опит: да ви дам една греха да я носите десет години и като я носите, да е нова, както е била в началото. Да ви дам една греха и след десет години, като я носите, да бъде тъй нова, както в началото. Възможно ли е? Или пък да ви дадат един опит: да ходите боси в циганско търне, без да се убодете. Най-първо, когато един окултен ученик завърши своето развитие на съвършенство, те го турят да ходи в циганско търне и да мине между търнето, без да се убодете. Щом се убодете само на едно място, ще повтори опита. Щом минеш между циганското търне, да не се убодеш, да го заобиколиш. Колко умен трябва да бъдеш, че като минеш между търнето, да не те закачи нито един трън, с никого да се не скараш? Циганското търне, то е каруцата. Щом се караш с хората, то е циганското търне. Та и в умствения свят има доста циганско търне.

Добре сега, по кой начин вие ще филтрирате едно ваше

чувство? Да допуснем, че един човек ви е обидил. Сега в какво седи обидата? Обидата седи, че си чул нещо. Може би туй, което си чул, да е право. Може да не е право, на неразбран език е казано. Когато във Франция става революцията, в Цариград един турчин в стара Турция казва, че във Франция станало революция. Друг, който не знае какво е революция, казва: „О, дай, Боже, и у нас да дойде!“ Знаеш какво е? Всичко с главата наголу се обръща. Да не ни дойде. Като казва, че във Франция има революция, турчинът казва: „Ишалла*“, и у нас да дойде.“ Когато на нас ни говорят на неразбран език, казваме: и до нас да дойде. Ти си чул нещо. Какво си чул? „Невежа.“ Шест букви този човек е изказал. Ти си ги чул, направил си едно съчетание, изкарал си един резултат и казваш: „Той ме обиди.“ Де е обидата сега? *Невежа*. Знаете ли на какво мяза? То е парфюмиране. Някой се напръска с екстракт от здравец или нещо друго, или от теменужка – мирише, но тази миризма излиза от друго място. Напръска се с някой екстракт, но туй уханье не произтича от човека. Туй как ще го наречете? Право ли е да се напръскаш? Право ли е човек да се напръска с розова вода? Отлично, право е. Право ли е да позлатяваме? Но ако ти позлатиш нещо и ще го продадеш за златно, крива е идеята, която е вложена. По повърхността е златото, но в съдържанието е друго. Казва: не е морално. Моралните неща са – каквато е повърхността, такава да бъде и вътрешността. Всяко нещо, което е, както отвън, така и отвътре, то е морално. Нещата отвън може да бъдат едни, отвътре други.

Та казвам, всяка мисъл, която има две лица, тази мисъл не е права. Две съдържания има. Науката във всичките факти, които има в целия свят, науката трябва да се организира, хармонизира, за да може да се възпитат хората. Геометрията пък допринася за възпитанието. Ако един нервен човек вземе да се занимава с геометрични или математични задачи, той ще стане по-спокоен. Даже ако някой е нервен, бих му препоръчал да

* Ако е рекъл Господ. Дай, Боже. (тур.)

се занимава с градинарство, с цветя. Ако някой е ленив, мързелив, бих му препоръчал да се занимава със зоология, защото животните са активни. Ще му препоръчам да се занимава с пеперуди, с бръмбари. Едно дете, колкото и да е лениво, щом види бръмбар, то тича отподире, ще стане активно. Ако аз бих възпитавал ленивите деца, щях да ги възпитавам с бръмбарите. Онези, които са палави, щях да ги възпитавам с цветя. Това са елементарни работи. Да не мислите, че някой, след като свърши училището, станал професор, и е бил палав, няма да бъде той и като професор палав?

Какво разбирате вие под думата *палав*? На палавия липсва му този център на съобразителност. Не се съобразява, не се смуцава. Този, който не се съобразява, е палав. Вие пишете. Обиждате се вие. Когато пишете, че може да обидите другите, хич не му мислите това. Това е произвол. Като пишеш, в езика си ще туриш всичките думи, които не носят никаква обида, които носят една истина в себе си, да нямат двойко значение. Запример как бихте направили тази дума *невежа*? Блажени невежите в грях. Ще ви обиди ли това? Ако ви кажа: вие сте блажени невежи, не познавате греха, тогава няма да се обидите. Ако ви кажа: вие сте невежи в доброто, тогава ще се обидите. Казвам, ние учим едно, а живеем друго. Между живота и онова, което учим, има голямо противоречие.

Тия линии може да се движат. В дългите линии движението е по-бавно, в късите е по-бързо. Колкото една линия се съкратява, толкоз движението се ускорява. Значи пространството се намалява. Тогава имаме удължаване на пространството, намаляване на силата или съкратяване на пространството, засилване на силата. Тогава във физиката имате закона: когато искате да скъсявате времето, иждивявате повече сила. Когато иждивявате повече време, пестите силата. Едно от двете. Кое трябва да се пести? Енергията трябва да се пести. Време имаме доста, енергия имаме малко. В органическия живот всичките хора правят погрешки. Те остаряват преждевременно, че харчат повече енергия, отколкото трябва. Старостта е недоу-

мък на енергия. Че децата харчат по-малко енергия. Децата харчат само физическа енергия, старите харчат и физическа, и духовна, и умствена енергия, значи много разточителни са. Вие по десет пъти на ден се гразните, тревожите вестниците какво са писали, защо са писали, ами защо е допуснато, няма ли някой закон? Има закон. Човек не изпълнява законите. Мислите ли, че като има закон, човек няма да съгреши? Бог тури закон в рая и казва: „Да не ядете от това дърво.“ Тури закон – какво стана? Въпреки закона хората пак направиха погрешка. Та някой път вие казвате: няма ли закон? Законът е, че ти ще станеш виновен. Законът никога не може да спаси. Туй, което спасява, е да се избавим от закона.

Сега бих ви казал една мисъл, тя е следната. Ако сте при един извор, дето водата никак не се разлива, и седите при друг, дето водата се излива, кой извор е по-богат, който се излива или който не се излива? Кой човек е по-богат, който прави погрешки или който не прави погрешки? Кое е за предпочитане? Тогава защо вие искате да не правите погрешки? Възможно е, но трябва да умрете. Щом искате да живеете, трябва да правите погрешки. Как ще примирите туй противоречие – трябва да направиш погрешка, за да живееш? Вие какво тълкувате *да излееш водата*? Ако не изливаш водата, всичко наоколо ще бъде сухо. Щом изливаш водата, ще започнат да никнат нещата и от твоите погрешки другите започват живот. Не е ли по-хубаво да направиш погрешка, че другите хора да живеят? Та не съжалявайте, че правите погрешки, но използвайте вашите погрешки. Използвайте погрешките си. На туй място, дето ти си направил погрешка, израснали са стотина черешки. Черешки има, тия черешки ти ги продаваш и печелиш.

Та трябва човек да изважда своите заключения, да може да ги прилага. Доброто в света пониква. Мисълта е философия, която трябва да се приложи. Светлината е свързана с топлината, свързана е със силата, а трите са свързани с разумния живот. Ако всичко туй не го впрегнете на работа, ако може да мислите, ако мислите, ще образувате светлина. Ако имате

чувства, ще образувате топлина. Ако съедините мисълта и топлината в едно, ще образувате силата. Тази сила е потребна в живота. Тогава пък ще дойде разумният живот.

Това са онези резултати, от които произтича човешката радост. Туй, което радва човека, то е хубавото – резултат на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. То е разумното в света, което радва човека.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
21 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ОСНОВНАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема загадена? „*Не.*“

Каква беше миналата ви тема? „*Съобразност.*“ Какъв беше изводът?

Тогава с какво трябва да се съобразява младият? Когато влезе плувецът във водата, с какво трябва да се съобразява? Трябва да се съобразява, без да знае, трябва да се гържи над водата, трябва да завземе по-голямо пространство, за да не потъва. По същия закон е и хвъркането на аеропланите, зависи от бързината. Колкото може по-бързо да се движи в пространството, по-лесно се гържи. Щом се намали бързината, и аеропланът започва да пада.

Тогава, ако уподобим плуването на чувствата, а хвъркането на мисълта, някои хора хвъркат с чувствата си, а пък някои плават с мисълта си и се чудят защо работите им не вървят. Един параход може да плава. Тогава старите хора плават ли, или хвъркат? Каква аналогия бихте направили, ако сравнявате нещата? Младите хвъркат или плават? Всички мислят, че младите хвъркат, а старите плават. Право ли е? Как ще докажете, че младите хвъркат? Може ли да докажете? Значи един параход, който плава, носи по-голяма тежест; всякога един аероплан, който хвърка, носи по-малка тежест. Кой носи по-голяма тежест, младият или старият? Старият носи по-малка тежест, следователно той хвърчи. Младият носи по-голяма тежест, той плава. Но в друго отношение младият е по-свободен, понеже параходът е по-голям, може да се разхожда. Старият в аероплана, в една малка повърхност, той е ограничен. Всичките стари хора нали са ограничени, свити са краката. За бъдеще, като има по-големи

цепелини, ще може да се разхождат. То е вече старият, който разбира закона на движението.

Сега от вашето гледище кое спъва младия човек? Сега се абстрахираме. Кое спъва младия и кое го поощрява? Допуснете сега, че вие не знаете какво нещо е дишането. Животните не знаят какво нещо е дишането. Те дишат, без да знаят. Считат го един процес наложен. Запример има напреднали същества, които за половин час вземат една вдишка, половин час минава, докато вземе втората вдишка. Докато един човек сега прави двайсет вдишки на минута. А другият: половин час – една вдишка и половин час – една издишка. Значи за един час има вдишане и издишане, в двайсет и четири часа ще вземе само двайсет и четири вдишки и издишки. Ако се борят един, който взема една вдишка на час, с друг, който взема на минута двайсет вдишки, единият го хване за гърлото и другият го хване за гърлото, допуснете, че и двамата не знаят, че гърлото е слабата страна, кой ще издържи по-дълго време? Кой ще издържи, който диша веднъж на един час, или който диша по двайсет пъти на минута?

Мислите ли, че един човек, който има много желания, е силен човек? Мислите ли, че един човек, който има много мисли, е силен човек? Представете си, че вие сте един цигулар. Много работи може да свирите от прочути автори, но нито едно парче няма да свирите на свят. Музикално сте хванали кое за краката, кое за главата, кое за космите. Някога цигуларят не спазва правилата на музиката. Те мислят, че спазват. Когато вие запалите един огън, че не гори и цялата къща се напълни с дим, започвате да плачете от дима, кое ви разплаква, добрият огън, хубавият огън или непълното горене? След като се изсвири едно парче, две, три и вие излезете неразположен, мислите ли, че тази музика е намясто?

Съвременните музиканти се осакатят от музиката, кадеж има. Аз ги наблюдавам, някои бягат като попарени, като рекат да им свирят от Бах или Бетовен някое парче – той не иска да ги слуша, свирят по един и същ начин. Казват:

еди-кой пасаж тъй, еди-кой пасаж тъй. Туй е еднообразие, един свири по същия начин и друг свири по същия начин. Музиката никога не търпи еднообразие. По някой път вие искате да живеете един охолен живот – то е еднообразие. Искате да живеете един богат живот – то е еднообразие. Искате да бъдете един силен човек – то е еднообразие. Искате да живеете един добър живот – то е еднообразие. Искате да живеете един грешен живот – то е еднообразие. Запример вие искате да бъдете много добри. Че ако бихте били добри, тъй както вие разбирате, след два-три дена, като сте добри, самата добрина ще ви дотегне на вас.

Та казвам, в съвременния живот хората не могат да разберат онова голямо различие, или разнообразие, което съществува. Представете си, ако вие живеете в един свят на земята, на интензивна светлина, какво ще бъде положението ви? Ще ви стане доста неприятна светлината. Все трябва да стане някаква малка промяна в светлината.

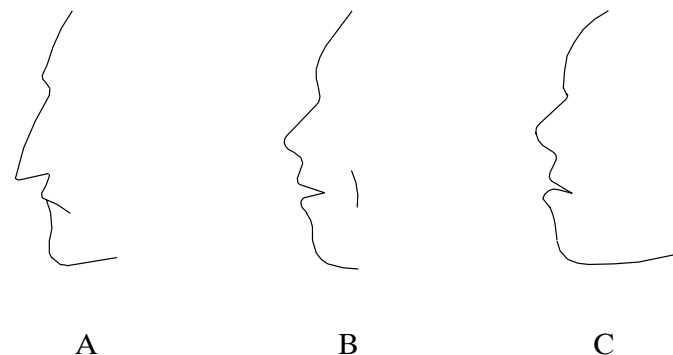
Всичките хора се възмуцават от промените, които стават, пък красотата в живота е в онези вечните промени, които стават в живота. Те са красиви, каквито и да са те. Представете си, ако всичките хора само ядат, а никой не работи. Какво ще стане? Нали е направен човек да яде? Представете си, че всичките хора само ядат, пък никой не иска да работи, какво ще бъде положението на хората? Всичките страдания на хората произтичат от факта, че те ядат повече, а работят по-малко. Всякога, когато човек започва да страда, страданието се дължи на едно безделие, което човек е прекарал. Представете си, че вие минавате през едно място, дето хората били много пъргави, сприхави. Аз наричам сприхав човек, който носи една стомна и като направи някаква малка погрешка, той я блъсне, казва: не искам да се занимавам. Той се сърди на стомната – пук, и стомната се счупи. Тук – счупена една стомна, там – счупена, хиляди и милиони счупени. Представете си, че вие минавате с боси крака покрай тия начупени стомни, какво ще бъде положени-

ето ви?

Запример често вие казвате, че земята едно време била неустроена. Знаете ли какво нещо е неустроена? Умните възвишени същества, които, като не са работили тук-тека*, развалили земята, Господ е трябвало да слезе да поправа земята. Казва: „Земята беше неустроена.“ Но вие имате в ума си един идеален строй и мислите за небето. То е така. Не знаете ли, че едно същество, което не работи, което не се учи, кракът му не може да стъпи по никой начин? Същество, което прави погрешки, не може да стъпи в този свят. Една погрешка да има, не може да стъпи. Отдалече може да гледа, да мисли, но да влезе там – по никой начин не се позволява, понеже туй същество, като влезе, ще внесе нещо от своя безпорядък.

Сега вземете, всеки един от вас колко безпорядък носи в света. Мислите ли, че вие може да мислите? Какъв голям безпорядък съществува в човешката мисъл, какъв голям безпорядък съществува в човешките чувства, какъв голям безпорядък съществува в постъпките на хората. Туй вие не го съзнавате, безпорядък в мислите.

Та първо говорете за самовъзпитанието. Самовъзпитанието е процес да се турят мислите в порядък, и чувствата, и постъпките в порядък. Сънувал той нещо в оня свят, явяват му се ангели, духове му се явяват, една такава каша. Той мисли, че е умрял и той сам се ражда. Той е ленив, не работи, пък мисли, че е умрял. Какво значи? Влязъл е в един свят на безпорядък. Смъртта е свят на безпорядък. Да умреш, значи да влезеш в живота на безпорядъка. Човек постепенно умира. Всякога може да почувствате кой е близо до смъртта. Чувствате, че разлагането става. От десет-двайсет години започва да мирише. Онзи, който ще живее, едно уханье излиза от него като на цвят. От двацет години може да знаеш кой процес е започнал. Една стомна може да се пукне, втори път като ударш, усилва се, докато най-после се счупи превезлото** или гърлото. Та сега всичките хора са

умни и съдят: туй не е така, онова не е така.

Туй художество ли е? Мислите ли, че този човек е гениален?

* Тутки, като че ли, сякаш, ужким (*тур.*).

** Извита гръжка.

лен? Кой от тия е гениален, на изложба може ли да иде? Какви са съотношенията? Съотношенията не са правилни. *A* – този човек, както е направен, е сух човек като чироз, няма никаква мазнина, сух сатурнов тип, всичко вижда, едва има да живее с по пет-десет стотинки на ден. Трепери, очаква вече последното Господно пришествие, за да се оправи светът. *B* какво показва? Казва: „Прекалил си го. Трябва малко да похапваш.“ Той му казва: „Не носи стомахът. Искам да ям, не мога.“ *C* – този е на волята, той е дошъл до благата. Искаш да си оправаш работата, хвани го за гушата, стисни го, никой на пътя да не ти противоречи. Мислите ли, че тия трите типа ще оправят света? Няма да го оправят. Може, да, но трябва едно зорко око. Какво означава този ъгъл на устата на *B*? Кривата линия е много груба. Този човек възприема, понеже линията, както е дадена, е линия на възприя-

тията. Вие мислите, че тази линия е изпъкнала, но отвътре иде възприятието, следователно събира повече енергия.

Каква линия е черният цвят, изпъкнала или вгълбната? Черният цвят събира. Тогава законът какъв е? Ако вие живеете само в един свят на тъмнина и събирате, събирате, какво ще стане с вас? Трябва да има една обмяна между веществата. Ако човек натрупа повече, отколкото трябва, ако във вашия мозък се натрупа с повече излишна материя в своите гънки, веднага човек започва да чувства едно потъмняване на мисълта. Значи в умствения свят трябва да става една постоянна обмяна. Умът не търпи излишни мисли, ако се наслоят в човека, става тежко. Или в сърцето ако стане наслояване на излишни чувства, пак става на човека тежко. Вземете, човек има стомах. Според научните данни някои смятат, че взема четири часа за храносмилане, някои мислят – три часа, някои – два, някои – един час. Да оставим теориите. Едно възражение може да поставя, то е следното. Ако първата теория е вярна, че четири часа взема, за да се смели храната, значи, ако ние сме отслабнали, значи след четири часа след като ядем, тогава ще се образува известна енергия и може да тръгнем по пътя. Но случва се, че ти, след като си се наял, краката ти са били отслабнали, след половин час имаш сили, готов си за път.

Питам, откъде дошла тая сила за път? След като си ял, храната не е смляна. Как мислите, откъде е дошла енергията? От езика. Когато се храни човек, необходимо е да гъвче храната, за да бъде здрав. Трябва да гъвче дълго време, за да може да превръща енергията на тази храна с езика си, да всмуква енергия, която се препраца в нервната система. Тъй щото, преди да са минали четири часа, езикът е доставил от тази енергия на нервната система. Та в езика още храносмилането е станало, в устата. Езикът е учен. Той изважда каймака от туй ядене, всмуква го, а онуй несмяното праца в стомаха.

В човека има три процеса. В устата става храносми-

лане, езикът смела, бързо става то, стомахът, и после в тънките черва, и там става храносмилане. Казвам, когато гъвкането не е правилно, когато храносмилането не е правилно и когато отправлението на онези излишъци, които са останали в тънките черва, не става правилно, човек заболява. Пък то зависи от човешката мисъл. Човешките мисли, човешките желания често упражняват голямо влияние върху храносмилането. Известни чувства може да спрат процеса на смилането. Ядеш известни храни, и ти е неприятно в устата, не може да ядеш тази енергия, която езикът иска. Влезе в стомаха, тогава имаш друго неразположение, и тогава не става. Всяко неразположение е вредно, понеже не може да извадиш тази необходимата енергия, която ти е потребна. Значи във физиологическия живот се изисква едно разположение, разположение, което произтича от езика. Като ядеш храна, да ти е приятна, езикът да има една приятност. После, щом слезе храната в стомаха, и тогава трябва да имаш едно разположение, че си ял. То е здравословно състояние. Щом нямаш разположение на храносмилането, какво показва? Че процесът не е правилен. Всеки неправилен процес в живота носи една дисхармония.

Та казвам сега, нашите научни обяснения доде са стигнали? В целия органичен процес става една голяма дисхармония. В цялата природа съществува една дисхармония, в храносмилането. Нито едно растение не е спазило онази първоначална форма, която му е дадена. Съвременният човек, и той не е спазил тази форма. Сега те казват, че човек еволюирал. Много относително е туй. Като кажа еволюиране, аз разбирам за онази хармония, която е съществувала в Божествения план. Ръцете нямат туй хармонично съчетание. В сегашните хора, като разглеждаш човека, челото му не е чело, веждите му не са вежди, носът не е нос, устата не са уста, всичко се деформирало, който разбира. Който не разбира, възхищава се.

Веднъж пътувахме с един мой познат и той се възхи-

щаваше от планинските места. Казва: „Колко е красива природата.“ Казвам, то е привидна, тази красота. В моите очи, ако се махнат растенията, ще видите, че има един свят, който е разхвърлян – канари разхвърляни, камъни разхвърляни, разнебитени работи. Тук израснало едно растение, там една тревица, едно цветенце – този разнебитен свят се гледа малко красив. Казвам, аз ни най-малко не виждам красота. Красота е някъде, но тук е отражение. Виждаме една красота, която не съществува в самата природа. Вие виждате една красота на една планина, която се хвърля, подвижна картина на туй платно. Кой ли ги е турил тия картини? В природата вие имате отражение на един свят отвън. В самата природа тази картина я няма, и на платното я няма. Тъй ще разберете. Платното виждате, цялата история, казвате: величествена работа. Планините ще видите, реките ще видите. Та когато съвременните хора говорят за илюзии, в човешкия ум по някой път се наслояват и вие виждате в себе си неща много красиви – заблуждавате се. То е само едно отражение. Някой път ти се погледнеш на огледалото, мислиш, че си доста красив. Нали казват: красотата ще спаси света.

Каква е разликата между *едно* и *две*? Ако вземете количествено едно зърно и още едно зърно, разликата каква е между *едно* и *две*? Че в *едното* имаме едно зърно, а в *двете* – две зърна. Добре, в какво седи преимуществото, че имате две зърна? Допуснете, че първото зърно е едно качество, второто е по-благородно, но е по-малко. Посеете го, какво ще стане? Имате хубави сладки круши, добре оформен плод. Другото е малко – имате едни круши, наричат ги гроздани. Природата не се стреми към количеството, тя се стреми към качеството. Не е въпрос за многото. Много може лесно да стане. От едното излиза многото. Щом имате едно зърно житено, ако му дадете условия, ще стане по-голямо от земята. В дванайсет години на едно житено зърно като му дадете условия, ще стане по-голямо от цялата земя, то огрубява.

Може да направите опит. Представете си, че ако първата година даде сто зърна, втората година, като посеете стоте зърна, ще дадат десет хиляди. На третата година, като ги посеете, ще дадат по сто, ще дадат един милион. На четвъртата – сто милиона, на следната – един милиард и тъй нататък.

Щом имате качеството на една мисъл, вие имате всичко в себе си. Една основна мисъл дава тон на всичките неща. Казвам, човек трябва да има една основна мисъл, едно основно чувство, една основна постъпка. Основната мисъл дава тон на всичките работи. Основната мисъл е силна мисъл. По някой път се казва: Божественото. Божественото аз наричам туй, което дава тон на всичките неща. Достатъчно е една Божествена мисъл, Божествено чувство и Божествена постъпка, те дават тон на целия живот. Ако вие имате една Божествена мисъл, едно Божествено чувство и една Божествена постъпка, вие ще бъдете напълно Божествен човек.

Знаете какво значи Божествен? Да пътуваш през вселената навсякъде, гето искаш да идеш и да се ползваш от природата както искаш, не тъй, както ти искаш, но тъй, както онзи великият закон иска, който направлява целия космос. Защото има една външна страна на природата, която е страна на безпорядък. Вие чувствате някой път този безпорядък, вие сте недоволни от себе си. То е безпорядъкът на вашия свят. Чувствате, че имате стремеж към нещо хубаво, но де да го намерите? Той е вътре във вас. Вие го търсите отвън. Вие търсите да станете силни, учени, богати, да се облечете, художник да станете, музикант да станете. Никъде не може да го намерите. Аз толкоз години се занимавам, нямам случай за идеален музикант. Сега някой музикант е нервен човек. Истинският музикант е най-разположеният човек, като свири. Той трепери. Някой тон не е взет право, кряска, гразни се, че не е взел „фа“ гиез. Че как ще вземе „фа“ гиез? „Фа“ гиез като го вземеш, ако си болен, ще

оздравееш. „Фа“ гиез ако го изпееш, ако си умрял, ще възкръснеш. То е „фа“ гиез. В музиката тон, който не може да възкресява, не е правилен. Неразположен си, нещо ти липсва, „фа“ гиез – оправят се работите. „Фа“ бемол ще снесе от товара. „Фа“ гиез, значи имаш по-малко, отколкото ти трябва. Вземеш „фа“ гиез, да дойдеш на мярката. Тогава ще вземаш „фа“ бемол, да намалиш от товара си. Ако имаш повече, отколкото ти трябва, тогава ще вземеш „фа“ бемол. Бемолът и гиезът, това е равновесие. Сега, разбира се, вие вземате тази музика.

Ние говорим за една идеална музика, в която възвишените същества градят с нея и оправят света. Ако тия същества го оправяха, както ние го оправяме, никак нямаше да се оправи. Те, като дойдат, ще изпеят една песен, ще се оправи светът, ти не може да не се изправиш. Те като ти изпеят само един пасаж от една песен, ти не може да мърдаш. Казва някой: как да не може? Че ти ще се втвърдиш като някоя скала. Като ти изпеят, ти ще се разтопиш изведнъж. Но на вода ще станеш, но на пара ще станеш изведнъж. Помнете закона: ако си много твърд в себе си и дойде песента, ако се противиш, тогава се образува триене, образува се топлина. Там, дето има голяма топлина в света, показва, че има голям безпорядък на нещата. Мислите, тази топлина отде да я регулираш, безпорядъка.

Та казвам, тогава идваме до онази топлина, която носи живот, Божествен живот. Има една топлина, която носи физически живот. Казвам, по някой път, у вас се подига температурата. Коя е причината за подигането на температурата? Ти си изпил едно кило студена вода, турил си я в стомаха си. Тази вода е причинила свиване на кръвоносните съдове. Кръвта, като се движи, образува триене, повишение на температурата става. Значи тази температура е, да се върне онази форма, в която организъмът е поставен. Болестите произтичат от изменение една норма на тялото. Когато тялото се свие, човек боледува. Когато постепенно се раз-

шири, човек е здрав. В разширението е здравето, а в свиването е болестта. Казва: той се свил. Вие, като нямате пари, се свивате. Когато получат пари, хората се познават – разширяват се. Може да наблюдавате. Турите парите в джоба, вървите богро. Дојде петнайсетото число, изпразни се джобът, пак се свие. Някой млад влезе в училището, учи музика, мисли че знае. Като учи четири години музика, свие се, казва: „Преди да вляза, знаех повече, повече вдъхновение имах.“ След четири години започва да се плаши. Композира нещо, срежат го, напише друга композиция, срежат го. Свие се. Някой, преди да е свършил медицина, има по-голяма самоувереност. На първата година като стане лекар – този умрял, онзи уморил, туй лекарство не върви, изгуби вяра. Човекът не знаеше колко е готов, че лекарствата не действат еднакво върху хората.

Един българин бил в странство и ми разправяше за един анекдот. Разболял се той, лекували го европейските лекари, не оздравява. Колкото му дават лекарства, разболява се. Това било във Франция. Пита го лекарят един ден: „Ти откъде си?“ „Българин съм.“ „Какво обичаш да ядеш най-много?“ „Кисело зеле, господин докторе.“ Казва: „Дайте му.“ Доносят му зеле, наяджа се хубаво и оздравява. Недоимък имало в него на зеле. Тази храна действа активно. Имал недоимък на киселини в организма. Анекдот е, преувеличено е. Аз ви го давам в преувеличена форма.

Доктор Миркович имаше едни хапове, още имам една кутия от тях. Направени са от едно растение рубар, но имаше и други прибавки. Рубарът е главното растение, което лекува. Той ги даваше цели хапове на болните и ефикасно действаха. Питах го: „Докторе, защо ги даваш цели?“ „Бързо действат.“ Казвам: „Дай ми един хап.“ Аз го разделих на осем части. Той даваше цял хап, аз давах по една осма от хапа. Една осма действаше така, както и целият хап. Казвам: „Кой печели повече? Ти даваш цял хап, ти вземаш повече. Един цял хап струва десет лева най-малко. Аз като дам една осма,

струва един лев. Следователно по-евтино ще извърша работата, повече болни ще имам.“ Казва: „Понеже ти вярваш в духове, тази работа една осма духовете я правят. Ние, лекарите, цели хапове правим.“ Една осма вече духовете ще го направят. Пък то всичко е Духът. Степената на човешкото развитие, то е човешката интелигентност, човешката съобразителност с онзи Божия закон. Какъвто метод и да употребявате, то е естествено развитие степената на разбирането. Няма какво да разсъждаваме. Културата им е такава, това разбират, това вършат. Прави са в дадения случай. Но ние не трябва да се спрем върху закона на еднообразието. Човек трябва да прогресира. Както са се лекували преди хиляда години, днес не може да се лекуват. Днес както се лекуват, след десет години ще се измени. Постоянно всичко се изменя. Нас ни интересува не Божественото състояние, то е дисхармонията в живота. Всяка болест се дължи, че ние нямаме една основна мисъл, нямаме едно основно чувство, една основна постъпка, на която да разчитаме. Нямаме постоянни величини.

Божественото, ако ти не може да го намериш в себе си, отвън не може да го намериш. Ето аз какво разбирам под Божественото. Ако твоите очи са нормални, може да не знаеш каква е светлината, може да нямаш понятие за светлината, но може да използваш светлината. Няма нужда някой да те хване, да те води. Но ако твоите очи не функционират както трябва, тогава ти ще имаш нужда да те ръководят отвън. Казвате: да има някой да ни ръководи. Значи липсва ви нещо. Като има човек очи, пак трябва да има някой да го ръководи. Има неща, които ние недовиждаме.

Представете си, че аз напиша думата *добро*. Не е написана много добре. Имате два начина за писане *g*-то. Коя буква е по-добра от тази? Някои хора пишат така: *O*. Човек, като пише, трябва да вложи красота във всичките букви.

d g

/ /

Някои започват дебело и свършват тънко, други започват тънко и свършват дебело. Казва някой: „Лесна работа, ще я направим, не се безпокой.“ Има защо да се безпокои, защото дебело става накрая. Конецът е тънък, влиза в ушите на иглата, но зная, не може да излезе. Дебелото, то е по-безопасно. Ако е борец и се бие, той започва дебело, първият удар ще бъде наложен по всичките правила. Първия път ще те удари много силно, вторият ще бъде по-слаб, най-после, започва да те гали. Ако пехливанинът започва първо тънко, отначало ще те удари слабо, но после ще те удари така, че ще се простреш на земята. Питам: кой от двамата трябва да те бие? В началото ли да бъдеш силно бит, или в края? В началото вие сте силни. Ти в началото, като млад, си много силен, като стар натънко свършваш. Надебело е на младия. Натънко е на стария. Какво ви ползва идеята, че си бил силен човек? На младини сте били болен, на старини сте станали здрав. Кое е по-хубаво, на младини да си силен и на старини слаб или на младини слаб и на старини силен? Кое е за предпочитане?

Казвам, учете се. Единственото нещо, което може да правите, е да се учите да мислите правилно, да чувствате правилно. Не се нервирайте за нищо и никакво, за вятъра, който духа. Срещнете някого добре разположен, после, като го срещнете, казвате: защо се е вкиснал? Защото има повече оцет. Защо е отслабнал? Малко яде човекът, отслабнал е.

Дръжте в ума си идеята, че всеки човек има трима представители: един като себе си в Божествения свят, който е свършен, един в духовния свят – полусвършен, и той, на земята – през просото го кара.

Та сега вие на земята, които през просото карате, мислете за онзи, който е свършен горе. Вие още сте на долната страна на Божествената страна, него уподобявайте.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас
28 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ХУБАВИТЕ НЕЩА

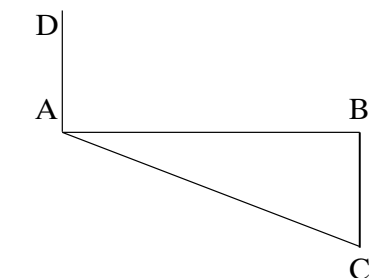
„Отче наш“

Имате ли тема? „Нямаме.“
Изпейте една песен.

„Махар Бену Аба“.

Една тема: „Предназначението на човешката глава.“ Да мислите.

Какво представляват в геометрията тия линии? Дотогава, докато човек не разбира нещата, те са прости. В природата растенията ни се струват прости. Казвате: то е просто. Водата, която тече, е проста. Вятърът, който духа, е прост. Слънцето ни се вижда просто. Единствените същества, които не сме прости, то сме ние хората. Всичко вие мислите, всички неща наоколо са прости. Вие не знаете причината, защо именно човек мисли така. Един от вас е предпазлив, друг е смел. Някой от вас е заядлив. Какво означава *заядлив*? Заядлив е някой път, като вървиш, крачолът ти се закачи. Като проснеш десния си крак, крачолът ти се закачи, че съдъреш гащите долу. Не го искаш това, но той е някак си заядлив. По някой път езикът е заядлив. Без да искаш, току мръдне някак си, направи някакво движение, някаква вълна излезе, кажеш някаква дума. Изобщо хората казват: така е роден човек. Но за да се роди едно семе някъде, само по себе си не се е посяло. Ябълката е

посята, израснала е сама от себе си, то е вярно, но че е посята сама от себе си, не е вярно.

После всичките ученици искате да бъдете първи, пък усещате, че не сте даровити. Мислите, че дарбите на хората се дават така лесно. Казвате, че така е роден човек. Считате, че дарбата е механически процес: да има някой да вложи за вас в банката сто хиляди лева, а вие само да теглите и да ходите на разходка, да се обличате хубаво. Животът не мяза на банкови пари. За хубавите работи човек трябва да работи хиляди години. Който не е работил хиляди години, не може да ги има. Ако вземем ние твърденията на съвременната наука, че човек е излязъл от една малка клетка, от някаква първична клетка, онези, които изучават геологическия развой на човека, казват, че той е минал през четиристотин хиляди форми, докато дойде до човека. Той живял с хиляди и хиляди години. Туй знание, което има, тази опитност, която има, колко дълъг период взело, докато ги научи. И за бъдеще още колко има да учи. Сега, като се говори за тия работи, казвате: как тъй? Искате да знаете какво е правил човек в тия форми. То е един дълъг въпрос.

Аз искам само да ви наведе на мисълта: хубавите работи, знайте, че мъчно се добиват. Сега всички пеете, но какво приложение има музиката? Щом се разболеете, тичате веднага да вземете някакво лекарство, пиете пелин или лайка, или вземате хинин, или някой лекар ще ви тури инжекции. Но вие може да се лекувате така с лекар, ако имате пари. На лекаря ще дадете най-малко петдесет лева, петдесет лева за лекарство – сто лева. Ако два пъти на седмицата се разболявате, ще дадете двеста лева. Тия двеста лева ви са потребни. Като нямате пари, как ще се лекувате? Музиката може да я употребите за лекарство. Ще имаш едно парче и щом се разболееш, ще започнеш да пееш, ще оздравееш. Вие сега казвате: „Това ми остана сега, като се разболея, да пея.“ Когато си болен, пей, тогава си певец. Когато си здрав, тогава по-малко пей.

Казвам, трябва приложение на музиката. Дотогава, докато музиката не се приложи, вие не може да се ползвате от

нея. Дотогава, докато музиката не се приложи за вашето здравословно състояние, вие няма да може да разберете цената на музиката. Някои в миналото сте се занимавали повече с музика, някои не сте се занимавали. Но казвам, музиката в съвременния живот е потребна. Вие често пъти изгубвате вашето равновесие, изхарчвате много нервна енергия. Само една дума някога е достатъчна, за да изгубите вашето равновесие.

Допуснете, че вие сте ученик, учили сте добре; имали сте някакво неразположение, задали са ви някакъв въпрос, вие сте се смутили и не сте могли да отговорите. Турил ви учителят *три*. *Три* не е лошо нещо. Трите значи, че ти добиваш един приятел. Трите е спасително: една глава и два крака правят нещо, човек може да работи. Значи, съединена, една глава и два крака – може да ходиш, това е вече числото *три*. Ако главата ти управлява краката, ще ходиш както трябва. Ако главата ти не управлява краката, ще паднеш, ще си изкривиш крака, ще паднеш, ще си убиеш коляното. Ти казваш, че пътищата не са направени добре, мислиш, че ти си прав, пък всичките други са криви. Наопаки е, другите са прави, пък ти си крив.

Представете си, че *AB* представлява дългият диаметър на човешкия мозък. Тази линия представлява един човек супергениален. Такива хора органически не съществуват. Колко сантиметра мислите, че има тази линия? Тя е дълга четирийсет и един сантиметра, а *AD* е дълга двайсет и един, тя показва височината на главата. Този човек е един гений на злото, този човек ще направи много бели. Няма контрол той. Той мяза на вода, която влече всичко, камъни, дървета. Значи не е един човек, който е организиран в себе си. Казваме често, че вашата енергия трябва да се организира, материалът, който имате, трябва да се организира. Казвате: трябва да търпим. Търпението е процес на организиране, милосърдието е процес на организиране, благоразумието е процес на организиране, музиката е процес на организиране. Трябва да се организираш. *AC* е вече линия на проявление. Тя са основни дадени линии. Какво е *AC*? *AC* е хипотенуза.

В органическата геометрия ще ми вземе най-малко четири-пет деня, ако взема да измервам носа, да правя изчисления да видя какво може да направите с вашия нос. Та казвам, вие още не сте се занимавали с изчисления. Казвате: къс е носът на човека. Но ако носът е къс, ще вземеш и широчината на носа каква е. Ако носът е къс и широк, има материал за работа. Човек с широк нос има поне чувства. Човек с тесен и сплеснат нос отвсякъде е беден. Навсякъде ще го видите, той мяза на една пърхутка, която е стара вече. Има такива гъбички, които изсъхват и пускат прах, като ги стиснеш. Има и растения, които изпуцат ухане. Уханието на растенията, от които се възхищавате, какво означава? То е език на растенията, то е зов да гоиде някой да му помогне. То е радиоактивността в растенията, че щом цъфне, вика да му помогнат. Знаете ли, че за да се образува туй ухане, на това растение, на което главата му е заровена в земята, дадена му е задача да си извади главата от земята. Ти, ако искаш да му извадиш главата отвън земята, ще му причиниш зло. Ако го обърнеш с краката надолу, какво ще стане с растението? То ще изсъхне. Може да обърнете едно растение, да му извадите главата, но трябва да имате знание.

По някой път, когато вие изгубите вашето равновесие, какво показва? Или изгубвате вярата в себе си, не вярвате в себе си, кои са причините? Някой път казвате: „От мене нищо няма да стане.“ На какво основание правите това заключение? Какви са научните ви аргументи, на какво го обосновавате? Казва: „Какво ще излезе от мене?“ Щом се измери ухото, ще покаже какво ще излезе от вас. Дължината на мозъка и широчината на мозъка показва какво ще излезе от вас. Те са дадени величини, то е един капитал, който е вложен в банката, и вие трябва да имате известни документи. Казвате, че човешкият ум работи. Но къде е човешкият ум? Човек е едно съчетание. Не знаем същността на човека. За да бъде един човек музикант, зависи от ръцете му, те трябва да вземат участие в свиренето. Очите му трябва да вземат участие. На много музиканти не

им върви, понеже наблюдателността у тях не е развита, живеят без много разсъждение. Нали някой път направите си хубави грехи, че като ходите като едно обявление, казвате: „Как, харесваш ли ми грехите?“ Но заг тия грехи трябва да седи нещо, да има някаква ценност. Носиш ти една книга, казваш: „Нали е хубава тази книга, подвързана.“ Хубаво е подвързана, златно писмо, много хубаво. Добре е, че е хубаво подвързана, но какво е написано в книгата? Може да е много добре подвързана, и да няма съдържание. Книгата има хубава подвързия, но какво има заг тази подвързия? Трябва да има някаква ценност. След туй казвате: светът е така нареден, туй ще си върви. Това не е никаква наука.

Казвам, сега на вас ви трябва разсъждение. Имате ред наблюдения. Мнозина от вас сте ученици, някои от вас сте учители, някои от вас имате гениалната мисъл да оправите света. Не са лоши тия работи, но трябва да се работи. В този живот ще добиеш малко, но ценно. Мислите ли, че зимно време ако се намерите на някоя висока планина и имате една кутия кибрит, не е ценна? Ценна е при лошите условия. При сегашните условия на живота умът ви трябва да работи. В съвременния век хората работят едностранчиво – едни работят повече, други никак не работят. Мислите ли, че ако вие седите и имате бележки, къде ще ги турите тези бележки?

Трябва да правите резюме от всяка лекция какво може да приложите. Ако туй микроскопическо може да го приложите, вие ще придобиете нещо. Най-първо, за да бъдете вие оптимисти, трябва да имате достатъчно светлина. Представете си, че вие живеете в една къща, много хубаво направена, но има едно малко прозорче. Мислите ли, че в тази къща, дето влиза малко светлина през това прозорче, можете да бъдете оптимист? Трябва да имате голям прозорец, да влиза светлина, да бъде стаята уютна. Мнозина от вас приемате много малко светлина и сте песимисти. Какво трябва да правите? По-голям прозорец ви трябва. Някои от вас се храните, но вие не знаете как да ядете. Прозорецът трябва да бъде по-голям. Вие ядете, но трябва

да имате обич към яденето. Ако не го обичате, туй ядене нищо няма да ви ползва. Всяко ядене, в което не влиза онзи процес – обич към храната, много малко ползва. Храната, която обичаш, тя може да те ползва. Ако ти ядеш, и не обичаш храната, тази храна няма да иде в мозъка, в сърцето, няма да иде във волята и като нямаш материал за ума, за сърцето и за волята, какво ще работиш? Ще бъдеш като търговец, който няма стока и няма клиенти. Тогава ще започнеш да вярваш в суеверието, дано да стане някакво чудо, че да ти тръгнат работите. Чудеса стават. Като дойде умният човек, чудесата стават. Като дойде глупавият човек, чудесата изчезват. В сегашния век всички хора мислят, че човек трябва да бъде силен. Прави са, ако е силен и силата се ръководи от разума на човека. Но ако е силен, и силата на човека не се ръководи от ума?

Да кажем, вие имате числото 1235. Един лотаруен билет, според закона на вероятностите, ако има десет хиляди билета, каква е вероятността този билет да спечели? След колко години този билет с номер 1235 ще спечели? Започва с едно число много строго, *едно*. Пет, то е едно променчиво число, въобразявате си неща, които много рядко стават. Имате: *две* и *три* е равно на *пет*, число много променчиво. *Две* и *три* какво означава? Бащата е умрял, майката е останала вдовица, *три* е вече дъщеря или син, не го знаете. Както е туй съчетание в числото, то е син. Тя се труди да го отхрани, вече има всичката надежда в трите. *Две* е майката, уповава на сина, че като израсне нейният син, всичките ѝ работи ще тръгнат наред. Ще тръгнат ли наред?

Вие се чудите откъде тия числа. Имате съвсем друго отношение. Ако имате 1235 наполеона, е друго. Представете си, че с 1235 спечелите най-голямата печалба, два милиона. След колко години ще ви се падне тази печалба? Ако туй число 1235 са наполеони, колко струват? Или ако са 1235 говеда, или овци; или ако са 1235 земя, или пък 1235 са здания някъде; или ако 1235 са квадратни метри в някой град, да кажем, в Ню Йорк. Знаете колко струва един метър? Представете си, че струва 10 00

долара, тогава ще струват 12 350 000. Те са нещо, за което може да се говори. Понеже тия неща не могат да станат, ще ги изтрием от дъската.

Човек е създаден от числа. Ако се измерва тялото му, той е направен от числа. Като се измерва главата, ръцете, пръстите, всичко туй са ред числа и ако знае как да съчетава тия числа, зависи неговото щастие. Ако знаеш как да гледаш, ще спечелиш. Ако знаеш как да слушаш, ще спечелиш. Ако знаеш какво да вкусваш, ако добре ходиш, ако добре работиш, то са все вътрешни процеси. От целия човешки мозък човек се учи. Вие трябва да изучавате вътрешния живот, как трябва да се работи. Не е лесна работа човек да мисли право. Запример по някой път вие искате да пеете, но не знаете как да започнете. Известни музикални струни има, ще захванеш една струна. Ако не може да влезеш в един музикален свят, не може да пееш.

Вие сте в един разумен свят и искате да влезете без цензура. Седите и мислите да можете да влезете. Може да влезеш, ще можеш да учиш. Всеки може да влезе в църквата, но той набожен не може да стане. Всеки може да влезе в училището, но той учен не може да стане. Всеки може да прочете една книга – прочете, забрави работата. Онова, което може да приложи, то го ползва. Не се изисква много. Малко, но съществено, което човек придобие, то ще го ползва. Сега запример в музиката, ако знаете как да пеете, красиви щяхте да станете. Ако знаехте да пеете, здрави щяхте да бъдете. Ако знаехте да пеете, богати щяхте да бъдете. В музиката всичко лесно става, но трябва да знаеш как да пееш. За да пееш, трябва да знаеш как да се отнасяш със своя ларинкс. От него зависи всичко. Да кажем, един глас на четири октави да има сила и мекота в гласа. Сега вие уждивявате много енергия. Онзи, който разбира музиката, може да изпее една песен. Без песен ще му вземе четирипет часа, с една песен за половин час ще свърши работата. Съкратява се времето. Процесът се съкратява, много малко енергия се харчи.

Та сега в природата често вас ви създават мъчнотии.

Мъчнотиите, това са задачите, които трябва да разрешавате. Най-първо, трябва да разбирате, че всяка мъчнотия, която имате, е както в училището. Там нали задават задачи за решаване. После за изкуството, за рисуване – може да ти дадат да нарисуваш една картина или дадат ти един бюст да го копираш. Трябва да имаш едно око. Колцина от вас има, които могат да нарисуват?

Мисълта, която искам да остане, е: за хубавите работи се изисква човек дълго време да работи. Онези работи, които трябва да останат съществени, трябва да бъдат добри и разумни. Дълго време човек трябва да работи над тях. Сега вие се спирате върху процеса и казвате, че не сте даровити. Не сте даровити, понеже не сте работили. Като започнете да работите, ще станете даровити. Че дълго време ще ви вземе, нищо не значи. За да дойдете до туй положение, колко хиляди години сте работили? Тази форма, която сега човек има, за да я добие, окултната наука казва, че осемнайсет милиона години са минали. За бъдеще още осемнайсет милиона години ще минат и тази форма съвсем ще се измени. То е общо вече за всичките разумни същества, които работят. То е колективен труд. На вас сега е даден колективен труд, който трябва да проучавате. Вие трябва да проучавате себе си. Малцина от вас се интересуват от себе си. Запример вие не знаете каква е ценността на вашия морален устой. Колко морално може да издържате? Вие не сте опитвали колко сте смели. Вие по някой път мислите, че сте смели. Борили ли сте се вие с някоя мечка?

Имахме един Симеон от Търновско, който, като стана християнин, мислеше, че е силен човек, на всичко може да заповядва. Отива един ден в Габрово, иде една голяма буга*, тя мучи и рови. Той казва: „Заповядвам ти в името на Исуса Христа да не мучиш.“ Отива, хваща я, иска да ѝ заповядва. Като я хванал за рогата, тя го натиска в земята и едвам го спасил говедарят със своя кривак. Казва: „Излезе бугата по-силна от мене.“ Рекох:

* Бук (разг.).

„Защо по-рано не се опита с някоя по-малка буга, че после с голямата?“ Аз ви привеждам примера с бугата. Бугата, това е една голяма мъчнотия. Защо я закачаш? Казва: „Втори път не я бутам.“

Сега вие, най-първо, в малките мъчнотии уяквайте, докато дойдете до големите мъчнотии. Не е лесна работа човек да се справи с някоя мъчнотия. Мъчнотията ще ви натисне с рогата, трябва да идва господарят, да ви спасява. То вече не е във ваша полза. Вие ще станете изпрашени. Казвате: тази буга не е възпитана, не знае как да се обхожда. После ще намерите погрешка и на говедаря, че той не я възпитал. Човек трябва да разчита на своята сила. Като дойдеш, да хванеш рогата на бугата. Щом като я хванеш, тя мълчи, не се бори – още като я хванеш, тя познава, че ти си по-силен човек от нея, тя не се бори.

Сега, ако ви се даде една задача да срещнете една мечка и само да я помилвате, колцина от вас ще имат смелостта да я погледят? Един ми казваше: „Аз съм хващал змия.“ „Как?“ „Умряла змия, не жива змия.“ Казвам: „Хубаво, че си смел на умрялата.“ Най-първо ще пипате кожата на мечката. То е трудна задача. Но може да дадем друга задача. Имате един паяк, който е дошъл в стаята ви и направил паяжина. Вие сте господар, може да вземете една метла или с бастун да го изпъдите. Но започнете мислено да му говорите и да го изпъдите, да го заставите с вашата мисъл да излезе и да напусне паяжината. Ха да ви дам една задача: един паяк с вашата мисъл да го изкарате да излезе из стаята навън, да видим за колко гена може да го изкарате. Може да направите опита дали ще го изкарате, или не. Но ще му кажете да излезе. Употребете какъвто искате метод. С бастун няма да го бутате. Има разни начини. Ще вземеш една метла или пръскалка с вода, ще избяга. Или може да вземете малко тамян да го накадите. Може да ви дам разни методи, с които може да го пропъдите. Но да го заставите разумно да напусне, да кажете: „Ще бъдеш тъй добър да излезеш навън, тук не е хубава стаята.“ Той да ви разбере, че

да напусне паяжината. И действително, ако може да го накарате този паяк да излезе навън, вие сте доста умен човек, имате бъдеще. Даже вие си гадаете по паяците – като се спуска някой паяк, казвате, че някой ще дойде.

Но да оставим тия работи. Достатъчно е да се занимавате по пет минути през пролетта. Вкъщи ако нямате някой паяк на някое място – гърво отвън – някой паяк ще намерите. Паякът има известна интелигентност. Като го бутнеш, той е доста честолобив, издигне се на краката си, погледне. Той е предметно учение. Ние не знаем какво е тяхното предназначение. На някои хора, като дойде паяк в къщата им, им е приятно, на други, като дойде вкъщи, не им е приятно. Но да оставим тия паяци.

Човек сега трябва да изучава себе си. Вашите мисли ще се отразят върху вашите действия. Запример някой човек обича да се носи добре. Има си своите причини. Някой обича да се занимава с техника, има си своите причини. Някой обича да се занимава с музика, има си своите причини. Някой обича да се занимава с религиозни работи. Но религията да бъде като наука, не само като един стремеж, но да могат да се ползват от религията. Ако човек не може да се ползва от музиката, само теоретически този човек знае музиката.

Всякога, когато се намерите в трудно положение в живота, понеже ще се намерите в трудно положение, но едно правило пазете: щом се намерите в трудно положение и се обезсърчите, намерете някой гениален човек от миналото или от настоящето и кажете си: той как би разрешил тази задача? Не някой обикновен човек, но един гениален човек, който би разрешил тази задача. Ако можете да се свържете с умните хора, как те биха разрешили тази задача, вие ще се ползвате. В дадения случай, щом предизвикате един умен човек в ума си, той ще внесе нещо ново, една малка помощ. Тя ще бъде микроскопическа, но тя е ценна. Някой път слаби сте, повикайте някой човек, който е силен. Вие сте болен, извикайте в ума си един здрав човек. Не се свързвайте с болните хора. Или не може да разрешите в ума си

един въпрос, повикайте в ума си умните хора.

Сега хората не разбират защо трябва да се обръщат към Бога. Онези, които са дали методи да се обръщат към Бога, то е с цел, понеже Той е разумно същество. Като се намерим в едно положение, да мислим заради Него, за да може ние добре да разрешим задачата, която ни е дадена.

Защо търсите учител? Понеже предмета, който искате да изучавате, само този учител може да ви осветли. По музика само един добър учител може да ви осветли. По математика само един добър учител може да ви осветли. Във всичките области само добрите, умните и гениалните хора може да ви упътят. Винаги в ума си предизвиквайте умните хора, където и да са.

Не мислете, че хората на миналото не съществуват или бъдещите хора или настоящите хора. Хората и от миналото съществуват, и от настоящето съществуват и за бъдеще хората, които ще дойдат, съществуват, с които вие, като се свържете, микроскопически ще се ползвате.

Следния път изберете три песни да изпеете, да видим кои песни ще изберете. Три песни да ги изпеете, както музиката изисква.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас
5 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ВЪТРЕШНОТО ДОБРО

„Добрата молитва“

„Махар Бену Аба“

Ако някой влезе в някоя гостилница, какво е неговото намерение? Най-първо, влиза като професор, като един инспектор да разгледа доколко знае гостилничарят да готви. Исква да опита яденето. Извади листа, казва: от еди-коя си гозба. Когато един учен влезе в училището, професорът влезе в клас, има две намерения: първо – да предаде нещо на учениците, второ – да ги изпита. Сега вие, най-първо, като влезете в материалния живот, като влезете в гостилницата, изпитвате гостилничаря колко знае да готви. Седите на масата, казвате: този предмет. Веднага ще донесе блюдото. Седите, ядете, свършите работата. След туй иде гостилничарят – той ви изпитва. След като вие изядете яденето, вие не сте свободни да излезете вън от гостилницата. Той иска да знае доколко вие знаете да плащате. На листа е написано колко трябва да платите. Седнал си някой път, не си погледнал колко струва яденето. Като погледнеш, трябва да платиш.

Сега вие сте дошли на земята, влезли сте в гостилницата да опитате светът какъв е. Вече започнали сте първото ядене, казвате: „Много хубаво ядене.“ Но хич не знаете, че трябва да се плаща и като речете да излезете, не сте свободен да излезете, трябва да се плаща. Всички идете с идеята, че туй е братско – ще влезете, ще се наядете, ще излезете. Вън не пуцат – като влизаш, си брат, като излизаш, си слуга. Ако не плащаш, си слуга. Ако влезеш, ще те приемат като брат, но като излезеш, ще излезеш като слуга. Сега често вие поддържате идеята братски да се живее. Влизането е братско, но излизането не е. Като влизате, вие заповядвате; като излизате, други заповядват, казват: платете. Неспазването на тия две правила

довежда до противоречия.

Всякога ние – в умствения свят и във физическия свят, и в духовния свят, се намираме в едно противоречие. Ние съзнаваме противоречията, които се явяват спрямо нас, никога не вземаме предвид противоречията, които ние подигаме спрямо другите. Запример ти искаш да идеш на екскурзия, но никак не питаш краката си. Изнасилиш ги, ти искаш колкото се може по-скоро да идеш, искаш за половин час, за един час или за един час и половина, заповядаваш на краката си, искат, не искат. След като пресиши краката си, усещаш една умора, краката започват да протестират.

Сега ние мислим, че сме господари. Не сме се научили още как да заповядаваме. Ние говорим за братство, за равенство, но колко трябва да изучаваме. Братски трябва да се отнесем с краката си, братски трябва да се отнесем с ръцете си, братски трябва да се отнесем с очите си, братски трябва да се отнесем с ушите си. Човек всичко може да пресилю в себе си. Може да пресилю очите си – някъде наблюдаваш, отдето минаваш, наблюдаваш, наблюдаваш – погледнеш един ден, заболели те очите от пресилена работа. Или някой път слушаш до известно време, ухото и то се пресилю, най-после ухото, и то се умори, и на стари години започнеш да недочуваш, уморил си се. Казва: „Аз не чувам вече.“ Казвам: „Щом не чуваш, малко си се преуморил.“ Или пък някой път човек много мълчи или много говори. Винаги мълчаливият човек много говори. Винаги, който много говорил, той мълчи. Който има пари, веднага нещо прави. Като изпохарчи парите, спре. Като има пари, способен човек е, енергичен човек; щом престанат парите, вече млъкне. Имаш пари, но ти се самозаблуждаваш. Тази енергия, която имаш, не е съществена, защото, дотогава, докато всеки може да бърка в твоя джоб и да извади пари и да разполага с тях, както ти, ти не си господар, ти нямаш сила.

Ако ти изгубваш своите мисли, ако ти изгубваш своите чувства, ако ти изгубваш своите постъпки, те не са реални. Всяка мисъл е реална – който и да я вземе, като дойде някой при

тебе, тя е реална, който и да я открадне, тя да дойде при тебе – ти на нея може да разчиташ. На една мисъл, която не се връща при тебе, ти на нея не може да разчиташ; на чувство, което не се връща при тебе, ти на него не може да разчиташ и на една постъпка, която не се връща при тебе, и на нея не може да разчиташ.

Вие сега искате да кажете кое е новото в света – новото в света, което отива и остава при тебе, връща се. Кое отива и се връща, то е новото. Туй, което отива и не се връща, то е старото. Отидоха младините, силата ни вече отиде, парите отидоха, здравето отиде, къщата отиде, децата отидоха, бащата, майката отиде и никой не се връща. Възлюбената заминала, и тя не се връща. Възлюбеният заминал, и той не се връща. Всички отидоха и не се връщат. Казва: „Отиде в она свят.“ Казвам: „Писма имате ли?“ „Не пишат вече.“ За да не пишат, какви са съображенията? Две становища има. Когато някой е на зор, много лесно нещо – когато има нужда, всеки ден пише на своите. Щом му се поуредят работите, няма никаква нужда, не пише вече – на седмицата, на месеца или веднъж в годината. Щом в годината пише веднъж, много добре са, вредили са си работата, с друго се занимават.

Някой път ми казват, че той не е духовен човек. Казвам, на земята му се уредила работата. Той мяза на онзи индуски бог, който слязъл на земята в една свинска форма. Има един анекдот, може да му намерите историята. Един от индуските богове искал да слезе на земята. Не му се харесала човешката форма, казва: „Много близо е до нашия човешкият живот.“ Гледал кон, дърво и най-после дошъл в една свиня. Казал: „Това нещо не съм опитал, има нещо ново в този свински живот.“ Взел формата на свинята, взел свинска форма, станал едно хубаво прасе. След туй забогатял, станал свински момък. После намерил една свинска мома. Направил едно жилище, свинско жилище, народили му се деца, започнал да ходи той и неговата възлюблена да ровят. Чакал го горе неговите другари, той забравил. Працат му посланици, казва: „Оставете ме, дотегнаха ми тия

работи, много добре прекарвам тук.“ Той си живее, те се затъжили. Искат да го свестят, но той не се свестява. Отиват, вземат му прасетата, уморяват ги. Тъжи той, пак не се връща. Най-после уморяват и неговата възлюбена, пак не се връща. Толкоз се привързал, не иска да се връща. Най-после уморяват и него. След като се събудил, започнал да се смее, казва: „Голямо заблудение беше влязло в моята глава.“ Това са анекдоти сега. Дали тъй е било всъщност, не знаем. Има някаква истина, но то е истина, както, когато казва българинът така: „Яйце да хвърлиш, нямаше място, къде да падне.“ Хиляди яйца има място къде да паднат. Казва: „Бяга като куршум, като светкавица.“ Кой може да бяга като куршум, като светкавица? За да се усили речта, че много бързо върви.

Казвам сега, новият начин за мислене кой е? Често ме питат: „Я ми кажи какъв съм бил в миналото?“ Аз може да му кажа какъв е бил, казвам: „Как искаш, в далечното минало или в близкото минало?“ Той си представя нещата много красиво. „Не може да ти кажа.“ Ако му кажа, ще го обидя, нищо повече. Аз го виждам в миналото – той е бил един харамия*. И сега дела са заведени против него, той дошъл да ме пита какъв е бил. Казвам: „Не питай.“ Сега казвам *харамия*, какво разбирате вие? Нашият Харамия на Рила? *Харам*** е турска дума, която значи гадено даром, което не е използвано. Който не е използвал гадените неща добре, харам отиде. Харамия човек – харамията седи горе, гледа да закачи готово на хората. Харамията взима, като ми не някой, заграбва той. То е вътрешният смисъл. Всичките хора в света, ние имаме харамийски живот. Във всичките хора без разлика, и в растенията има един стремеж, всички даром вземат. Като го вземат, дълго не му мислят за връщане.

В законите на природата не е, че трябва да бъдем нещастни. Всяко нещо трябва да произведе своите резултати, да има някакъв резултат. Трябва да имаш едно малко семенце. Туи

* Хайдутин, бунтовник (*ар.-тур.*).

** Незаслужен, непростен (*нар. остар. от ар.-тур.*).

семе сега може да ядеш и да се свърши въпросът. Десет, двайсет, трийсет семена може да ги изяде. Може да са орехи. След като ги изяде орехите, отвън ги търси. Ти не си още самостоятелен в живота. Ако вземеш този орех, че го посееш, ти вече ще видиш процеса как стават орехите, ще имаш знание. Тъй само ако ядеш орехите, ще имаш само физическо знание, ще кажеш: сладки са орехите. Но какво представя орехът сам по себе си? Всичките растения показват един път, по който животът е дошъл.

Най-първо, трябва да ядете от плодните гървета. Знаеш как се е събрала тази енергия. Запример ти имаш един плод. Това е слънчева енергия, която дошла от деветдесет и два милиона мили разстояние. Нищо не разбираш, но онзи закон, който е съгъстил тази енергия, я превърнал и образувал един сладък плод. Запример, който човек да накарате сега, може да направи един плод. Има хора, които може да направят един плод. Учените хора правят плодове. За бъдеще може би по-лесно ще стават плодовете. Засега тази служба разглеждат растенията. Те са професори, които приготвят плодовете, пък ние ги употребяваме. Да кажем, вие ще ядете една слива, какво ще научите от сливата? Или ядете череша, какво ще научите от черешите? Те са предметни учения. Една круша ядете, какво ще научите от крушата? Или една ябълка ядете, какво ще научите от нея? Всякога може да се направят опити. Ако цяла година ти се храниш само с череша, ти ще опитаеш какво черешите може да направят от човека. Ако цяла година ядеш само сливи, ще опитаеш какво сливите може да направят.

Та казвам сега, по закона на аналозиите: еднообразната храна е вредна. Изяснявам закона. Законът на доброто е закон на разнообразие. Да бъдеш добър, значи да опитаеш всичките Божествени блага, които съществуват във физическия свят, в Божествения свят – то е добро, туй значи да бъдеш добър. Или друга дефиниция да дам на доброто: добър е само онзи човек, който може да контролира злото, който може да направлява злото. Онзи, който може да застави злото да го слуша, той е

добър човек. Когато злото накарва доброто да го слуша, тогава човек става лош. Когато злото ти заповядва, ти си лош. Когато ти заповядва доброто, ти си добър. Ако доброто заповядва на злото, ти си добър. Ако злото заповядва на доброто, ти си лош човек. Сега казвате: лош човек, понеже направи една лоша постъпка. Човек става лош, когато злото заповядва. Ти ставаш добър, когато доброто заповядва.

Сега да имате една ясна представа. Да бъдеш добър, доброто трябва да заповядва. Сега във всичките времена, всеки момент трябва във вашия живот доброто да заповядва. Доброто във вас заповядва ли?

Двайсет и четири какво означава? Какво означава 24? Той си гига раменете. Ако е учен човек, той ще каже какво означава. Или пиша 28, или пиша 365. Двайсет и четири показва часовете в едно обръщение на земята около своята ос. Значи в двайсет и четири часа земята се обръща около своята ос. В двайсет и осем дни месецът се обръща около земята. В триста шейсет и пет дни земята се обръща веднъж около слънцето. Значи в триста шейсет и пет дни земята прави едно обръщение. Но тогава в туй обръщение трябва да знаеш с каква бързина се движи земята. Ние седим на земята, но движението на земята се предава на нашия организъм. С трийсет километра в секунда се движи земята. По закона на инерцията това движение се предава на нашето тяло. Ако земята моментално спре себе си, ние ще изхвъркнем в пространството. Не съзнаваме каква потенциална сила съдържа. Може да стане експлозия. Веднага ще се яви едно противодействие. Понеже сме съгласни с нейното движение, но ако се роди в нас едно противоположно движение, ще се роди едно разногласие. По някой път ние трябва да бъдем в съгласие с движението на месечината, да бъдем в съгласие с движението на земята, която се върти около своята ос.

Вие се спрете и казвате: „Те са отвлечени работи. Кой ще ходи да се занимава, че земята се въртяла. Това не е наша работа.“ Онези хора, които не разсъждават, казват: „Не е моя работа.“ Ако влезете в една стая, че се изгаси лампата – дока-

то гори, всичко е в ред. Казва: трябва да мислим за светлината. „Мене не ме интересува мисълта за светлината.“ Но загасихте лампата. Защо загасихте светлината? Защо не се интересувате? Дотогава, докато на физическото поле може да се интересуваш, да ти свети светлината, в духовния свят онази лампа може да свети. Ако ние се интересуваме, тогава светлината се проявява. Като мислиш заради нея, гори. Щом престанеш да мислиш, тя изгасва.

Някой казва: „Как да стана добър?“ Много лесно е. Най-лесната работа е да станеш добър, няма по-лесна работа. Да станеш лош? Най-лесната работа е да станеш добър и лош. Само ще мислиш за доброто. Ако постоянно мислиш за доброто, ще станеш добър. Ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. И обратното: престанеш да мислиш за злото, ти си добър; ако престанеш да мислиш за доброто, ти си лош. Тогава казваме: ако постоянно мислиш за доброто, ти си добър; ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. Ще държите в ума си доброто. Това са всичките възможности, които съществуват на физическото поле. Всичко онова, което ти искаш на физическия свят, може веднага да го добиеш само по закона на доброто. На земята искаме Божието благо. Не може да се придобие без любов. Ако мислиш, че ако мислиш за злото, ще добиеш друго едно познание, ти се лъжеш. Онова, в което ти може да се радваш, ти може да го добиеш само по закона на доброто. Не сега туй, обикновеното, добро – то е сянка, но туй вътрешното добро в себе си, туй добро ние го наричаме едно равновесие между ума и сърцето и между човешката воля. Звено е или равновесие, или хармония между човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля. То е общ резултат.

Казвам, когато Господ направи първия ден, като работи, и видя резултата, като видя онова, което е мислил Неговият Дух, като видя какво направил, казва: „Стана утро, стана вечер, ден първи. И видя Бог, че е добро.“

Когато ние изправим нещо и видим резултата, този резултат, ако едновременно представя усилието на нашия ум,

на нашето сърце и на нашата воля, той е добър. Видя Бог, че всичко, което направи, е добро в първия ден. И втория, и третия, и четвъртия ден, каквото направи, видя, че е добро.

Та казвам сега, ще напуснете обикновеното схващане за доброто. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ Ти искаш добре да се носиш. Какво трябва да направиш? Ще имаш хубави обуца, грехи, шапка – всичко да е хубаво. Това значи добре да се носиш. Искаш ти добре да пишеш. Ще се упражняваш: ти като пишеш, да няма никакви криви букви, всичките да бъдат хубаво написани, красиви, незацапани. Често характерът може да се познае по това, как пише човек. Някой започва много хубаво и гледаш как той изгубва в писането. Като пише дълго време, неспокойно стане, буквите са станали криви, цапани. После пише: „Извинете, нямах време.“ Няма време да напише писмото хубаво, то е първата лъжа. Имал доста време, но в туй време турил други работи, които не съответстват на писмото. Той пише писмото на приятеля си, същевременно говори, кани на угощение. Две неща на ума му – угощението е по-хубаво.

Сега аз говоря за онзи вътрешен процес. Вие искате по някой път да придобиете нещо добро, но в този процес на доброто влиза нещо от този свят и вие започвате да бързате. Вие искате да станете добър. Ами защо бързате да станете добър? „Аз искам да стана добър.“ Да се проявяваш добър, разбирам, но да станеш добър, туй не го разбирам. Тогава, имаме една цигулка, не е ли добра? Този брат трябва ли постоянно да казва: „Аз искам моята цигулка да бъде добра.“ Че тя си е добра, цигулката е много добра. Ако не е добра цигулката, зависи от него. Цигулката е много добре направена. Ние сме направени много добре. Ако не сме добри, погрешката е в нас. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ За да се проявим, ние трябва да се проявяваме. В свиренето: ако свирия добре, цигулката е добра; ако не свирия добре, цигулката не е добра, то е погрешно схващане. Не че цигулката не е добра. Дойде майсторът, свири, цигулката е много добра. Остане цигулката в неговите ръце, пак стане лоша цигулката. Вие злоупотребявате. Вие ще се научите да свириете. Вие като

идете в оня свят, ще ви дадат да създадете едно човешко тяло. Или от невидимия свят ще ви пратят на земята един човек, който е много добре създаден, но злоупотребил с тялото, ще ви пратят вас да му свириете. Туй, дето казва, че праща Духа да се всели, ще влезе Духът в него, че да го научи как да си служи с тялото. Духът ще те научи как да мислиш, как да чувстваш, как постоянно да постъпваш. Казват: „Посвири. Така не се свири.“ Казва: „Посвири.“ Ти започнеш да скърцаш, казва: „Така не е.“

Затуй казвам сега, ще слушате вашия вътрешен учител, който ви учи да мислите, който ви учи как да чувствате и как да постъпвате. Ще слушате вашия учител, който ще ви учи как трябва да постъпваш. Вземете една постъпка. Срещнеш един човек. По някой път от един поглед зависи цялото твое бъдеще. Да ви приведа тогава един пример от окултната наука. Осъдили един ученик от школата на смъртно наказание. Осъдили го безпощадно и искали да го екзекутират. Царят казал: „Доведете го да го видя.“ Той досега много хора обесвал, и този щели да го обесят, искал да го види какъв човек е, и тогава да го обесят. Като го довели при царя, осъденият така мило го погледнал, че веднага царят казва: „Да се освободи, той трябва да живее.“ Ако той беше казал: „Какво ме осъдихте!“, щеше да каже да го обесят. Като го погледнал мило, казва: „Присъдата не е хубава.“ Един поглед го спасил. Като се върнал при учителя си, казва: „Осъдиха те на смъртно наказание, но твоят поглед към царя те спаси.“

Казвате: какъв е погледът? Да знаеш, като погледнеш един човек, да предадеш нещо. Ти искаш някой път да го гледаш. Вие всички гледате. Вие, като идете при някой човек, като го гледате, казвате: „Давай сега.“ Или, като го гледате, искате да се покажете, че много знаете, че сте много силни. Или идете някъде, искате да покажете какъв силен поглед имате. Но някой е болен, но болестта е по-силна. Ако вие не можете да носите юнашки една болест, какъв юнак сте? Ако обикновен малък цар те смущава, ако смущава твоя ум, ако ти не може да се справиш с един цар, какъв герой си? Ако ти не можеш да се справиш с една

своя мисъл, с едно малко чувство, ако не може да се справиш с една своя постъпка, какъв герой си? Казва: голям герой. Ние сами се оправдаваме и сами се осъждаме. В Божествения свят всеки сам трябва да се съди. Щом те съдят другите, не си на Божествения свят. На физическото поле другите ще те съдят. Ако сам себе си съдиш, ти си на правата посока; ако другите те съдят, останал си много назад. Не очаквай хората да те оправдават. Дотогава, докато сам се оправдаваш, ти си на правата страна; щом остане другите да те оправдават, ти си на кривата страна. Дотогава, докато ти сам се лекуваш, ти си на правата страна, щом започнат да те лекуват другите хора, ти си на кривата страна. Като се разболееш някой, ще дойде една баба и каже: „Лай-лай-кучка.“ Правилно е препоръчала. После ще препоръча индийско орехче. После ще препоръча чер пипер и винце – турено виното да се сгорещи и турен чер пипер. Някой път ще препоръча малко ракия, някой път – кисело мляко. Една крива посока.

Човек сам трябва да се лекува. Който дойде, може да му дам един съвет. Аз няма да ви лекувам, вие сами ще се лекувате. Тогава аз ви препоръчвам метод: аз не зная в света метод по-добър за лекуване от метода на любовта. Може да направим опит навсякъде. Един човек, когото обичам и който ме обича, всякога може да го излекувам моментално. Онзи, когото аз не обичам и който не ме обича, и пет пари не давам, може цяла година да ми грънка и да иска, не може да се излекува. Законът е такъв: щом Бог обича и ти обичаш Бога, може да се излекуваш. Законът е: щом обичаш Бога и Бог те обича, веднага може да се излекуваш. Ако искаш, може болестта да я оставиш, ти си господар. Като дошла болестта, ти ще я повикаш, ще кажеш: „Много ми е приятно, че си дошла да ме посетиш.“ „Колко деня седях?“ „Че три дни.“ Ние гостите, като дойдат за три дни, ги гощаваме, и на четвъртия ден трябва да работят. Който остане повече от три дни, даваме подтик – трябва да работят, защото трябва да си изкарат прехраната. Една болест три дни може братски да я храниш, на другия ден с всичките членове на

семейството трябва да работи.

Искам сега всичките болести да ги карате на работа. Дойде главоболие, три дни като седи, на четвъртия – на работа. Дойде сърцеболуе, на четвъртия ден на работа го тури. Боли те гръбнакът, на четвъртия ден тури го на работа. Вие ще ми кажете: „Колко е лесно да се говори тази работа.“ Една болест, която не я обичаш, е глуха. Щом я обичаш, отваря се хубаво, като влезе още. Веднъж един баща дойде и казва за гъщеря си: „Нацупило се. Опако – нито се кара, нито се води. Лоша станала. Какво да се прави?“ Като влизам при болното, момиче беше, поусмихна се, виждам усмивката, която бащата не вижда. Казва: „Той, баща ми, не ме разбира.“ То се поусмихна: „Ти ме обичаш.“ Казвам му: „Ще оздравее гъщеря ти.“ „Как ще оздравее, казва. Някакъв цяр?“ „Никакъв цяр не ти трябва.“ „Как не трябва?“ „Рекох, не ти трябва никакъв цяр.“ Казва: „Не се търпи това.“ Казвам: „Дъщеря ти, когато легне, като заспи, то е момиче на десет-петнайсет години, прекарай любовно ръката си по носа и кажи: моето хубаво момиченце. Двама пръста прекарай по върха на носа.“ Той ме гледа. Искан да каже: „Дете ли съм? Нещо сериозно? Нещо кисело или горчиво, или камшик нещо?“ Рекох: „Сериозно ти говоря. Аз ти казвам един цяр с най-малки разноски. Друг като ти каже, ще струва десет хиляди. Този струва един лев. Друг може да ти кажа, който струва десет хиляди. Откъде ще ги намериш? Ти нямаш тия пари.“ Казвам: „Ти направи това, че ако не помогне, ще ти дам по-скъпа рецепта.“ Отива той, направя го и казва: „Да не вярваш.“ Виждам, че гъщерята мяза на бащата. Той е така сприхав, и тя сприхава. Той като прекарал ръката си, тя се усетила много добре. Отива тя при баща си и той като спи, и тя прекарва пръстите си по носа. Пита ме защо. „Да станеш по-добър, и ти да се лекуваш.“ Сега да ви обясня. Тази енергия на носа е на ума. Човешкият нос е една физическа проекция на човешката мисъл и тя е от хиляди векове тъй съгъстена. Пътят, по който човешкият ум се е развивал, е човешкият нос. Една природа на човешкия ум.

Та казвам, често трябва да се отнасяме добре с носа си, трябва да се отнасяме по-добре с очите си. Всичко онова, което има, трябва да го изучаваме. По някой път вие изучавате ушите. Тия гънки, които имате, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате очите си. Трябва да има нещо, на което човек да се установи. За бъдеще, като влезете в другия свят, ще имате друг организъм, който човек трябва да изучава. Сега нас не ни се позволява да изучаваме сърцето, то е скрито. Нас не ни се позволява да изучаваме гробовете, те са скрити. Дробовете може да ги изучаваш по носа си. Когато човек диша, носът става широк. Когато дишането е слабо, сплесква се носът. Ноздрите трябва да са отворени, този въздух трябва да влиза. Този въздух да го задържиш по-дълго време с любов. Като приемаш въздуха, ти ще го обичаш, да извадиш онази енергия, която въздухът носи в себе си. Ние по някой път не дишаме правилно. Не е хубаво постоянно да мислиш, но най-малко четири-пет вдишки като вземеш въздух, да благодариш за този въздух. Той лечебно действа, хубаво действа на човека.

Та новото е във вашия поглед да вложите любовта, във вашето слушане, вложете любовта в говора, вложете любовта в устата, в ръцете, в ходенето, в лягането, в ставането. Навсякъде вложете любовта. Като започнете с любовта, не трябва да бягате. Всичко онова, което Бог е направил, да обичате. След туй ще гоидем до хората. Като обичаме ближните си, ще обичаме и онова, което хората са обичали, което хората са направили. Всичко, което хората са направили, щом е по любов, и оттам има да учим. Онова, което ние сме направили по любов, за бъдеще хората ще изучават. За да може хората да изучават онова, което ние правим, за да е за пример, трябва да е направено с любов. Когато погледнеш хубаво, да кажат: много хубав поглед. Аз бих желал да подражавам. Или за ходенето да кажат. Има семейства, дето синът ходи точно като бащата – едно клатене има. Дъщерята ходи точно като майката.

Казвам, трябва да мислим хубаво, за да може онези, които изучават нашата мисъл, да се ползват от нея. Трябва да

вървим по закона на любовта, че онова, което чувстваме, нашите чувства, другите, като ги изучават, да има какво да придобият. Във всяка една постъпка трябва да е вложено нещо.

За бъдеще, най-първо, се изисква предметно учение. Бог трябва да бъде като предметно учение за ума ни, любовта да бъде предметно учение за сърцето и истината да бъде предметно учение за нашата воля.

Човек, който иска волята му да бъде силна, постоянно трябва да мисли за истината. Човек, който иска да има гостинично светлина в ума, трябва да мисли за Божията мъдрост. Който иска да има добри чувства, едно здраво тяло, той постоянно трябва да мисли за онази необятна Божия любов, която ражда живота, която примирява всички противоречия в света. Любовта, която направлява омразата, знанието, което направлява невежеството, и истината, която направлява робството!

„Отче наш“

Тридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас
12 юли 1940 г., петък – Петровден, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

МЪЧЕНИЕ, ТРУД, РАБОТА

„Отче наш“

Имате ли тема зададена? Каква е темата? „Предназначението на човешката глава.“ (Прочете се темата.)

В развиването на темите имайте предвид едно нещо: всяка една тема се дава човек да мисли върху нея, да го ползва. Туй, от което човек не се ползва, той не го разбира. Запример даде ви се тема „Предназначението на ръцете“, предназначението на човешките ръце. Най-първо, като мислите върху ръцете, може да наблюдавате хората: кой как гържи ръцете си, в какво изправно положение ги гържи. Онзи, който свири с ръцете си, онзи, който пише, който е скулптор или астроном, който наблюдава с някоя тръба, употребява ръцете си, служат му.

Казвам, често човек, като има ръце, не ги оценява. Той не знае как се е създала човешката ръка. То е един период от милиони години, в които природата е правила опити, правила, докато достигнала до човешките ръце.

Запример вие какво разбирате под думите: да работи човек, да се труди човек и да се мъчи човек. По какво се отличават работата, трудът и мъчението? Мъчението е една работа, която ти е неприятна. Трудът е една работа, която е по-завършена, самата работа е по любов, приятно ти е. За да работиш туй, което произвежда не само приятност, но удоволствие, туй, което събужда в тебе умствените сили, туй, което усилва ума, туй, което облагородява сърцето, и туй, което те въздига, то е работа. Туй, което не те въздига, то не е работа. Някои от вас не сте задоволени от ръцете, понеже пръстите на някои са къси, на някои са дълги, на някои са конусообразни, на друг са сухи, костеливи. От какво зависи сега това? Да кажем,

еден часовник ако е направен от злато, друг – от сребро, а трети – от мед. Коя е причината за създаването на тия капаци? *Капак* е турска дума, как ще го преведете на български? Във всеки предмет човек трябва да се интересува.

Имате думата *Бог*, но често вие нямате понятие за Бога. Бог е нещо неопределено във от Себе Си. При това седнете и пишете нещо за Бога дълго и широко, какво ли не пишете за Бога. Най-непознатото същество е Бог и най-познатото е Бог. Туй, което човек не го знае, но и туй, което го знае, не познавате. Кой може да знае? Ти не може да познаеш Бога без любов. Ако нямаш любов в сърцето си, Бог е най-непознатото същество. Ако имаш любов, Той е най-познатото. Често казвате: непознат. Щом човек ми каже *непознат*, зная, че няма любов, има невежество. Казвате: „Непозната ми е тази работа.“ Там, дето няма любов, там е непознатият Бог.

Конкретно какво ще кажете, какво нещо е любовта? Глава е туй, което дава насока на съзнателното движение. Главата определя накъде да се движиш. Посоката, в която се движиш, то е главата. Едно определение: главата е там, отдето произтичат нещата. Казваме: глава на река. Кой е главата на реката? Там, дето започва реката. Или някой път употребявате *център*. Център е, отдето изтичат нещата. Следователно вас ви трябва най-малко десет години да учите, да прочетете всичките философи, после да преведете природата, да създадете едно понятие отчасти, какво е човешката глава. Глава деветнайсет до двайсет сантиметра дължина, от петнайсет до шестнайсет сантиметра широчина, някой път от петнайсет до шестнайсет сантиметра височина, то е главата. Не е нещо много голямо. Туй голямото нещо, което има деветнайсет сантиметра големина, казвате: голяма е човешката глава. Има петнайсет сантиметра височина и широчина. В какво седи големината на главата на човека? Значи зад тази видимата форма има една по-голяма глава. Туй, което имате, е само зрънцето, малкото твърдо зрънце, около което е образувана кометата. Забележете, че в туй малкото пространство живеят три милиарда и

шестстотин милиона клетки, не се спорят, не се карат. В какво пространство има по-голямо население, отколкото цялата земя? Хората живеят в хиляда пъти по-голямо пространство, и пак не може да се спогодят. Но тия клетки на главата са най-разумните, които живеят в човешката глава, от които човек трябва да се учи. Понеже вие не се учите от тях, затова страда човек.

Вас ако ви бяха дали такава задача, ако някой ви обещае да ви даде хиляда кила жито, знаете ли колко крини са? Има крини от пет кила, има други от осем, други от осемнайсет кила. Аз вземам от осем кила една крина. Един обещава да ми даде хиляда кила – да продадете, да ядат хората. Друг обещава само едно зърно. Кое бихте предпочели, хиляда кила, върху които хората са работили, или едно зърно, върху което вие трябва да работите. Хилядата кила, то е сегашното знание, което е придобито от хората. Едното зърно е това, което сега вие учите. Кое е за предпочитане? Едното зърно е за предпочитане.

Запример често вие казвате, че някой човек е добър. Казвате: „Той е много добър“ – то е чуждото. Кажеш: ти си добър – то е едното. *Много добър*, то са хилядата кила. Като кажеш: „Аз съм добър“, то е едното зърно, с което трябва да работиш.

Тогава аз ви запитвам: понеже в главата има всичко – това са хиляда кила, защо досега не сте станали богати? Главата представя хилядата кила жито, защо сте сиромаси? В главата има клетки, които може да ви покажат пътя, къде е вашето щастие. Архивите са там. Вие не знаете това място. Вие търсите вашето щастие отвън. Има известна архива, центрове, които показват къде е вашата сила. Вие тази сила я търсите отвън.

По някой път, когато човек не разбира работите, той се поусмихне. Има един смях, който показва, че той сам не знае. Поусмихне се, не знае. Един българин, който живял десет години в Америка, закъсал. Постъпил за учител по аритметика, но нищо не знае, не разбира аритметиката. Доста съобразителен

и умен бил. Казва: „Я ти излез, Драгане.“ В Америка няма Драгановци, Джон има там. „Вашият учител по аритметика еди-коя задача как я решаваше?“ Вземете книжката, ученикът решава, той гледа, той се учи самият. Пита учениците: „Право ли е решил задачата?“ Те го коригират. „Гледайте, казва, да не направите погрешка.“ Ако те криво решават задачата, и той криво ще научи. Казва: „Всички да си кажете мнението.“ След една година той знаел толкова, колкото всичките ученици в класа.

Сега по някой път вие си мислите, че знаете. Казваш, че си математик, но не знаеш къде е математическият център. Някой студент е способен математик. Той е способен, но не знае в какво седи неговата способност. Или някой е музикант, и той не знае в какво седи неговата способност. Той я предава, къде е, не може да я определи. Без да знае, музикант е. Някой може да знае къде е музиката, пък е неспособен за музика. Та сега кое е по-хубаво: да знаеш и да не може да предадеш или да не знаеш и да може да предадеш. Кое бихте предпочели?

Да кажем имате числото 1, имате 2 и числото 3. Във физическия свят какво отношение имат? На неорганическият свят има едно отношение, в органическият свят има друго и в психическия – трето. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, диамант от двайсет карата. Имате едно житено зърно, което съставя една хилядна от един килограм, най-после имате един човек с едно яйце. С кое яйце искате да боравите? Ако искаш да отидеш на училище да се учиш, пари нямаш, ще хванеш яйцето с двайсет карата, ще го продадеш, ще вземеш пари, ще се учиш. Като свършиш училище, ще вземеш житното зърно, ще идеш да ореш земята, ще го посадиш, да расте житото. Като свършиш и това, ще хванеш човека, себе си ще хванеш. Ще туриш себе си на работа.

По някой път аз говоря за страданието. Казвате: човек страда. В моя ум идеята е друга. Страданието е една работа. Мъчно е, понеже не знаем как да работим. Ако знаем как да работим, по-хубаво от страданието няма. И по-лошо от стра-

данието няма. По-хубаво нещо от страданието няма, като го разбираш. Вие сега търсите друго нещо вън от страданието, което е добро. Ще кажете: любовта. Та в любовта има най-големите страдания. Вижте всички тия органически същества – едно друго се ядат. Рибите се гълтат. Живите същества си причиняват най-големите страдания. Как ще го обясните? Когато хиляди реки се събират, образуват една голяма река. Ако тия рекички имаха съзнание, че са се индивидуализирали, като влязат в голямата река, ще считат, че са изгубили нещо. В неорганическия свят имаме групиране на много реки в голямата река. В органическия свят имаме растене. Едно растене нагоре върви. Водата, наместо да се събира, се индивидуализира. Тази вода се разпръсва на малки струи. Всяко клонче показва една енергия. На всяко клонче се образува едно листенце. Всичките тези части съставят едно цяло. Вие, като не разбирате вътрешния процес, мислите, че ще изчезнете някъде. При органическия процес вие трябва да изчезнете като водата на една река – влее се в голямата. Изчезва ли, изгубва ли се? Къде изчезва? Казва: изгуби се. Често съвременните хора мязат на онзи, който влязъл в банята гол и се уплашил да не се изгуби. Излязъл из банята, турил си една мартеница, че като влезе между голите хора, да не се изгуби. Като гледал мартеницата, казал: „Няма да се загубя.“ Или запример във вас има идеята, да не страдате. Че какво трябва да правите? Вие да сте радостни, че страдате. Майка ви страдала, природата страда, докато дойдете в този свят. Вие сте причината. Няколко милиони същества страдат, вие сте причината, а само вие искате да не страдате. Сега казвам, всички хора мислят така, не искат да страдат. Те не знаят, че и те причиняват страдания.

Питам: какво е разрешението? В този случай единицата е глава, двете са гробовете, трите е стомах. Най-после, за да се прояви главата, трябва да има гробове, но когато човек се ражда, създава се неговият стомах, най-после се създават гробовете. Казвам, всяка идея, която имате, има три степени. Тази идея има глава. Главата показва цената на нещата, дина-

мическата сила. Човек се ценя според неговата глава. А пък неговият ум е ценното на главата. Всяко ценно нещо си има своя кутийка. Тази кутийка е човешкото сърце. Тази кутийка има една външна обвивка, чувалче. Тогава главата е обвита във вашето сърце, сърцето е обвито в едно чувалче – това е вашето тяло. Туй чувалче си има свои ръце и крака. След туй казвате: „Като умре човек, къде отива?“ Когато житото излезе из чувала, къде отива? Посеят го на нивата и изниква. Пък ако туй жито е изядено, къде ще го намерим? В хората. Добре, когато хората земята ги изяде, къде отиват? Отиват в земята. Но човек не е в живота, като излезе из чувала. Човек е толкоз малък, че той не заема никакво пространство. Много щедър, всичко раздал на главата, на тялото, той нищо няма. Човек, като търсите, на кое място ще го намерите? Присъства, не знаеш къде е. Като че си в ръцете, в лицето, навсякъде. На кое място се поставяте вие? Не може човек да се локализира къде е? Не може да се локализира, понеже той се движи много бързо. Човек едновременно е във всичките части на своето тяло, не може никъде да го турите. Той се движи толкоз бързо, че едновременно е във всичките части на тялото си.

Та по някой път във всинца ви се заражда страх, че ще се загубите. То е законът на безлюбието. Щом започнеш да се страхуваш, трябва да знаеш, че ти си влязъл в един свят на безлюбие.

Сега засягам една област, за която хората много малко мислят. Главата работи, сърцето се труди, а тялото се мъчи. Сега аз говоря за човешката глава, която работи разумно. Сърцето се труди. Вие страдате, тялото се мъчи. Сега ще уяквате в труда си, ще направите сърцето си да работи. Като започне и тялото ви да работи, вие сте вече в Царството Божие. Вие сега се трудите, но не искате да се трудите. Много лесна работа:

$$2 - 1 = 1.$$

Щом не искаш да се трудиш, извадете от двете едно,

щом не искате да се трудите, извадете от трите две:

$$3 - 1 = 2; 3 - 2 = 1.$$

От *три* като извадите *две*, е *едно*. От *три* като извадиш *две*, намираш как да работиш. Има певци, които работят, но има певци, които се трудят – гласът му не излиза. Когато певецът пее с любов, той пее хубаво, най-хубаво пее. Всички добри певци пеят с любов. Пък тези певци, които се уплашат малко, те започват да се мъчат, те се трудят. Който се е уплашил, съвършено закъсва.

Та казвам, работа искаш, трябва да пееш. Щом се страхуваш, тогава се съгъстява течението. Минава едно течение през твоя ларинкс. Страхът схваща гърлото. Някой иска да пише нещо. И той се уплаши. Страхът свива мозъка, не може да пишеш: туй, което е казано, вярно ли е, ами ако не е вярно? Вие сега предполагате, че онези хора, на които вие говорите, знаят повече от вас. Те са толкова невежи, колкото и вие. Научно говорят: те знаят толкова, колкото и вие знаете. Казвам, истинското знание седи, да не се страхуваш. Като гоиде големият страх, да посрещаш страха отвън, да го нагостиш хубаво. Той се е разтреперил, да го утетиш и гледай да го изпратиш навън.

Сега на онези от вас, които искат да мислят: всякога може да се научите да мислите. Всеки ден трябва да се изправяте, умът да намери ония хора в света, които знаят да мислят. Ако искате да станете добър певец, всяка сутрин като станете, намерете най-добрите певци, гениалните певци, необикновени певци. Ако остане да се учите от радиото, от певците, които крякат по плочите, то е отражение. Тези певци, те са плочи, те са човешки плочи. Вие ще намерите оригиналите. Тук по радиото слушам, това не са песни. Виждам някой тантурест, гледам, няма никакъв певец, само едно сандъче. Като слушам някоя певица, виждам тантуреста някоя, с грехи. Като гледам, виждам само едно сандъче и оттам кряска. Няма го това, което излиза.

Когато гоидем до истинското знание, то успокоява човека. Туй, което успокоява, то е реално. Някой пита къде е истинският живот. Човек, щом гоиде до истинския живот, той оживява. Там дето оживяваш, там е животът. Там дето умираш, какво е то? Там е смъртта. Главата на всичките неща, това е Първото начало, това е Бог. Следователно, щом като започнеш да мислиш за главата, ще мислиш за Първото начало, от което всичката разумност произтича. Туй като разбереш, ще разбереш своята глава, ще намериш де е тази глава. Като не знаеш нищо, ще намериш много голяма глава.

Ние по някой път търсим знанието вътре в нас. Но когато има набрана млечна киселина – мислиш, мислиш, нищо не може да си спомниш. Млечната киселина се образува от голям страх. Казва: „Какво ще правя, как ще прекарам старините си? Като свършим туй, какво ще правим?“ Вие мислите в пет-шест години да свърши, в дванайсет години да свърши всичко. Човек, за да стане един гениален човек, му трябва сто милиона години да учи. Това са възможности. От неразбирането на живота сега мислят, че знанието може да се придобие и че един човек на знанието е един гениален човек. Гениалният човек само като помисли, и денят стане ясен. Гениалният човек само като помисли слънцето да изгрее, и слънцето изгрява; когато иска да залезе, и залязва. Исква звездите да изгряят, и изгряват; иска растенията да растат, и растат; иска реките да текат, и текат. Каквото помисли гениалният човек, и става. Като учите сто милиона години, това ще придобие. Сега като мислиш за нещо, нямаш го. Мислиш за слънцето – няма го. Мислиш за всичките работи – няма ги. Най-после всичко като знаете, един ден ще видите, че вие сте се изменили, станали сте много учени.

Сега ще ви кажа един анекдот. Един бил много беден, гледал богатите хора – имат кокошки, пари имат, той няма. Казвал: „Да ми се падне тази кокошка, онази кокошка.“ Четирисет-петдесет години той ходил и наблюдавал, казвал: „Да ми се падне тази кокошка.“ Като станал на сто и двайсет години, опаднали му зъбите, взели да му носят кокошки, казва:

„Къде бяха, по-рано да дойдат?“ Ние не искаме кокошки на сто и двайсет години. Всеки ден да има кокошки, кокошките да не останат за сто и двайсет години.

Кое е най-същественото за днешния ден? Да допуснем, че вие пътувате по един планински път, три гена не сте намерили вода. Кое е най-важното в дадения случай? Един хубав извор, да утолите вашата жажда. Онази хубава мисъл, която днес може да проникне във вашия ум, тя е съществена. Другите работи са безпредметни за утрешния ден. Тази мисъл, като проникне, ти хвани я. Ще дойдат всичките сокове, които за нас са потребни. Всеки ден да имате по една съществена мисъл, в която да се не съмнявате. Вие страдате, че не работите. Аз забелязвам, не знаете да работите. Не знаете и да се трудите. Едва сега сте започнали да учите мъчението. Мъчите се. Мене поне ме радва, че се мъчите. Всеки бяга от мъчението. Единственото нещо, което подига човека, то е работата. За да се проявиш в каквото и да е направление, трябва да знаеш да работиш. Без работа всеки е осъден на страдание. Работата е свещено нещо. Човек като мисли, това е работа. Човек като чувства, това е работа. А пък човек като не мисли, това е мъчение; като не чувства, това е мъчение; като не постъпва добре, това е мъчение.

Във всинца ви трябва да се роди желанието да направите нещо. Вървиш по пътя накъдето и да е, виждаш някой камък, че не е намясто, казваш: „Кой ли го е търкулил?“ Вземи този камък и дето мислиш, че му е мястото, тури го на мястото. Ти ще спечелиш повече, отколкото, ако търсиш кой ли го е търкулил. Има малка книжка, търсиш кой ли я е хвърлил. Вземи тази малка книжка.

Един млад вярващ, не му вървяло, купил си една религиозна книга, за да му тръгне. Като купил книгата, освен че не му провървяло, но изгубил всичко, каквото имал. Така съвсем осиромашал и все очаквал да му дойде отнякъде нещо. Един ден си казва: „Като дойде тази книга, всичките нещастия дойдоха.“ Турил книгата в огъня да гори. Като горяла книгата, изскочило

едно малко парче от книгата. Прочел го: „Бог е Любов.“ След като изгоряло всичко, останала любовта – туй, което не гори.

Всичките хора страдат повече от любов. Ти нямаш любов – не знаеш как да работиш, не знаеш как да се трудиш, не знаеш как да се мъчиш. Като дойде любовта, мъчениците, които са ги мъчили, ги считат за герои. Като дойде любовта и като се мъчиш, приятно ти е. Като дойде до нас, казваме: нека да дойде до другите, но до нас да не дойде. Ако имаме знанието на светите, ще искаме така да постъпим, но ако нямаме туй знание, няма да искаме да постъпим така.

На всинца ви трябва работа. Днешният век е век на мързел. Всички търсите лесния път, да не се мъчи човек. Нека се мъчи с любов. Да не се труди. Нека се труди с любов. Да не работи. Нека работи с любов. Да не се мъчи без любов. Казваме: „Да не се мъчи.“ Без любов да не се мъчи, съгласен съм. Без любов да не се труди. Без любов да не работи, но с любов да работи.

Сега на вас ви пожелавам да се мъчите с любов, да се трудите с любов и да работите с любов. То е разрешението на вашата работа.

Ако турите една бучка захар, нали се стопява? Захарта, която е толкоз скъперница, като я турите във водата, се стопява. Всички неща в любовта се разтопяват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас
19 Юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

МЛАД И СТАР

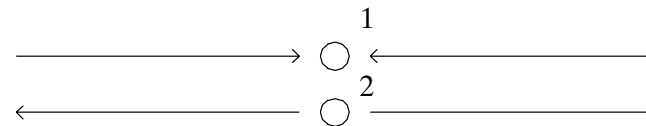
„Отче наши“

„Махар Бену Аба“

Целият живот се намира в едно противоречие. Всичките хора всеки ден минават през тия състояния. Думата *противоречие* – разбираме, че очакваш да ти се случи нещо обратно. Ядеш много с цел да се поправиш, но случва се, от многото ядене се разболяваш. Очакваш от много ядене здраве, сила. Искаш да забогатееш. Мислиш, че като забогатееш, ще се подигнеш, но с богатството се случва, ти си създадеш повече неприятности. Онези хора, които разсъждават, искат да знаят причините, онези, които не разсъждават философски, те само констатира фактите. Казва: „Иван е болен.“ Свършена работа. Другият, който философски разсъждава, казва: „Защо ли е заболял?“ Единият казва: „Заболял, свършена работа.“ Другият казва: „Да оздравее, свърши се.“ Онзи казва: „Защо заболя?“ Другият казва: „Не трябваше да заболява.“ Търси причините.

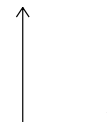
Сега някой е умен, друг не е умен. Някой е съобразителен. Запример срещате противоречия, които забелязвам във вас. Те произтичат, че има нещо, което не ви достига. Вземете в музиката. Всинца пеете. Един пее, взема правилно тоновете, друг само кряка. Да кажем, че може да имате шестнайсет или трийсет и две, или сто трептения в един тон. Верността на това зависи да вземете точно трептенията – ако се изгуби едно, две, три, четири, тогава тонът огрубява. Как усещате? Има нещо във вашето ухо, не харесвате този тон. Вие сега като пеете, не ви харесва. Вие сега в живота искате да бъдете щастливи, търсите щастието вън от себе си. Понеже вън от себе си го търсите... Някой път го търсите вътре.

Но то са два процеса:

Кой е младият, кой е старият? Младият търси щастието вън от себе си, излиза вън от центъра. Но как излиза младият? Малкото дете как излиза? Излиза тъй, както всичките животни излизат. Старият как се връща? Той не се връща като войник, но се връща презгърбен, все трябва да му помага онзи, който го изпраща навън, помага онзи, който го приема. Питам, защо младият търси щастието вън? Защо старият го търси вътре?

Сега имате друго едно положение: в една плоскост едното е нагоре, другото е надолу. Младият от невидимия свят, от Божествения свят излиза, влиза във физическия свят. Тогава какви са свойствата на физическия свят? Всички тела се съгъстват, стесняват се, изгубват своя устой. Какви са качествата на духовния свят? Разширяват се телата. Там, дето има разширение, има духовен живот. Там, дето има съгъстване, има физически живот. В туй съгъстване и разреждане трябва да пазите известни правила. Едно съгъстено тяло, за да го разреждете, какво му трябва? Имате, да кажем, едно кило захар, съгъстено вещество. Вие искате да го разреждете. Колко вода му трябва? Водата трябва да предадете. На тази гъстата материя трябва да придаете едно свойство, да се разрежи. Ако тази захар не може да се разрежи, не може да я приемете. Природата е предвидила: щом турите една бучка в устата и я потопите във вашата лига, разрежда тази захар, влиза в стомаха. Ако този втори процес на разреждане не дойде, не може да я поемете. Тази водичка вие наричате слюнка. Кое е по-право, *слюнка* или *лига*? *Слюнка* е по-право.

Аз искам само да ви направя едно изяснение, понеже наблюдавам противоречията. Вие не може да свържете края на противоречията. Търсите щастието и мислите, че на земята може да го намерите. Щастието може да го намерите, че то е толкоз подвижно, че всеки ден може да го намерите и всеки ден може да го изгубите; всяка секунда може да го намерите и всяка секунда може да го изгубите. То е много малка причината. Вие имате приятели и приятелки. Сега няма да се спирам на психологическите обяснения на приятелството. Има известни чувства, които свързват хората. Туй чувство се намира в задната част на главата – няма да ви кажа мястото къде е, но ще го търсите, отзад се намира. В някои хора туй чувство е силно развито. Туй чувство има признак на долната устна. И него няма да ви казвам. Да кажем, някой от вас се гразни, някои сте спрехави. Някой път свързвате честност и справедливост. Честността произтича от личните чувства в човека, че той е човек, има известни правила, известно достойнство. Ако някой го обиди, той прави цял източен въпрос. Когато справедливостта е добре развита, има два белега между веждите на човека. И него няма да ви го казвам. Няма да ви го кажа къде е, то е опит.

Когато гоиде един учител по химия, и ви каже, че кислородът и водородът може да ви говорят, но за да ви говорят, вие трябва да направите някакъв опит. Сега, ако аз бих направил опит с вас – лесно може да направя опита, без да поставям кислорода и водорода в някакво съединение. Ще ви донеса едно шише с вода, ще кажа какво нещо е кислородът и водородът. Кислородът и водородът, като се съединят, образуват една течност. Ако вие ги разделите, тогава кислородът усилва дишането, горението, образува топлина. Какво образува водородът? Водородът има едно свойство, внася мекота в себе си. Мекотата на водата се дължи на водорода, а пък тази активност на водата се дължи на кислорода. Кислородът е брат, водородът е сестра. Сестрата е мека, братът е енергичен – като влезе, за двама разкопава. Сестрата посажда. Той разкопае, сестрата гоиде, заглади. Братът разкопае друга дупка, сестрата посажда

нещо. Братът, като мине, вижда насадено, той полива. Който полива, е брат. Който приема водата, е сестра.

Това са аналогии. Аналогията е един труден въпрос. Човек не може да разбира аналогията, ако причинността в него не е развита. Той трябва да разбира нещата, да разсъждава логически. Казвате някой път: „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите крака миришат. „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите ръце миришат. „Защо той не ме обича?“ Защото очите ви са гуреливи. „Защо той не ме обича?“ Защото малко сте глух. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обхода, не знаете какво говорите. „Защо той не ме обича?“ Защото не сте добре облечени. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обуца. Ред причини са наред, за които някои не ви обичат. Ако влезете в едно събрание с разчорлена коса, веднага някои хора ще имат отвращение. Ако косата е добре вчесана, ще им бъдете приятен. Това са малки причини, по които се прави едно различие, определя се степенята. Ако си добре облечен, то е хубаво, понеже в човека има център някъде, който показва ред и порядък, всяко нещо иска да го тури намясто. Ти туриш шапката, но не я туриш както трябва. Туриш шапката – това, което е отпред, отзад го туриш. Кой как те срещне, казва: „Той има благо, турена е шапката наопаки.“

Представете си, че съблечете палтото си и го турите наопаки, облечете го наопаки. Щом облечете палтото наопаки, то е четвъртото измерение вече. Защото невъзможно е при обикновено състояние да турите лявата обувка на десния крак и дясната на левия крак. Щом обърнете палтото и го облечете наопаки, щом турите лявата обувка на десния крак и дясната обувка на левия крак, съвсем друг човек станете. Сега ето какво ще стане. Ако обърнете палтото наопаки, ще се изменят теченията. Като носите палтото обикновено, теченията отиват нагоре. Като го обърнете наопаки, никъде не сядате. В един случай ще имате желание да седите някъде да си почивате, в другия случай ще имате желание постоянно да пътувате.

Да направим аналогия логически. Вие всякога търсите да

се сприятелявате, а пък някои от вас казват: „Не ми трябва приятели, достатъчно ми е този приятел, който имам.“ Казвам: защо, на правата страна ли сте? Ако имате само един приятел, на правата страна ли сте? Ако имате много приятели, на правата страна ли сте? Но то е процес. Да имаш един приятел, но в дадения случай ти трябва едно ядене, за днешния ден ти трябва едно ядене. В Европа има три режима: едни ядат един път на ден, други ядат два пъти, трети ядат три пъти – сутрин, на обед и вечер. Ти ако ядеш само едно ядене, става ли работа? Сутрин ще е за сутрин, обед – за обед, и вечер – за вечер. Този процес, който върви така, постоянно се повтаря, какво ви допринася? Психологически като разсъждаваме, какво ви допринася?

Вие сте млади, искате да се облечете. Вие отивате при един грехар, пък нямате достатъчно пари, не ви достигат за един костюм. Трябват две хиляди лева. Турям две хиляди, увеличавам го, за да направя нещата понятни, защото всичките неща са увеличени, че не виждате лесно. Един учен човек ще увеличи една микроба, ще я направи голяма. Ти я гледаш на книга, пък тя милиони пъти увеличена. Тя не е такава голяма, с просто око не се вижда, той я направил голяма. А пък някой направил слънцето така. Такова ли е слънцето? Милиони пъти го намалил. Слънцето е един милион и петстотин пъти по-голямо от земята, той го направил като една топка. Мислиш, че имаш една реалност. Казва: „Това е слънцето.“

Сега в какво седи противоречието? Умният човек ще види, че нещата може да бъдат големи, може да бъдат и малки. Когато си малък, малко ядеш, когато си голям, много ядеш, голям ставаш. Ако постоянно малко ядеш, малък оставаш. Ако много ядеш, голям ставаш. Ако малко учиш, малко знаеш. Ако много учиш, много знаеш. Ако много употребяваш, силен ставаш. Ако малко употребяваш, слаб ставаш. Това са процеси.

Казва: „Не искам много да се уча.“ Невежа ще останеш. „Аз не искам много да прилагам.“ Слаб ще останеш. Сега трябва да разбирате тясната връзка. Някой път вие казвате: „Аз ис-

кам да бъда добър.“ Но вие не разбирате защо искате да бъдете добри. Добротата винаги носи сила в себе си. Човек, който иска да бъде силен, той трябва да бъде добър. Следователно доброта е храна. За да произведеш сила, ти трябва да бъдеш добър, за да имаш сила, с която може да работиш. Ако не си добър, ще бъдеш един капиталист без пари или търговец без стока. Какво ще донесе един учен човек, който няма материал в главата си? Да кажем, учите по химия. Колко елемента има? Казвате, че са сто. Едни твърдят, че има само един елемент. Не е вярно. Други казват, че са сто, и то не е вярно. Един елемент съществува в света, от който са излезли всички други елементи. То е съвсем отвлечена, тази идея. Що е елемент? Тя е съставна част. Порано мислеха, че атомът е най-малката част. Сега разлагат атома на още по-малки частици. Един ден и тия частици ще ги разложат. Те не са дошли до крайния предел. Йоните не са още най-малките частици.

Единственото нещо в света, което е елемент, то е любовта. Единственото нещо, което е елемент, то е мъдростта. Единственото нещо, което е елемент, то е истината. Производни неща има. Животът, той е елемент. Знанието, светлината, това са елементи. Това са много широки обобщения. Има приложение, когато има знание. Когато няма приложение, има опасност. Ние се разширяваме повече, няма къде да приложим знанието, само изгубваме вътрешната връзка.

Вие искате да обичате. Защо? Мнозина говорят, психология нямат. Ако не обичаш, няма да има никакво кръвообращение, артериалната и венозната кръв няма да се движат, дишане няма да има, следователно ти ще умреш. Въпросът за любовта в света не е нищо друго, освен да се поддържа организмът. Без любов няма да може да ядеш, без любов няма да може да мислиш. Защо трябва да обичаме? Ако искаш да живееш, трябва да обичаш. Ако искаш да ядеш, трябва да обичаш. Ако искаш да учиш, трябва да обичаш. Ако ти не обичаш, всичките процеси са невъзможни. Любовта е един капитал, който е турен в действие. Сега казвате: „Мене не ми трябва любовта.“ Щом не ти

трябва любовта, живот искаш, откъде ще го вземеш? Любовта не ти трябва, а живот искаш. Къде е философията? Значи всичко е объркано. Казва: „Мене не ми трябва любовта, но живот ми трябва.“ Казва: „Малко светлина.“ Ама ти искаш да четеш, как ще четеш без светлина? Светлината е една необходимост за четенето, за знанието. Казва: „Мене светлина не ми трябва.“ В тъмното да ходи, достатъчно е тази светлина. Казва: „И без любов може, и без добро може.“ Не, без добро ти ще бъдеш един инвалид, който ще имаш нужда от всичките хора. Ще те подтукват всеки ден... оттук-оттам. Тогава казваш: „Защо съм слаб?“ Защото не си добър. „Защо нямам живот?“ Защото не обичаш. „Защо съм толкоз будала?“ Защото не обичаш мъдростта, нямаш мъдрост. Казвам, ние не искаме да сме будали, не си струва човек да е будала. Мислим, че мъдростта е за старите хора. Вие схващате мъдростта като ограничение. Не като ограничение, мъдростта е процес да поставиш всяко нещо на мястото си.

Та казвам, гледам ви, по някой път говорите за Бога, този Господ Го търсите. Вие търсите Бога отвън, не Го търсите в себе си. Как Го търсим отвън? В хората Го търсиш, във външните предмети Го търсиш. Как Го търсите вътре? Търсиш Го вътре в себе си: ще Го търсиш в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки. В една светла мисъл, която дава сила на живота, има нещо Божествено. В едно чувство, което дава подтик, има нещо Божествено. Във всяка една постъпка, която те усилва, във всичките Божествени прояви ти придобиваш нещо. Там, дето е Бог, ти всякога придобиваш нещо. Там, дето Го няма, ти всякога ще изгубиш. Там, дето губиш, Бог Го няма. Там, дето печелиш, Бог е там. Там, дето има любов, Бог е там. Там, дето има живот, Бог е там. Дето има знание, Бог е там. Там, дето има сила, Бог е там. Във всички добродетели, които се проявяват, който ги проявява, във всичките добродетели, то е Божественото.

По някой път вие се обезсърчавате, казвате: „Няма Го Бог.“ Какво нещо е обезсърчението? Казва: „Не вярвам в хора-

та?“ Щом не вярваш в хората, не вярваш и в себе си. Ти не вярваш в хората, и хората не вярват в тебе. Ти отиваш при един дрехар, той вярва повече на парите ти, отколкото на тебе. Като извадиш парите, казва: „Вярвам.“ Като отидеш без пари, казва: „Не вярвам на тебе.“ „Дайте ми на вяра.“ Казва: „Не вярвам – не давам. Днес с пари, утре без пари.“ Някои от вас казвате, идейно трябва да се обича, идейно трябва да се правят дрехите. Значи – идеш при дрехаря, и той да ти даде дрехи.

Привеждам един анекдот из турския живот, който показва този процес на вярване. Отива един набожен дервишин* в банята да се къпе. Баняджията мисли, че има пари, дава му всичко, хавлия, пешимал**, всичко туй, с големи почести го приема, теляк му дава, да го изтрият хубаво. Излиза дервишинът от банята, няма пари да плати. Казва: „Плати.“ „Нямам пари. Благодаря много за банята.“ Казва: „Тази работа с благодаря не става. Плати.“ „Колко?“ „Десет стотинки.“ „Нямам.“ Казва: „Като нямаш, защо искаш да се къпеш в банята?“ Хванал го в банята, не го пуца. Дервишинът се обърна към Господа, казва: „Господи, дай ми десет стотинки или събори банята, да ме освободиш.“ Чува се някакъв шум в банята, баняджията отива да види какво става и дервишинът излиза навън. Хубаво е това, но то е само един пример. Примерът изяснява само в аналогия. Служат си много с примери. Този дервишин отива и вижда, че един ходжа се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш.“ Той си прави аналогия. В банята баняджията го накара да се моли за пари. Понеже баняджията не го пуца, той се моли: „Господи, дай ми десет стотинки или му събори банята, да се освободя от него.“ Като вижда – ходжата се моли, по аналогия мисли, че за пари се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш. За пари се молиш. Но Господ няма пари. Аз Му исках десет стотинки, а Той банята събори, но пари няма да даде.“ Прави аналогични разсъждения. То не е вярно, процесът на разсъжденията не е верен.

* Мохамедански калугер (пер.-тур.).

** Къса престилка за покриване на части от тяло в баня (пер.-тур.).

Едно изяснение. Този дервишин, ако беше идеен по закона, той всякога може да има десет стотинки в джоба си. Примерът не е верен. Понеже този дервишин не е имал десет стотинки в джоба, той не е бил дервишин. Понеже се моли за пари на Бога, тази молитва не е намясто, понеже няма какво да се молиш за онова, което е в джоба. Ще извадиш, ще платиш. Повече от десет стотинки ще дойдат. Когато дойде един лекар, как излизат парите? Един лекар, само като тури ръката на пулса, обърне очите нагоре, разсъждава. Той чете пулса, казва: „Няма нищо.“ Като излезе, веднага вие му давате петдесет лева. Някой път давате само за пипането на пулса сто лева, сто и петдесет, двеста, триста лева, зависи. Като идеш при някоя малка чешма, малко вода вземаш. Като идеш при голяма чешма, повече вода вземаш. Като иде лекарят, зависи болният каква чаша е. Парите лекарят ги изважда из пулса. Ако лекарят иде и пипа пулса на някой здрав човек, нищо не вади. Значи здравите хора за лекарите са затворени чешми. При болните лекарят всякога пари изважда, при здравите нищо не изважда.

Онзи, който не знае закона на аналогите, ще каже: там, дето лекарят от болните всичко изважда, от здравите нищо не изважда. Този, който нищо не дава, на нивата трябва да работи. Здравият, който на лекар нищо не дава, на земята много дава. Цял ден като бие земята, той изкара петдесет лева, нему плащат петдесет лева. Този човек цял ден с мотиката работи – пет часа, десет часа, вечерта като иде, петдесет лева му дават. Ти, който не си работил, идеш, на тебе нищо не дават. Това са аналогии логически. Как се поставят нещата? В речта имате време. Имате три части на речта. Коя е най-важна? Предметът, за който се говори, на какво е подобен той? В тия сравнения лекарят или болният е сказуемо? Какъв беше подлогът?

Какво представя човешкият ум? Какво представя човешкото сърце? Какво представя човешката воля? То е същият закон. С какво трябва да започнеш работата? С ума си? С какво трябва да подкрепиш тази работа? Със сърцето си. С какво трябва да я извършиш? С волята си. Най-първо, умът ти е

определил посоката, в която ти ще се движиш, сърцето ще ти даде енергия да вървиш в този път и човешката воля ще извърши работата, която е потребна.

Казвам, понеже вие сте млади, мислите, че сте силни. Посетете старите хора, да видите какво са постигнали. Вие сега имате един стремеж, казвате: като станем по-стари. Там е заблудението. Човек, който иска да става стар и млад, той не разбира. Това са дадени условия. Ти минаваш през света на младостта. Казва: млад човек. Такова нещо в света на младостта не съществува, както вие схващате. То е заблудение. Такова състояние на старост, и то не съществува. Има един свят на старост, един свят на младост. Когато влезете в света на старите хора, ще изучаваш законите, които управляват старите. Когато влезеш в света на младостта, ще изучаваш и там законите.

Вие, като влезете в света на младостта, не разбирате закона. Като влезете в света на старостта, и там не разбирате закона. Става цяла каша. Защо си млад – не знаеш. Защо си стар – пак не знаеш. Ставаш млад, за да идеш на нивата да работиш, да посееш изобилно плодни дървета. Ставаш стар, един ден да може да ядеш от плодовете, които си сял в младини, да ги опиташ и да кажеш: „Доволен съм от живота.“ Старостта опитва младостта, младостта опитва старостта. Младост, която не може да опита старостта, и старостта, която не може да опита младостта, на крив път са. Младост, която не може да опита старостта, на крив път е.

Вие сега разбирате стария човек: набръчкано лице, прегърбен, изгубил силата си. Това не е старост. Вие смятате млад, който пъпли по земята. И то не е младост. В младия човек има желание да излезе навън, да работи. Той е щедър, казва: „Забогатял съм, трябва да вложа капитала си.“ Старият ходи да събира лехвите, и той ходи да посещава. Старият младия среща и дава. Старият събира. И двамата бъркат в джоба. Старият бърка в джоба и младият бърка. По какво се отличава бъркането на младия? Младият бърка, за да даде. Старият

бърка, за да тури в джоба. По какво ще ги познаеш? Младия ще го познаеш, че никога няма нищо в джоба. Стария ще познаеш по това, че всякога има в джоба си.

Сега трябва да направите нещата конкретни. Давам, за да позная че давам, винаги джобът ще бъде празен. За да позная, че съм стар, джобът трябва да бъде пълен. Ако имаш знание – млад си. Ако нямаш знание – стар си. Казвате: „Нямам знание.“ Но имаш желание да учиш.

Та казвам сега, вие не разбирате процеса. Искате от Бога като дервишина, като се намерите в трудно положение. Не бъркате в джоба да извадите десет стотинки. Каквото имате, го гръжете запас, пък се молете да ви дадат пари или банята да се събори. Не може да разрешиш с една добродетел въпроса. Ти за десет стотинки се скарал с него и искаш или той да те пусне, или банята да се събори. Така всинца сте в едно противоречие: този човек не е добър, хората не са добри, условията са такива. Всички тези въпроси са неразрешени. Да бъде човек даровит, за да може да пее, той носи дарбата в себе си. Дарбата певецът я носи в себе си, милосърдният човек носи милосърдието си, религиозният човек носи религията си, приятелят носи приятелството, ученият носи учението. Онзи, който иска да бъде красив, носи красотата в себе си. Ти всичко носиш в себе си, не знаеш къде е. Ще го търсиш. Мязате по някой път на примера. Един пушил тютюн, напълнил лулата, турил я на ухото и подир малко търси лулата си. Казва: „Къде ми е лулата?“ Търси лулата тук, търси я там, няма я. Казва: „Къде отиде тази лула? Лулата ми къде отиде?“ Казват му: „Тя е на ухото.“ Той носи лулата на ухото си, и я търси, забравил къде турил лулата.

Ще ви приведа още един пример. Един американски професор отива да си вземе писма на пощата. Отива, но си забравил името. Питат го: „Как се казвате?“ Казва: „Извинете, отивам да питам жена си името ми какво е.“ Среща го на пътя един приятел и му казва: „Мистър Джонс.“ Казва: „Много ти благодаря.“ Дошло му наум, че се казва Джонс. Отива, казва си името и си взема писмата. Вие често отивате да се справите с вашите

близни името ви какво е или имате ли способности. Аз съм гледал някой пианист, ще седне на пианото и казва: „Как мислите, бива ли ме?“ Аз музикантите ги опитвам така. Донеса болен човек, казвам: „Свири му. Ако оздравее болният, музикант си; ако не оздравее, не си добър музикант.“ Проповедника как го изпитвам? Донеса един лош човек. „Ако лошият стане добър след проповедта, много добре проповядваш; ако не стане, не проповядваш, нищо повече.“ На гостилничаря казвам: „Добре ли си сготвил?“ Заведа един беден човек, който е гладен. Ако е доволен, казвам, добре е сготвил; ако гладният е недоволен, не е сготвил добре.

Казвам, поставете нещата намясто, не бъдете несправедливи. Аз забелязвам, всичките млади са много несправедливи. И като стари вие пак несправедливи ще бъдете – забелязвам и стари несправедливи. Младият иска повече. На младите ето какво им трябва. На вас младите ви трябва любов. На младите ви трябва светлина и топлина, сила ви трябва. На младите ви трябва свобода. Под думата *свобода* аз разбирам в даден случай човешката воля. Всеки ден, каквото човек реши, да го направи. Никога не отлагайте. Всеки ден една малка ваша мисъл, едно чувство или ваша постъпка, каквато и да е, направете я. Вървиш по пътя, не може да направиш добро. Аз, като не мога да направя добро, ще взема някой камък, ще го преместя, да оставя път на хората. Улеснявам ги. Казвам на всинца ви, вие имате хиляди условия да правите добро. *(Една сестра припадна – Люба.)*

Сега имате един пример. Всеки човек, който не може да живее добре, той е такъв. Човек без любов, без знание, без истина, той е човекът на това състояние. Вас ви смуцава, но всеки в себе си прави такива смуценя. Смуцаваш себе си, ти си един инвалид. Смуцаваш сърцето си, ти си инвалид. Смуцаваш работата си, ти си инвалид. Ако работата те смуцава, волята ти е слаба. Ако знанието те смуцава, светлината ти е малка. Ако животът те смуцава, любовта ти е малка. В света смуцавате се, но любов придобивате. Аз не отричам смуцението. Какво е смуцението, което не носи придобивка? *(Люба става.)*

Ето възстанови се процесът.

Често по закона на аналозиите вечерно време завъртиш ключа, светне; завъртиш го обратно, потъмнее. Нали от вас зависи. Не мислете, че всеки процес носи в себе си светлина. Не мислете, че всеки процес носи в себе си тъмнина.

Човек е това, което придобива любовта.

Човек е това, което придобива знанието, светлината.

Човек е това, което придобива истината.

Млад е онзи, който придобива любовта, който изявява любовта си. Млад човек е онзи, който изявява светлината. Пък старият е вечно обратен процес. И в младия, и в стария човек трябва да събере двата процеса на любовта. Положителната и отрицателната любов образуват цял един кръг. Смесълът е там. Когато тия двете течения се съединяват, туй течение образува цял един кръг. Туй, което излиза от Бога, то ще се върне пак при Бога. Когато се ражда, той излиза от Бога. Когато умира, той се връща.

Някой се смущава, когато се ражда. Някой, когато умира, се смущава как ще го погребат. Путам, онзи, който се ражда, носи ли нещо за ядене? Няма какво да се смущава. Онзи, който умира, той не се нуждае от погребение. Като умре човек, другите хора го вземат вече на ръце. Те го носят, не на кола, нали някой човек на ръце го подигат? Като дойде на ръце да го носят, нагоре трябва да върви. Няма да го туряте в земята. Ако го турите в земята, той трябва да се подмлади. Дълго време трябва да седи. Онзи, който умира, от ръцете ли трябва да хвъркате, да иде нагоре?

Ако умирате и ви заравят в земята, за подмладяване е. Ако хвъркате, в небето отивате, в дома си да занесете всичките богатства, които сте взели на земята. Човек умира, да принесе в жертва всичко онова, което е придобил за благо на всички добри хора в света.

Аз разглеждам младостта и старостта като два Бо-

жествени процеса. За мен, че някой е млад, не ме интересува, че е в света на младостта, то ме интересува. Че е някой стар, не ме интересува, че е в света на старите хора, това ме интересува. Искам и вие да се интересувате от света на младите и от света на старите.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и шеста лекция на Младежкия клас
26 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

УМНИ, ДОБРИ И ЗДРАВИ

„Отче наш“

Пишете върху темата „Най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав“.

Кои са най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав? Какво учи съвременната хигиена? Вие не седите в класа свободно, свили сте се като един човек, който загазил и си казва: тази работа няма да я бъде. На някои от вас главата е на едната страна, на други – на другата страна. Не е лошо това, но всяка една поза, която човек има, има психологически последиствия. Ако главата ви е наведена надясно, значи мозъкът ви е по-тежък там или ако е наведена на лявата страна, двете полушария не са така правилно развити. Или по някой път човек може да си наведе главата и по някаква външна причина.

Има един пример, в Америка един владику си носел главата наведена на една страна и всички проповедници от неговата област по подражание си носели главата наведена на същата страна. Или запример вие се навеждате напред, тогава гърдите ви хлътват, свивате се навътре. Или да допуснем, че по някой път вие не сте добре дошъл, че хората не са разположени към вас. Кое е онова, по което познавате, че някой вас не ви обича? Аз бих желал да зная. Нали всяко нещо има белези, по което го познавате. По какво ще познаете един човек, че е сляп? Ако го виждате отдалеч, че пипа с бастун, какво ще помислите? Може би този човек търси нещо. Но вие ще си съставите понятие, че този човек не вижда. Ако върви право, без да пипа, знаете, че очите му са отворени.

Сега, да допуснем, всинца не сте еднакво разположени. Кой за какво мисли сега? Вие говорите за любовта. Има една любов, от която ви е срам да ѝ кажете името. Имате една любов, от която се срамувате. Защо се срамувате от тази

любов, притеснявате се, свиете се. Имате една свенливост. Когато се говори за любовта, имате една свенливост. Когато се говори за хубавите работи, има един свян. Човек някой път се свени. Казвам, какво ви стеснява в любовта? Има нещо, което ви стеснява. Любовта е най-познатото и най-непознатото – едно нещо, което е най-много познато и непознато. Няма какво да се говори за любовта. И животните знаят какво нещо е любовта. Какво кавалерство има в мухите. Когато се обичат, какво кавалерство има, какви поклони. Ако ги наблюдавате, в най-малките мушици, имат кавалерство в любовта. Не такова, каквото хората имат, но имат известно понятие, известна обхода. Какво би казал човек, когато види две плочи да си говорят? Тия две плочи умни ли са? Много са умни. Но без да знаят, те са умни.

Да кажем имате единицата. Колко значения има единицата? Може ли да кажете: един умен човек, един много умен човек, един много глупав човек, едно житено зърно, едно камъче, едно пясъче. Като прилагате единицата към житеното зърно, тази единица придава ли нещо на житеното зърно? Или ако имате едно пясъчно зърно, предава ли му нещо? Да кажем, ако вземем светлината и приложим върху житеното зърно, ще окаже ли някакво влияние светлината? Да кажем, ако приложим червения лъч към житеното зърно или един портокален, или един зелен лъч, или един жълт лъч, какво влияние ще окаже? Все ще има известно влияние, но какво? За да има влияние светлината върху едно житено зърно, за да може да расте, какво трябва още? Светлина трябва, топлина трябва, трябва и влага.

Сега по какво се отличава сухотата? Някои от вас страдате от излишък на влага, някои страдате от излишък на сухота. Някои от вас сте много сухи, някои сте много влажни. Малцина от вас имате умерена топлина и светлина. Ако пипнете, ръцете на някои от вас са влажни, на някои ръцете са сухи. Сухотата някой път на какво се дължи? Например вие някой път говорите за хигиена. Говорите и за воля на човека. Човек трябва да опита своята си воля. Има един начин за опитване на

волята. Ако твоите ръце са студени и ти нямаш воля да ги стоплиш, де ти е волята? Ако чрез своята ръка не можеш да покажеш волята си и мислиш откъде да я проектираш, във физическия свят мислиш да направиш нещо, как ще го направиш? По някой път вие искате да влияете на хората. Как ще влияете? Казвате: „Силна мисъл трябва да имаме.“ В какво седи силната мисъл?

Да допуснем, че ти си един патриот. Не е лошо човек да бъде патриот, да обича отечеството си. Известно време е патриот, след туй хората го хванат, че обича да граби, направил много престъпления. Къде отива неговият патриотизъм?

Вие може да говорите в името на истината, да я защитавате. Но мислите ли, че един ден, ако не спазвате всичките правила, че вие няма да изгубите вашето влияние? Първото нещо: за да говорите истината, трябва да бъдете свободни в изказване на вашата мисъл, свободни в изказването на вашите чувства и свободни в изказването на вашите постъпки. Никога мисълта не трябва да бъде раздвоена, нито чувствата да бъдат раздвоени, нито постъпките ви трябва да бъдат раздвоени. Ти говориш нещо, и си раздвоен; ти искаш да кажеш истината, но с оглед на някой друг белег. Това не е истина, то е един факт. В истината, когато говори човек, никога не може да направи погрешка. Щом правиш погрешка, ти не говориш истината, ти говориш само факти. Може да говориш за закони, но истината се отличава с едно нещо: човек, който говори истината, той никога не прави погрешки, говори истината. Всеки, който не прави погрешки, говори истината. Всеки, който прави погрешки, говори факти и закони. Този човек е изложен на много противоречия в живота. Всичките противоречия произтичат от това, че хората не говорят истината. Щом мислиш, и има противоречия в ума ти, ти не мислиш за истината. Щом човек мисли за истината, той не може да има противоречие в ума си. Вие имате противоречие в сърцето си. Там не е истината.

Сега това не зависи от вас. От кого зависи? Ако дядо ти и прадядо ти не са вървели по пътя на истината, и ти не може

да вървиш по пътя на истината. Мислите ли, че ако хванете едно вълче и му говорите, че то не трябва да бъде като баща си – да яде овце, мислите ли, че то ще ви послуша? Мислите ли, ако вие бутнете една бомба, която е направена да експлодира и ако невнимателно бутнете, че тя няма да експлодира.

Казвам, съвременните хора трябва да разбират своя живот. Сега вие всички имате известни противоречия. Някой път сте неразположени, казвате: „Днес съм неразположен, само не ме бутайте.“ От какво зависи неразположението ви? Не сте разположени. Неразположението може да се дължи на физическото тяло. Неразположението може да се дължи на човешките чувства. Неразположението може да се дължи на човешката мисъл. Може причината да е в мозъка. Причината може да е в симпатичната нервна система. Причината може да е в храносмилането, в жлъчката. Има едно неразположение, което произтича от черния гроб. Има неразположение, което произтича от стомаха. Има едно неразположение, което произтича от дишането. Има едно неразположение, което произтича от самия мозък.

Та казвам, ако вие не сте запознати с тия вътрешни закони, които направляват силите в човешкия организъм, вие няма да разбирате. Има сили, които произтичат от мозъка, има сили, които произтичат от симпатичната нервна система, и има трети сили, които произтичат от цялото тяло. Тялото е проводник на една енергия, симпатичната нервна система е проводник на друга енергия и мозъчната система е проводник на трета. Запример във вас може да влезе мисълта за преследване, да мислите, че някой ви преследва, не ви обича, че ви мрази. Може да е вярно това, може да не е вярно.

Запример какво разбирате под думата *обич*? Допуснете, един ученик е в училището. Когато учителят е разположен с него, какво прави? След като го изпита, ако е много неразположен, тури му единица. Ако е средно разположен, тури му две. Ако е много разположен, тури му шест или тури му пет, четири. Това са полюси. Между 1, 2 и 3 и 6, 5 и 4 има съотношение.

Първият процес е на слизане, вторият е на възлизане. Какво губи ученикът при първия процес? Като влезе учителят, ученикът се изплаши, знае, че ще го скъса. Като че тия учители познават – като влязат в класа, питат ония ученици, които не разбират предмета. Той може да се крие, но учителят ще го извика и като че ли има желание да му тури единица. След като скъса едного, учителят изважда един добър ученик и на него му тури шест. На единия туря единица, на другия шест. Този учител в дадения случай обича и двамата еднакво. В своето подсъзнание на този, на когото тури едно, той му мисли доброто. В своето съзнание има едно неразположение, но в подсъзнанието си той е готов да му тури шест. След като му тури шест, той намира в подсъзнанието си да му тури единица, понеже единицата е най-голямото число, което може да ти турят. Като ти турят единица, ти трябва да направиш едно угощение, ако разбираш закона.

Сега да изясня закона. Имате един орех, който посадждате в земята. Не го знаете какъв е. Имате и един орех, който сте изяли. Посаденият е минус, изяденият е плюс. Посадите ореха. Като израсне, започне да дава плодове. Този, посаденият, орех има един отговор. На изядения орех знаете какъв е вкусът му, но няма плод. И в живота кои хора са щастливи? Христос, като дойде на земята, Той се пося, Учителят Го скъса, тури Му единица, наказва Го, че не знае да говори както трябва. Казват за Него: „Той е един измамник, неспособен човек.“ Това, което Христос пося – мнозина се ползват от Неговото учение.

Сега да оставим аналозиите и сравненията. Вие искате, най-първо, щастливият живот да дойде, преди да сте станали орехи. Такова нещо не съществува. Щастиеето е един плод, един резултат на един посят плод. Ти не може да бъдеш щастлив, ако не си посял семената на любовта, тоест, ако не си страдал. Искаш плод да имаш. Как ще имаш този плод, когато никога не си сял?

Сега вие седите и мислите, че сте в новото учение. В какво седи новото учение? Новото учение седи в това, да бъдете

силни – каквито мисли и да ви дойдат, да ги превърнете. Привеждам съм един пример в беседа, един анекдот разправят. Апостол Петър вървял с Христа по пътя и срещат един умрял кон. Петър казва: „Колко лошо мирише.“ Христос казва: „Колко му са бели зъбите.“ Вървели по пътя и видели едно петало на пътя. Христос казва: „Вземи петалото.“ Апостол Петър казва: „Какво ще се занимавам с петалото.“ Христос се върнал и го взел. После с това петало Христос си купил череши. Като вървял, Той пуцал по пътя по една череша и Петър се навеждал да ги взема. Веднъж не искал да се наведе за петалото, а за черешите се навеждал двайсет-трийсет пъти. Този пример е прекален. Ако пуснете по пътя орехи, един човек сто пъти ще се наведе да ги взема, но ако му кажете да посади орехите, казва: „Кой ще ходи да ги сади? Нека да ги садят другите.“ Ако му пускат орехи, може трийсет пъти да се наведе.

Казвам, всички имате неразположение. Станали сте много чувствителни. Опасно е. Много голямата чувствителност произвежда всички болести. Щом човек стане много чувствителен, щом стане много мнителен, иска хората да му обръщат внимание. Ако малките деца обръщат внимание на едно дърво и се качват по него, знаете ли, че ще счупят клоните на това дърво? Качват се на дървото, навеждат клона, обераат плодовете, някой път счупят клона, и не се грижат за счупения клон.

И вие правите голяма погрешка със себе си, не знаете какво правите. Запример някой път се сърдите, че не сте богат. Кой е крив, че не сте богат? Сърдите се, че баща ви не е бил богат. Сърдите се, че не сте имали някой богат роднина. Чудни сте. Кой ще ви даде богатство? Природата. Що не идете при нея? Тя е, която раздава всичките богатства. В природата законът е такъв. Ако имаш сто хиляди лева, ти не може да дадеш някому. Ако имаш дадени на тебе, половината можеш да дадеш. Но едно богатство, което ти е дадено на тебе, ти нямаш право да го раздаваш. В природата всеки сам трябва да вземе. Ако остане тебе да ти турят въздух в устата с някой маркуч, и тогава да дишаш, ти си загазил. Домогава, докато ти

сам дишаш, ти сам възприемаш въздуха и го изпращаш, ти си човек. Да остане да ти турят маркуч, ти си загазил. Същият закон е и за богатството, за мисълта на човека. Ако ти очакваш хората да мислят за тебе, ти си загазил. Ти трябва да мислиш. Никога не казвай, че всичко знаеш. Признавайте винаги две неща: признавай, че нещо знаеш, и признавай, че нещо не знаеш. Вие може да сте професор, да сте свършили два факултета, но като идете при един обучаващ, вие ще признаете, че не знаете да шиете обучава. Този професор може да се учи от обучаващия. Ако искаш да учиш обучаващо, трябва да идеш при този обучаващ, да вземеш първите уроци. Казваш: „Аз съм свършил.“

Ако човек не се е научил да мисли право, мислите ли че той е учен човек? Ако човек не се научил как да чувства, мислите ли, че той е учен човек? Ако човек не се научил да постъпва право, мислите ли, че той е учен човек? Много работи знае, два факултета свършил, но науката още на правата мисъл не знае. Тези трябва да я учите.

Правата мисъл всякога произтича, когато човек борави със светлината. Щом в мозъка си може да внесеш светлината, ти право мислиш. Щом няма светлина в мозъка ти, мисълта ти не е права. Правата мисъл разбира достатъчно количество на светлина. Сама по себе си мисълта не може да бъде права. Щом имате една воденица, келевото* се върти, воденицата върви. По някой път воденицата може да е здрава, всичко да е наред, но ако няма вода и поставите келевото, не може да се върти.

Вие много хора считате умрели. Не са умрели – водата се е отбила някъде. Има едно място, ако се бутне, човешкото сърце може да спре. Няма да ви казвам къде е, по-добре да го не знаете. Някой път човешкото сърце може да спре от голям страх, някой път от голяма радост може да спре. И в двата случая, за да спре, има известни нерви, които контролират човешкото сърце. Когато по някой път човек се уплаши, този нерв престава да контролира, и тогава сърцето бие сто и два-

* Воденичното колело (обл.).

сет, сто и петдесет удара в минута. При някои болести този нерв не може да контролира сърцето. По някой път този контрол може да се намали толкова, че да дойде на двайсет-трийсет. Някой път, като докараш на единица, сърцето спре. Ти знаеш ли как спира сърцето? Има индуси, които могат да спрат сърцето си с воля. Учени са много, че спират и сърцето си. Чрез волята си могат да накарат сърцето си да спре. Но не е лесна работа. То изисква цял един процес.

Та вие изучавате окултните науки. Имате едно страдание – да знаете как да се справите със страданието. Имате едно голямо страдание, да знаете как да се справите с него.

Един българин от Варненско ходил да си купува чехли. Като обходил всичките чехлари, дошъл при един турчин чехлар. Извадил турчинът и започнал да му мери едни чехли, втори, трети, все не му стават. И като не могъл да му намери чехли по крака, казал му: „Калъпсъз*.“ Обидил се българинът. Искал да го набие, но си помислил, че може да го турят в затвора, турска работа. Излязъл навън, погледнал го накриво. Излязъл далеч от Дервентата, близо на два километра, и отдалече извикал: „Ти си калъпсъз.“

Хубаво, вие се намирате в несгодни условия. Гледам, мнозина от вас се срамувате да работите. Има братя и сестри – срам ги е да работят. Учен човек – как тъй да копае. В годината има два месеца, от които зависи здравето на човека. Те са половината на май, юни и половината на юли. Ако сутрин през това време работехте само по половин час, преди да е изгряло слънцето, щяхте да бъдете здрави. Като станете сутрин, да работите. Това се дължи на простата причина, че има известна земна енергия, която иде от южното полушарие към северното полушарие. Тя прави цял кръг. Растежът, разцъфтяването на формите, плодовете зависят от тази енергия. Всичките хора страдат от недоимък на тази енергия. Те не искат да бъдат в общение със земята, да стане една обмяна. Ти трябва да рабо-

* Безформен, свръхестествен, ненормален (тур.).

тиш, за да стане обмяната. Ония нечистотии, ония бури от вашия организъм трябва да слязат долу в земята и пресни сили трябва да се покачват във вашия организъм.

Казвам, това е само за физическия свят. Пък в годината има два месеца, когато трябва да оправите сърцето си. Има два месеца, в които трябва да оправите ума си. Това са три периода, които са минус. Има други три периода, които са плюс. Имаме шест положителни и шест отрицателни положения. Всякога след един отрицателен период иде един положителен.

Да допуснем, че ви дойде една болест, едно болезнено състояние. На какво се дължи? При болезненото състояние вече самата природа те лекува. Ти трябва да поболедуваш, за да могат известни нечистотии, които има в твоя организъм, да се премахнат. Или по някой път вие страдате в чувствата. И то е болезнено състояние. Трябва да се пречистват чувствата. Или имате мъчнотия в ума си. Тази мъчнотия е за пречистване на вашата мисъл. В природата няма непотребни процеси. Болестта е един потребен процес. Здравето е един потребен процес. Ако вие знаехте как да се справите с тия процеси, щяхте да бъдете здрави. На вас на всички ви трябва да ви преподадем една лекция. Тук на Изгрева трябва да имате място да работите. Без работа не може да се научите. За да се убедите в туй, на опит трябва да го проверите. В туй време, който от вас е болен, от каквата болест и да страдате, може да се излекувате. Понеже това време сега е минало, процесът на лекуването е по-слаб. Мнозина от вас страдате от известни болести.

Казвам, трябва една любовна физическа работа, трябва една любовна работа на сърцето, трябва една любовна Божествена мисъл на ума. Човек трябва в трите свята да работи. Всички трябва да се стремите да предавате не всичко, което знаете, но всякога трябва да предадете едно добро разположение на другите. Как предавате вашите разположения? Вие знаете как да предадете вашите разположения на всичките приятели. За тях вие сте отворени. Когато обичате, вие ще му предадете вашата свещ. Онзи, когото не обичате, изгасвате свещта и

го оставяте в тъмнина.

Най-първо, трябва да се научите да се самовладаете: да знаете качествата на вашата мисъл, в дадения случай да не може някой да ви предизвика. Когато ти започваш да се дразниш, туй състояние не е здравословно. Дотогава, докато ти владееш чувствата, да не могат да те дразнят, ти си здрав. Може да ти кажат, че на мечка приличаш – ти спокойно да седнеш, да се поусмихнеш само. Ако дойде вятър, задигне шапката ти от главата, хвърли я в калта, на кого ще се разсърдиш? Не може да се сърдиш, понеже си е заминал. Сърдите ли се вие на вятъра? Тогава ще я завържете с нещо, да не може да я дига вятърът.

Първото нещо е да не може никой да ви обиди, туй в себе си да го вложите. Някой път вие чрезмерно се страхувате, имате страх от общественото мнение, какво ще кажат хората. Трябва да вземем под внимание какво ще кажат хората. Ако ти говориш истината, какво има да те е страх? Искаш да кажеш една права мисъл, кога трябва да я кажеш? Какво има да се боиш? „Ама как да я кажа?“ Както я разбираш. „Как ще я разберат другите?“ Да я разберат както искат. Ако имат уши, ще я разберат; ако са глухи, не могат да я разберат. Казвате: „Не могат да ме разберат.“ Не искайте да ви разбират вас глухите хора, но искайте да ви разбират умните хора. Вие казвате за някого, че не постъпва добре. Мислите ли вие, че във всички ваши постъпки постъпвате добре?

Някой път, като говорите, вие се увличате и говорите дълго. Никога не говорете повече от пет минути. По някой път вие искате да докажете нещо някому, да го убедите. Не си правете илюзия, че вие може да го убедите – когото и да е. Убеждението в света зависи от запалката. Ако не разбирате закона на огъня, вие никога не може да убедите един човек. Да убедите един човек, трябва да го запалите. Като го запалиш, нека гори. Като го запалиш, той знае, че вече гори. Какво се прави на огъня? Ако запалите огъня зимно време, намясто е. Ако запалите огъня лятно време, когато има четирийсет граду-

са топлина, този огън намясто ли е?

Първо трябва да се научите да не харчите вашата енергия. При вътрешните тревоги ние изхарчваме излишна енергия, за която природата ни държи отговорни. Ти мислиш след двадесет години какво ще стане с тебе. То не е твоя работа. Двадесетте години зависи от днешния ден. Ако днес живееш добре, и след двадесет години ще живееш добре. Ако всеки ден живееш добре, и след двадесет години ще ти бъде добре. Ако всеки ден не живееш както трябва, какъв ще бъде животът ти? Ако прекарате една идея в човешкия ум и тази идея е добра, от този момент, в който тя е с тебе, и след двадесет години тази идея ще донесе същите резултати. Следователно пречистете себе си. Пречистете онова, което вярвате, и онова, което обичате. Онова, което обичате, трябва да заслужава тази обич. Предметът, за който мислите, трябва да заслужава тази мисъл. Онова, за което чувствате, и то трябва да заслужава вашето чувство. Не харчете вашите чувства за предмети, които не заслужават. Не харчете вашата умствена енергия, да мислите за неща, които не заслужават. Не вършете вашите работи, които не заслужават вашата сила. Кои неща не заслужават?

Здравето на човека зависи от този вътрешен контрол, който човек прави вътре в човешкия мозък, в симпатичната нервна система и в тялото. Човек трябва да стане господар на всички свои удове, на всички да дава свобода. Някой път ние не даваме еднаква свобода на нашите удове. Някой път караме краката да работят повече, ръцете да работят повече. Много мускули, много нерви има, които не се разклащат и образуват болезнени състояния. Всеки ден трябва да гадеш работа на ума си, не да го пресириш. Трябва да гадеш работа и на чувствата си. Трябва да гадеш и достатъчно работа и на тялото си. То е съвършенството на човека.

Научете се едно нещо. Всичките процеси в природата са разумни – и добри, и лоши процеси. Лоши са, когато ние не разбираме нещата. Няма нещо, което в природата да е излишно. Няма зло в природата в този смисъл. Зло има за онези, които не

разбират закона. За онези, които разбират закона, няма зло. За тях злото се превръща в добро.

Сега вие ще кажете: „Как сме живели досега?“ Оставете този въпрос. Вие сте живели тъй, както всички живеят. То е един общ недъг. Цялото човечество живее така. Два народа като се бият, няма умно е това? То е резултат на миналото. Тази сегашната война е резултат на мислите на хората. Ние искаме бъдещото благо да е резултат на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки. Щом се бият хората, мислите ли, че е геройство? Те нямат висок идеал. Погрешките на миналото се ликвидират с война. Когато погрешките на хората не се ликвидират разумно, винаги се ликвидират чрез война. Някое голямо нещастие дойде, то е ликвидиране.

Помнете, че болезненото състояние е ликвидиране на несгодите на живота. Неправилните мисли, неправилните чувства се ликвидират чрез болестите. Аз ви навеждам на тази мисъл, че щастието на човека зависи от онова съчетание на фактите, законите и принципите в природата. Страданията произтичат от фактите, несгодите произтичат от законите, а пък добрият живот, благомото на човека зависи от принципите. Принципът е, който показва новия път. Няма принцип на злото в света.

Та казвам, щом дойдете до любовта, ще знаете, че любовта е принцип в света, който се явява, да покаже новия път. Вие искате да ви обичат хората, докато не завършите с фактите, със законите и принципите. Любовта ще ви покаже новия път на живота. Всякога любовта носи новия живот. Ако вие сте готови да възприемете новия живот, той е любовта. Имате една любов, която не е любов, която минава за любов – интерес имат хората. Когато хората хранят кокошки, имат ли някаква любов? Развъждат хиляди кокошки за яйцата. Мислите ли, че това е любов? Любовта е вече заговорила. Посееш едно дърво да живее, вземеш плода от него. Да оставиш дървото да си живее, туй е до известна степен обич. Ти може да кажеш, че е обич. Ако те хранят в природата като кокошката, то е безлю-

бие. Ако влезеш в положението на растението – без да те секат, само да вземат плода ти, ти си в предговора на любовта.

Когато можеш свободно да мислиш, свободно да чувстваш, свободно да постъпваш, това е любов. Свободна е мисълта, която човек има, при която тъмнината се разсейва. В свободните чувства всякога тежестта отпада. В свободните постъпки човек всякога се усеща силен в света да постигне онова, което иска законът на любовта.

Сега вие искате да бъдете свободни. Свободата зависи от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. То е един процес. Щом имаш тия трите процеса, ти имаш вече проявлението на любовта, която показва вече новия път, новия живот. При този новия живот иде истината, здравето, истинското щастие, което човек търси. Там е истинската наука вече.

Казвам, вас, младите, един ден ще ви намеря остарели. Някои ще бъдете с бради, остарели. Тогава ще се оправдавате, че животът е тежък. Че животът е тежък, е тежък. За глупавите хора животът е тежък. За мъдреца, за умния човек всичко е едно благо. За глупавия човек всичко е едно нещастие.

Научете се да се не тревожите чрезмерно. Вие много се тревожите. Всякога трябва да имате в ума си една мисъл, поне една свещена мисъл да имате, която да обичате. Всеки един от вас трябва да има една свещена мисъл, каквато и да е. Всеки един трябва да има едно свещено чувство, което да обича. Всеки един от вас трябва да има една свещена постъпка, която да обича. Тия трите неща да са идеал. Човек, който няма тия трите неща, той е слаб човек.

Казвам, изберете си поне такъв идеал в ума си, един идеал в сърцето си и един идеал в тялото си. Да мислите да бъдете здрави, да мислите да бъдете добри, да мислите да бъдете умни. Тези идеи да бъдат динамични. Посейте ги, да дават плод: умът да дава светли мисли, доброто да дава светли чувства и здравето да дава подвижност, че каквото иска човек, да може да го направи.

Сега, има една поговорка, която казва: „Лесно е да се говори, мъчно е да се направи.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас
2 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ЗЛО И ДОБРО

„Отче наш“

Имате ли загадена тема? „Имаме.“ (Прочете се темата „Добрите условия за здравето“.)

В дадения случай, ако направите един опит, ако оставите един човек да гладува, а друг често да го храните, когато гладува един човек и когато го храните, това са твърдения, които трябва да се докажат. По-добре ли, или е по-лошо да гладува човек? Какво ще научи? Какви са физическите признаци, когато храните добре един човек? Поправя се. Какви са признаците, когато един човек го поставите на пост? Ще хлътне, ще стане мършав, ще измени цвета. Кой е по-умен, гладният или ситият? По какво се отличава процесът на гладуването от храненето? Да допуснем, че вие имате една болка в тялото си. На какво се дължи тази болка? Да допуснем, че вие имате една болка в стомаха си. На какво се дължи? Да допуснем, че вие сте яли, заболели ви нещо, усещате болка. Тази болка отдавате на стомаха. Коя е причината? В самия процес ли е болката? На какво се дължи болката? Болката на много причини може да се дължи. Някой път вие ядете много бързо, вкарвате много въздух в стомаха. След туй въздухът има едно свойство да се разширява. Като се сгорещи, разшири стомаха, стомахът не може да работи. Може да се зароди болка в стомаха. Да допуснем, че се зароди главоболие в мозъка. Често заболяват слепите очи. В действителност нали сте страдали от главоболие, на какво се дължи главоболието? Който има главоболие, от глад ли се явява то, или от много ядене? Някой търговец има да плаща крупна сума, не може да я плати, мисли, мисли, заболели го главата. Главоболие има, когато имаш задачи – не може да решиш, както един ученик има задача, която не може да реши. Те са изключе-

ния. Вие сега сте се научили да мислите. Сегашната наука на какво се обуславя? Един учен човек казва, че говори истината. Човек как говори истината? Той казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. Друг изчислява, че има деветдесет и три милиона. Каква е тази истина с един милион мили, туй точно изчисление ли е? Някой път и вашата научна разлика е както разстоянието до слънцето, деветдесет и две, деветдесет и три милиона мили. На кое се дължат тия математически изчисления? Защо единият изкарал деветдесет и две, другият – деветдесет и три? Ако ви запитам защо сте болни или защо сте здрави, или защо сте умни, какъв отговор бихте дали? Вие казвате, че сте много умен. По какво познавате, че сте умен? По какво се отличава умният човек?

Нека дойдем да започнем от физическия свят. По какво познавам, че един човек е силен? Най-първо, той трябва да дига големи тежести. Слабият дига едно кило, две, три, пет, десет. Като дигне сто кила, казваме, че е силен. За някой казваме, че е добър. По какво познаваме, че е добър? Обходата не е добрина. Да кажем, вие нямате пет пари в джоба си. Аз казвам, че ви давам хиляда лева, пък нищо не ви давам. Казвам ви: „Давам ви хиляда лева, да си платите дълга“, пък нищо не ви давам. В дадения случай вие имахте едно смущение, вие очаквате, мислите, че ще уредя работата. Дойде времето, работата ни най-малко не е уредена. Питам: добър ли е? Има добрини, които започват с плюс и свършват с минус. Има добрини, които започват с минус и свършват с плюс. Има добрини, които започват с плюс и свършват с плюс.

Питам: вие започвате с младостта и свършвате със старостта. Тогава може ли да ми разправите как се остарява? Старият знае ли как е остарял, младият – как се е подмладил? И той не знае. Ако го попитате как се е подмладил, и той не знае. Сега вие очаквате в съвременния свят – всичките, както вярват сега, ги очаква едно голямо ограничение. Всички искат да бъдат свободни. Но то е едно голямо ограничение. Всеки казва: аз искам да бъда свободен. Синът иска да бъде свободен от баща

си, не иска да му заповядва. Иска да стане търговец. Като стане търговец, свободен ли е? Казва: искам да бъда свободен, да имам една професия. Станеш учител, свободен ли си? Сега искате да бъдете свободни. В какво седи тази свобода? Ако идеш в Съветска Русия, нямаш право да мислиш за Господа. Там такива работи не се позволяват. В Съветска Русия забраниха всичките философии и едва преди една година позволиха да се четат – всичко, каквото са писали философите. Ако идете в Германия, вие не може да кажете: аз тъй мисля. Ако идете в Италия, и там не може да мислиш каквото искаш. Ще мислиш, каквото фашистите мислят. В Германия, като идеш, ще мислиш, каквото германците мислят. В Русия, ако идеш, ще мислиш, каквото русите мислят. Питам тогава: де е свободата? В какво седи свободата? Най-първо, съвременните хора нямат едно понятие какво нещо е свободата. Да прави човек каквото иска, свободен ли е? Вие, като седите тук в класа, свободни ли сте? Не сте свободни. Заставени сте да седите на столове. Някой път се изисква. Седиш притеснен, мърдаш се на стола, седши на стола, не си свободен. Казваш: свободен съм. Ни най-малко не си свободен. Разисква се върху философски въпроси, опасявате се да не би да се изложите. Може да кажете нещо, което да не е вярно. Пък и учителите, които преподава, и той може да каже нещо, което не е вярно. Сега в дадения случай учителите, които преподава, мисли, че туй, което преподава, е вярно. Обаче нещата, като се поставят на опит, имат минус.

Търсим начин да оправим човека. Представете си сега съвременното съдебно производство. Съдебно производство има: съдят хората, които са писали закони, други – които съдят престъпленията на хората, и третото – хора благородни застъпват се, да ги оправдават. Направи някой престъпление, ще го накажат. Отиде един да го защитава, да го освободят. Един адвокат търси причините да те оправдае. Тогава съдията изслушва защо ще дойде да го оправдае. Обвиняват някого за една лъжа. Излъгал. Има лъжи позволени, бели лъжи. Казва: „Господин съдия, на шега го излъгал.“ На шега като си го излъгал, има

ли закон да те съди? Питам: този адвокат, който те защитава, добър ли е той? Ако си крив, и той те оправдава, той те насърчава. Пък някой път адвокатът има зъб на тебе, като те хванат за някое престъпление, иска да направи престъплението голямо, тикне те в затвора десет години.

Допуснете, че сте един човек – никога не си учил, обичаш да ходиш. Но този човек, който те защитава, тикне те в затвора десет години – направи ти добро, без да искаш. Ти, като няма какво да правиш, учиш се да четеш или научиш някой занаят. След десет години излезеш навън. Питам сега, в какво седи доброто? Добро ли е направил човек, като го турил десет години в затвора?

Не само той е фактор, но подведени са. В съдебното производство имаме един факт: обвиняват един баща, че убил сина си, че го хвърлил в Дунава. Били го на общо основание и бащата казва, че убил сина. Най-после го осъждат на смърт. Какво става, когато вече да го екзекутират? Синът се явява жив. Значи от бой накарали човека да каже: „Убих сина си.“ Като го били, казва: „Убих го.“ Вие често сте морални, защото някой път съдбата, външните условия са благоприятни. Казвате, има предопределение на Господа. Обаче, щом дойдат неблагоприятните условия, започвате да се съмнявате в това, което вярвате.

Някой човек казва, че има установени възгледи. Много добре. Да допуснем, че вие имате един приятел, който смятате, че е благороден, хвалите го: той е отличен, той е даровит. Но излъже ли ви веднъж, не обръщате внимание. Втори, трети път, и само ви излъже. После започва да ви пооткрива малко. Имал си някой скъпоценен пръстен, задигне го. Носиш някой часовник, някой часовник от дядо си, задигне го. После имал си някоя хубава дреха от чичо си, задигне я. Питам: при всичките тия условия, как ще започнете да мислите за вашия приятел? Какво ще мислите? Ще се намалява приятелството ви. С колко единици ще се намалява във вас? Може да обърнете процеса. Този ваш приятел подари ви едно нещо, второ, трето, той става по-

благороден. Питам сега: туй, което дава, след като дава, става добър във вашия ум, туй добро ли е?

Аз гледам по някой път, някой поет пише. Между вас поети няма, поетеси няма. Слуша някой критик, някоя критика прави, критикува го. Защо го критикува? Най-първо, ще критикува стила. Кой е стилът сега? Хубавият израз. Отличен, музикален е стилът му. После, има подтик в думите. На краищата думите трябва да се срещат или с е, или с ъ, или с о, все има нещо да се различават. Какво означава рима? „Съзвучие.“ Съзвучие на ъ какво означава? „Мъжка рима.“ *Планини високи, долини дълбоки.* По какво се отличава римата? Ако речеш да изкачваш високото, за да го постигнеш горе на планината, а-то е постижение на края. *Планини високи.* Що е високи планини? Аз искам да я видя каква е. За да я намеря тази планина, колко енергия трябва да изхарча? Казвам сега, *долини дълбоки.* Пак търся а, но туй а изисква много разности. Имам плюс и минус. Вложа а-то, обърне се процесът, минус след плюс, плюс след минус. Като слезеш долу: долина дълбока, какво ще направиш? Изворите са там, на високите върхове няма извори. На върха на някоя планина има ли извори?

Добре, имате ъ. Дайте ми рима с ъ*. *Кон оседлан, човек опетлан**.* Какво добил оседланият кон? Седло на гърба има. Опетланият човек седло има ли? Конят е оседлан – мъчнотията е на гърба. Опетлания човек – мъчнотията му е в краката. Какво е добил конят с оседлаването? Какво е добил човек с опетлаването? Представете си, че този кон е оседлан и е пренесъл един болен човек от едно място на друго – направил едно добро, без да знае. Опетланият човек, добре е станало, че е опетлан, понеже той бил намислил да направи някаква пакост, опетлал се, че не могъл да направи пакостта. Имате едно положително добро. Пренасянето на болния е с отрицателен резултат. Конят е дал повече от себе си. Конят, като носи болния,

* Според правописа, прилаган от 1899 до 1945 година.

* Замотан, овързан (обл.).

дава повече, излязла е повече енергия от коня. Опетланият човек – значи спестил енергията си той. Но спестяването на тази енергия има добър резултат. Той, ако не беше спестил енергията, щеше да претрепе човека. Тогава щеше да има една несгода.

Сега вие искате в живота да се подобри вашето положение. Сега, целия клас ако ви попитам, всеки от вас иска да се подобри положението му. Ако ви попитам в какво искате да се подобри? Да ви кажа сега. Всеки един от вас иска да има по един подарък. В дадения случай всеки от вас иска да има по един подарък. Ако ви попитам какъв подарък искате, какъв подарък може да искате? Сега ще теоретизирам какъв подарък бихте искали. Най-обикновени подаръци. Някой може да иска според сезона грозде или гиня. Някой може да иска портокал или лимон може да иска. Някой може да иска обуца, някаква пролетна шапка. Ако е някой учен, може да иска манто, палто или може да иска някоя хубава стая, или някой хубав стол, маса или друго нещо хубаво. Какви ще бъдат резултатите при единия или другия случай? При хубавите обуца резултатите ще бъдат тия, че няма да имате мазоли. Питам: онзи, който ви даде хубавите обуца, че ви избави от мазолите, направи ли едно добро? Но какво трябва да придобие човек с обувката си? Значи този човек по този предмет е бос. Всичките учени хора са все с обуца. Всички невежи хора са все боси, общо казано. Заслужава ли човек всякога да бъде обут или всякога да бъде бос? Мислите ли, че ако той е всякога обут, той е учен човек, или, ако всякога е бос, е невежа? Отчасти това е вярно, отчасти не е вярно. Вечерно време, когато си лягаш, с обуца ли си лягаш? Ставаш сутрин, обуваш си обувката, въроръжен си вече. Събуеш обувката, невежа си вече. Как ще обясниш, изуеш обувката, хвърлиш чорапите, невежа ставаш. Станеш, обуеш чорапите, туриш си обувката, излезеш навън. Значи отиваш да работиш, учен си. Връщаш се вкъщи, невежа си.

После имате другото, казвате: той е способен, той е неспособен. В какво седи способността? Силният човек какво

ще прави? Ще се бори. Навсякъде децата, като са силни, хванат се, борят се. И животните опитват своята сила. Запример хващате си лявата или дясната ръка, защо? Този навик на какво се дължи? Защо туряте лявата ръка в дясната или дясната в лявата? Седнете на стола, преплетете крака, левия в десния или десния в левия. Седнете на стола, преплетете левия крак в десния или десния в левия. От какво произлязъл този навик? Или, да допуснем, един художник рисува профил или анфас. Защо някои обичат да рисуват в профил, други – анфас? Кои са положителните причини? Това са философски работи. Или някой от вас, като се храни, повече дъвче отляво, друг дъвче повече отдясно. Или ред поколения са дъвкали отляво. Виждам, че лявата страна или дясната страна са повече развити.

Сега, когато дойде до вас, как познавате, че вашият ум работи добре? Какви методи имате вие? Да кажем, вие сте добър математик. В какво седи вашата математика? Решавате задачи. Или добър физик сте, или добър химик сте, или добър богослов, или добър физиолог и тъй нататък. Значи всичките тия хора са все добри, но тяхното добро се занимава с разни области, изучавате разни области. Какво изучава физикът, с какво се занимава физикът? Химията се занимава с дреболици, с вътрешните интимни работи, с елементите. Да кажем, че трябва да стане една реакция. Една реакция е, най-първо, един скандал. От този скандал се ражда един процес. Съединяват се елементи. Как се съединяват два елемента? Не се съединяват, но дошъл един химик, като ги нагорещи, най-първо, разедени ги, скара ги, казва: „Ти не я вземай, ти не си за него.“ Скара ги. Тури огън, измени киселината. След туй, като усети химикът, че е направил едно престъпление, ще дойде да ги примирява, с други направи съединение. Най-първо, в химията трябва да знаеш да разединяваш и да съединяваш. Ако знаеш добре да съединяваш. После химикът трябва да разбира елементите, с които борави, да знае техните свойства, да ги накара да експлодират. Голяма динамика има. Някой път нали има динамика, вашите певци току крискат. Да знаеш. Какво да знаеш?

Питам: сега, толкоз пъти като сте се закарвали да направите нещо, какво сте направили досега? Я ми кажете, като бяхте ученици, как се закарвахте на вашите учители? Когато учениците се закарват на учителя, те му изчистват, най-първо, с четка дрехата. Когато го обичат, донасят му цветя букет. Ако селски деца обичат учителя, яйцата ще дойдат, круши, ябълки, хлебец хубав.

Да дойдем ние до поетите. Тези поети защо турят *e*-то накрая? Защо турят *и*-то накрая? Защо турят *a*-то, *o*-то или защо турят *ъ* накрая? Защо ги турят тия букви? Този поет, като римува, аз обяснявам една теория. Той говори за материалния свят, *ъ* казва, туй, което става, което виждаш, то е реално. Този, който римува с *o*, той говори за външните условия, добри условия да имаш. Този, който римува с *a*-то, той говори за въздържанието, някаква мъчна задача се разрешава. *И*-то показва посока на движение. *E*-то е закон на разширение. Нито един поет не знае защо ги туря. Той търси разширение накрая.

По три начина човек може да се разшири. Може да се разшири във физическия свят, може да се разшири в духовния свят и може да се разшири в умствения свят. Някаква идея. Може да постигнеш нещо или може да имаш добри условия във физическия свят, в духовния свят или в умствения свят. Сега това е една теория. Как ще го докажеш математически? *Ъ* се отнася към *o* тъй, както *e* се отнася към *и*:

$$\begin{aligned} \text{Ъ} : \text{O} &= \text{E} : \text{И} ; \\ \text{A} : \text{У} &= \text{Ъ} : \text{O} ; \quad \text{E} : \text{И} = \text{A} : \text{У} . \end{aligned}$$

Каква е разликата в *И* или *N*. Ако слиза движението от лявата към дясната ръка или ако се качва от лявата към дясната, какъв ще бъде резултатът?

Сега какво отношение може да има? На български какво допринася *ъ* накрая? Защо го турят накрая? Някъде в средата дава си думата, но накрая няма никакво мнение, *ъ* накрая няма никакво мнение. Ако го турят, защо го турят? Служба е това.

Каква е тогава разликата между *ъ* и *ь*? В края на думите *ь* внася мекота. Когато туриш една дума с *ъ* накрая, тази дума иска енергия, сила. Като туриш *ь*? Кажете ми една дума с *ь*. *Милост**. Пише се с *ь* накрая. В милостта трябва да бъдеш много съобразителен, обхода трябва да имаш и гръб. Ако ви питат как се е образувала думата *гръб*? Значи известни действия са образували думата *милост*. Говорят за човека, че е умен. Носът има връзка с човешката интелигентност. Самият нос госта голямо влияние упражнява върху обонянието. Обонянието е дошло да избави човека от много препятствия в света. Чрез миризмата, чрез обонянието човек познава дали някои хора са полезни, или не. Носът служи за това. Носът показва желанието да разсъждаваш, той е един показател на интелигентността. Носът е резултат на една дейтелност в миналото. Ако разгледаме устата, дебелите устни, голямата уста показва, че дейтелността на устата е била в миналото много голяма. Големи бърни показват, че устата е била много работлива. Голямата уста и дебелите бърни показват, че човек е бил работлив, не само той, но хиляди поколения преди него са работили с устата си.

Допуснете, че имате човек с дълги ръце. Показва, че тия хора много са работили с ръцете, затова ръцете са станали дълги. Но каква работа са работили? Като изучават ръцете на крадци, виждат, че са дълги. Как ще обясните, че на крадеца ръката е дълга? Понеже крадецът, като върви, иска да бръкне в някой джоб, все иска да вземе и като иска да краде, прекарва своята мисъл в ръката и кръвта по ръката отива. Тия клетки се хранят, ръката става дълга. Онзи, който не обича да краде, ръката остава къса. Но то е теория сега. Как ще го докажем? Благодарение на кражбата вие имате ръце. Понеже змията дала пример, затова останала без ръце. Друга теория има: змията е първата, която казала лъжа. В този свят, в който казала лъжата, никога не се позволява да се каже лъжа. Който каже лъжа,

* Според правописа, прилаган го 1945 година.

отрязват му се ръцете и краката. Змията, като казала лъжата, и затова сега е без ръце и без крака. Човек, който е без ръце и крака, той е излъгал. То е теория сега. Най-първо, хипотеза, теория и после става факт. То е една научна действителност.

Сега кое е доброто в змията? Умът. Кое е доброто в добрите хора, кое е доброто в лошите? Считайте, че доброто и злото са две страни на една и съща реалност. От злото в света ти акумулираш енергия. Доброто е процес, който съгражда. Тия енергии правилно ги употребяват. Ако не съедините доброто със злото, не може да имате един процес, ще имате едно пасивно състояние. Ако сте добри, непременно във вас трябва да има малко лошо. Ако останете крайно добри, както искате, вие ще мязате на една плоскост, на една права линия. Главата ви ще бъде дълга, няма да има никаква дебелина. То е теория в дадения случай.

Един лош човек, като те хване, какво ще направи? Той ще каже: „Стои! Горещите!“ Бръкне, извади всичко от джоба ти. След като извади, той ще те пусне да вървиш. Казвате: какво означава кръстът? Кръстът значи – ти ще срещнеш злото, ще каже: стои! и ще те обере. По тази линия вече не може да вървиш. Тогава ще намериш и ще тръгнеш по друг път. Казва: по този път не може да вървиш. Ако тръгнеш по този път, пак трябва да те оберат. Няма какво да дадеш.

Разправят един анекдот. В Петербург, в царския режим, онзи, който закъснява, хваща го стражарят, туря го в затвора или ще плати една, две или три рубли глоба. На следния пост пак го хванат, пак трябва да плаща една-две рубли. За да не плаща на всеки пост, ще дадат един знак, например ще каже: кукуригу. Като каже *кукуригу*, пускат го да върви, без да плаща, но ако не каже *кукуригу*, трябва да плаща на всеки пост. На десет поста като плати по три рубли, трийсет рубли на вечер.

Аз ви казвам, вие не кукуригате. Когато ви се случи нещо неприятно, не сте ли вие, които сте закъснели? Вечерно време хване ви стражарят. Ще кажеш *кукуригу*, на другия – *кукуригу*. Като кукуригаш, казваш: „Три рубли дадох.“ Защо си закъснял,

каква е целта? Да не плащаш трийсет рубли на вечер, не закъснявай. Като решиш да направиш една работа, не закъснявай. Щом закъснееш, глобата ще започне. За всяко добро или за всяко зло, което не си направил, ще плащаш. Че вие казвате, човек не трябва да прави зло. Трябва да направи зло. Имаш навик да пиеш вино. Лош ли трябва да бъдеш, или добър? Лош бъди, кажи: „Няма да пия.“ Ще вземеш чашата, ще я хванеш, ще вземеш виното, ще го излееш. Туй благородство ли е? Ще кажеш: „Не искам.“ Ще хвърлиш виното. Най-първо, ти не си оценявал водата, изливал си водата, пил си вино. Сега – обратният процес. След като излееш виното, какво трябва да налееш? Като налееш вода, какъв процес е? Процесът е пак зло, но с добри резултати вече. С изливането на виното резултатите са обратни.

Казвам, има процеси: злото, като употребиш, е добро и в положителен, и в отрицателен смисъл. Кое е положителното сега? Като наливаш виното, е положително навътре в чашата. Ставаш пак лош, изливаш виното. Щом излееш виното, ти всякога ще бъдеш при чистата вода. Щом наливаш виното, ти ще напуснеш водата. Щом наливаш виното в чашата, ти изворите ще ги напуснеш. Тъй щото, като гледаш един човек, ще познаеш движението му какво е. Единият се отдалечава от извора, другият се приближава при извора.

Човек, който прави добро, се приближава при любовта. Човек, който прави зло, се отдалечава от любовта. Човек, който прави зло, се приближава при злото.

Та казвам, добро трябва да правиш, за да се приближиш при любовта. Зло трябва да направиш, за да се отдалечиш от любовта.

Сега процесът е да се научите да разсъждавате. Някой път добро е да се приближиш при любовта, някой път е добро да се отдалечиш. Представете си, че имате една соба, стоплена най-малко сто и петдесет градуса, светнала. Идете отвън, приближавате се, приятно ви е. Но щом се стопли хубаво, нали се отдалечавате? Значи, когато приемате достатъчно топлина, вие усещате един стремеж в себе си да се отдалечите от соба-

та. Туй лошо ли е да се отдалечите? Толкоз топло е, че може да се запали грехата. Ако не се отдалечиш, ще се запали грехата. Значи за ваша полза трябва да се отдалечиш.

Та казвам, в живота умен човек е онзи, който знае кога да се приближава и кога да се отдалечава от любовта. Умен човек е онзи, който знае кога да направи зло. Вие по някой път казвате: „Трябва да направиш зло.“ Ако дойде баща ти и вземе чаша, пълна с вино, хвърли я. Нали е лоша постъпката? После той нагълчи сина. Питам, туй лошо ли е? Постъпката е лоша, но резултатът е добър.

Не считайте, че злото в даден случай е тъй добро, както доброто. Доброто в даден случай не е тъй зло, както злото. В даден случай злото е тъй добро, както и доброто. В даден случай доброто е тъй зло, както злото. Аз не искам да вярвате, но в живота е така.

Следователно всякога гледайте да бъдете умни във вашите постъпки.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и осма лекция на Младежкия клас
9 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Имате ли зададена тема? „*Нямаме.*“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Пишете върху темата „Причини за усилване и отслабване на човешката памет“.

Ако ви попитам у болните или у здравите паметта е по-силна, какво ще кажете? Тогава, ако ви е дадена една тема, какво е предназначението на човешките ръце, как бихте я развили? Ако ви дадат същевременно темата „Какво е предназначението на човешката глава“, как ще я развиете? Или ако ви дадат темата „Предназначението на корените“, какво ще пишете? Ако изложите корените на едно дърво на въздуха, не ги поставите в една гъста материя, какво ще стане? Растението изсъхва. Всеки човек сега носи по една глава. Защо я носи? Главата означава посоката на движение, посоката, в която човешкият живот се движи. Някой път вие се спирате, обърквате се в живота и казвате: „Какво ще правим?“ Щом човек обърка посоката на своето движение, всякога настава едно стълкновение.

Тъй щото вие допуснете сега, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с пеене. Какво ще пеете? Или допуснете, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с ръцете си. Представете си, че вие сте заставени да си изкарате прехраната си като художник, да рисувате. Срещате тогава един, който е певец, другият е художник, как ще се разберете? Единият се занимава с въздуха, изучава въздуха, другият се занимава с твърдата почва, носи си човекът мотика. Той приказва за твърдата почва, вие приказвате за въздуха, за рядката

материя. Единият ще разказва как расте житото, царевицата, пиперките, краставиците – той знае, може да говори за тия работи. Певецът за какво ще говори? Той ще ви говори за ноти, за „сол“, за „ре“, за „ми“, ще ги съчетава. Единият има стока, ще донесе. Певецът каква стока ще донесе? И той ще донесе някаква стока, книга написана с ноти. Онзи, който работи с ръцете си, като погледне на книгата, ще се чуди на черните точки; той има нещо реално, той има краставици, може да опече една пиперка, може да опитате краставиците. Но с какво ще опитате изкуството на пеене? Може да опиташ резултата, който той има – краставиците, но той може ли да опита твоите ноти? В какво се отличава разликата? Този, който работи с ръцете си, може да ти каже разликата между една краставица и една пиперка, казва: „Опитай тая краставица, опитай тази пиперка, слива, череша. Каквото обичаш, може да опиташ.“ Питам: кое е по-реално в дадения случай, това, с което се занимава човекът с ръцете си, или това, с което се занимава човекът с устата си.

Запример вие казвате някому: „Обичам ви.“ Вие виждали ли сте думата *обич*? Като кажеш думата, може ли да я видиш, или чуеш един звук? Че някой те обича, по какво ще познаеш? Какво нещо е обичта? На какво обосновавате обичта? Детето обосновава обичта на майка си, понеже тя го е кърмила. Ако не му е давала да яде, тя не може да прояви обичта. Някои казват, че обичта винаги има материални обекти във физическия свят. Когато се занимаваме с действителния живот, кажете ми какво трябва да правите с ръцете си? Ако не можете с ръцете си да работите, ще може ли да пеете? По-високо изкуство е пеенето. Запример може да се каже, че един градинар, който обработва краставици, ако им пее, краставиците стават по-хубави, отколкото онези, на които не пее. Като им се пее, стават по-дълги. И на черешите като им се пее, стават по-сочни. Туй е само твърдение. Може да се направят опити. Ония деца, на които майките им са пели, са израснали по-добре, отколкото онези, на които не им са пели.

Та и вашите мисли, ако не им пеете, не може да израснат. Някой път се обезсърчавате и казвате: „Аз нищо не съм постигнал.“ Че какво ще постигнеш? Кой досега е постигнал нещо? Тъй както разбирате постижението на живота, има ли някой човек да е постигнал нещо? След като живеете петдесет, сто, сто и двайсет години на земята, какво ще постигнете? Като живеете сто и двайсет години, ще дойдат, ще ви изпъдят из къщата и ще си заминете, няма да ви дадат една бодка* от земята. Ще си заминете, но вие не знаете и как сте дошли. Ще си заминете, без да занесете нещо със себе си. Ще носите само вашите мисли, вашите желания.

По някой път двама души, от които единият работи само с ръцете, другият с устата, могат само да си разменят нещо. Единият казва: „Я ми попей малко, аз ще ти дам една красявица, попей ми, ще ти дам малко череша.“ Могат да се разменят с пеенето, имаме вече обмяна на енергиите. Значи може да впрегнете водата на работа, може да я впрегнете на работа като пара. Хубаво, представете си, че вие трябва да си изкарате прехраната само с пеене. Как ще започнете? Отде ще започнете?

Ние тук имаме един певец, попее. Ноту са това. (*Една сестра кашля.*) Харесвате ли това пеене? Кашлицата, тя е пеене. Всеки, който кашля, започва вече да пее, само че тоновете не ги взема правилно. Една крива мисъл е едно такова кашляне. Когато човек не знае да мисли, така кашля. Когато човек някой път не може да чувства, такава кашлица иде.

Та казвам, всеки един от вас има специална задача, която трябва да разреши. Съвременните хора са се спрели и не разрешават своите задачи. Те мязат на деца, които са тръгнали по работа и са се спрели по витрините. Погледнеш, не дошли навреме, закъснели. Тук гледат, там гледат, целия ден се занимават се с чужди работи. Целия ден човек се занимава с работи, които не му са потребни. Едно дете може да иде при

* Най-малката и малоценна някогашна пара.

реката и целия ден да гледа как тече водата, да хвърля камъчетата и на училище да не ходи. Като го попитат вечерта дали е ходило на училище, ще каже бяла лъжа – че е ходило. Но природата е толкоз учена, че ако направши една погрешка, не може да я излъжеш, не може да се отървеш. Запример, ако си минал някъде и само една череша да си изял, че не кажеш истината, тя ще те тури на везните и като те претегли, тя знае, че си взел черешата. Тази череша има тежест и като те претегли, знае, че си изял черешата. После ти кажеш някой път някоя гума и усещате едно неразположение, стане ти мъчно. Кажеш една гума, почувстваш че си спечелил нещо, разположен си. Разположението всякога предполага печалба, при неразположението загуба имаш.

Допуснете, че ако носите една стомна от десет килограма в ръката си, понеже сте юнак, силен човек сте, носите стомната. Представете си, че тази стомна с тежестта си ви причинява някакво неудобство, едно неразположение. По някаква случка тази стомна е пробита и започва да олеква, да олеква – остане само едно кило. Вас ви е приятно, че е олекнала. Като вървите дълго време, ожаднеете, дигнете стомната, няма нито капка вода. Стане ви неприятно. Какво сравнение може да дадете? В живота вие по някой път носите една малка тежест, вие, като загубите това благо, тъжите за него. Често може да кажете: „Защо ми е голо здраве?“ Имаш хубав ум, казваш: „Защо ми е такъв ум, като нямам условия?“ Здрав си, казваш: „Защо ми е това здраве?“

В правилния живот в природата има една правилна обмяна, всякъде в природата има една правилна обмяна. Запример, способен е този ученик, който има една правилна обмяна с учителите си в гимназията. Тези, които не разбират закона, мислят, че ученикът вълн от правилната обмяна с учителите си, той може да стане учен. Учението зависи от правилната обмяна с природата. Ако имаме правилна обмяна с природата, учени можем да станем. Ако нямаме правилна обмяна с природата, учени не можем да станем.

Запример ти гледаш природата, но не виждаш нещо разумно, ти учен човек не можеш да станеш. Ако започнеш да чувстваш, че има нещо разумно в природата, ти можеш да станеш разумен човек. Ако хората, с които дружиш, не съзнаваш, че те са добри, че те са умни, тогава и те няма да съзнават, че ти си умен. Каквото отношение човек има към другите хора, и хората ще имат същото отношение към него. Каквото отношение човек има към природата, такова отношение има и тя към него. Щом мислиш, че природата е глупава, и тя мисли за тебе, че си глупав.

Допуснете, че сега в живота вас не ви върви. Какво разбирате под думите *не ми върви*? Каквото мислиш, не става. Сутрин, като станеш, задай си въпроса: „Какво искам да стана?“ Какво искаш да станеш? Като станеш, искаш времето да е хубаво. Сутрин, като станете, ако е до времето, какво време искате? Ако е зимно време, бедните искат да стане времето топло, да не е студено. Ако е лятно време, има четирийсет градуса топлина, какво ще искате? Ще искате малко разхлаждане да стане. Зимно време температурата е по-ниска, че се отнема по-голяма част от топлината на тялото. Всеки не иска да му се отнема от топлината. Ние сме недоволни от студа, понеже отнема повече, отколкото трябва. Лятно време при четирийсет-петдесет градуса природата ни дава топлина. Когато ни вземе топлината, ние сме недоволни и когато ни дава повече топлина, пак сме недоволни. Кога е по-хубаво, природата да отнема ли от тебе, или да ти дава повече? Кое по-хубаво, да имате един господар, който да ви товари повече или да ви товари по-малко?

Допуснете, че вие сте едно малко дете, намерили сте един учител, носите череша със себе си, не може да ги ядете. Той ви пита: „Защо носиш тия череша?“ Вие казвате: „За ядене.“ Той казва: „Дайте ми една череша“, и я изяде. Започне да иска все по една череша и ги изяде всичките череша. Казва: „Много хубави са черешите.“ Питам: какво ще бъде разположението на детето? Учителят изял всичките череша и казва, че са много

хубави, че ги намира отлични. Ако, като дойде до половината на черешите, детето каже: „Стига“? Защото то трябва да занесе черешите вкъщи. Кое е по-хубаво, детето да даде всичките череша на учителя да ги изяде или само половината да даде и другата половина да занесе вкъщи? Учителят има ли право да яде всичките череша? Ако ще му тури висока бележка, шест, трябва да изяде всичките череша. Ако е намислил да му тури три, ще изяде половината от черешите.

Толкоз години вие по някой път сте недоволни. Задавали ли сте си въпроса защо сте недоволни? Да си дадете един отчет. Когато сте били ученик, учителят ще ви изпита, но вие сте недоволни от учителите: ти сам си туряш шест, той турил пет. Питам: коя от двете бележки е по-права, пет или шест? Според мене тази система да се турят бележки е изкуствена. Бележките трябва да започват от единица, даже с нула трябва да започват най-хубавите бележки. Щом отначало на един ученик турят нула, показват му условията, какво може да стане от него. Като му турят нула, вече се диференцира, един диаметър излиза. Щом вече имаш един диаметър, ти вече имаш една ос, която може да туриш на две колела. Единицата е закон за правото, за мерилото на нещата. Две е закон за примирение на противоречията. Три е закон за равновесието. Четири е закон за стабилността в живота. Пет и шест, това са правилните придобивки, да бъде човек щастлив. Или можем да кажем, че шест е закон за вярването – ти си готов да вярваш, че никой не може да те бутне; отдето минеш, да бъдеш толкоз силен, че никой да не те закачи.

Ако един ученик е получил единица върху един предмет, друг е получил шест, ако дойдат на опит в живота, кой ще спечели? Единият носи кривак, другият носи токмак. Винаги тоягата е по-дълга, отколкото токмака. Ако дойдат до бой, онзи с тоягата някой път излиза по-смел, отколкото онзи с токмака, защото отдалече го засяга. Вие си представите, че онзи, който има единица, нищо не знае. Той толкоз е знаел, той толкоз идеи имал в главата си, че не можел да ги извади извед-

нъж от главата си. Учителят се е заблудил. Онзи с шестте малко работа имал, имал вода само в едно шише, а учителят мисли, че той е много даровит. Ония хора, които много идеи имат, не може да се изкажат, той не може да разбере отде да започне и докато намери с коя идея да започне, учителят казва: „Седни си.“ Учителят, той е икономист. Ако започне да мисли ученикът пет-десет минути как да започне, учителят казва: „Седни си на мястото.“ Като излезе, изведнъж на въпроса да започне.

Казвам, сега защо човек е недоволен? Запример някои от вас се страхувате да си попросите хляб. Ако сте при известни условия, гладували сте четири-пет дена, пътник сте, гладът ще ви застава да просите. Казвате, не си струва да проси човек. Питам, като минете през едно село, как ще си попросите хляб? Представете си, че никога не сте просили хляб, как ще си попросите? В модерния свят много лесно се проси. Отиваш при хлебаря, изваждаш пет лева. Но може да минете при един хлебар, който е изпродал хляба. Някой път хлебарят, като те погледне, харесах му се, казва: „Нямам хляб, но за мене оставих малко хляб, може да ти дам половин хляб.“ Като му дадеш парите, не ги взема, казва: „То не е за продан.“ Допуснете, че вие вземате половин хляб, гледате го, гледате го и казвате: „Какво ще направя с половин самун?“ Вие сте свикнали да гледате цял самун, половин самун не ви хваща окото. Аз уподобявам половин самун – човек много пъти е недоволен от онова, което се дава. Един учител пише три на ученика, то е половината самун. Шестте считам цял самун. Счита се, че е способен, свързва го с шест, значи минава за голям герой в живота.

Та казвам, ако вас ви е страх от живота, как мислите, от способните ученици ли сте? Често ученици в клас треперят от учителя си, страх ги е да не ги скъсат. Всякога и в природата законът е такъв, че ученикът се поставя на особено положение. В природата теория не съществува, природата, след като ти придане, тя ще ти даде едно предметно учение, ще ти даде една задача. Да допуснем, че те направи сиромаш или те направи

богат. Вие казвате: „Домегна ни сиромашията.“ Но сиромашията е един свободен кон без самар, без никакъв юлар, ходи си свободно из гората. Богатият е един кон добре оседлан, с добър самар и добра юзда, носи и товар на гърба си. Вие казвате, че този кон е богат. Че е богат, богат е, но гали на коня му е приятно това богатство, то е въпрос. На онзи кон в гората му е добре – като намери за ядене, добре е, но по някой път, като няма храна, казва: „Да имам нещо на гърба си.“ Той подразбира: да имам нещо да ям. Хората под думата *богатство* разбират, че всякога имат за ядене и пиене. Казват: той е богат човек – те разбират ядене и пиене. Като кажат, че е сиромаш, разбират, че няма за ядене и пиене.

Хубаво, всичко онова, което трябва да го ядеш, трябва ли да го носиш? Как е в природата? Ние носим ли въздуха? С каква торба носим въздуха? Дето ходиш, не носиш въздуха със себе си. После, светлината носим ли я? Казвате: ние само я възприемаме. По някой път вие само говорите за закона за щастието, искате туй щастие да го носите. Щастието в света съществува, както въздухът, както светлината, както добрия живот. Всичко в света съществува, само да знаете как да го възприемете. Какво се изисква от възприемането на светлината? Просто ще отвориш очите си, светлината влиза; затваряш очите си, светлината не може да влезе. Или искате някой предмет да проучите. Как проучавате един предмет? Ако един художник проучава една местност как да я рисува, какво проучава? Трябва просто да настанеш очите правилно да възприема впечатленията, образите от местността и да ги нанесе на своите картини. От правилното гледане на местността ще нарисуваш своите картини. Колкото по-правилно гледа, колкото по-правилно ги нанася, толкова картината е по-приятна. Двама рисуват една местност. Онзи, който види местността по-добре, ще я нарисуваш по-добре; онзи, който не види местността добре, няма да я нарисуваш добре.

Ако вие рисувате правилно онова, което съществува в природата, вие печелите, защото целия живот, каквото и да

говорят хората, след като завърши един живот от сто и двайсет години, ти влизаш в един свят, дето всичко, каквото си видял на земята – ще направих изложение, като художник ще изложиш картините си. Твоето бъдеще зависи от онова, което си изложил. След сто и двайсет години трябва да направи една изложба. Вие сега искате да идете в оня свят. Какво ще правите там? Вие искате да идете в онзи свят, като зрители да посетите някакъв музей и да се върнете на земята. Вие си давате голяма тежест, минавате за много учени хора. Защо отивате в някой музей? Някой художник отива в някой музей да разгледа картините. В природата никога не се позволява на човека, който не работи, да ходи и да гледа нещо. Ако работиш, тя е готова, отворени са музеите. Ако не работиш, тя те лишава.

Та във вас по някой път се заражда желание само да видите това нещо. Ако искаш да чуеш пеенето, трябва да станеш певец, но с чуване тази песен не става. Във вас се явява желание да сте учени хора, недоволни сте, че не сте учени. В какво седи учеността на човека? Какво означава думата *учение*? *Учение* значи възприемане. Но в природата в учението трябва да има една обмяна. Ако нямаш една правилна обмяна с природата, то не е учение. Учение разбира правилна обмяна с природата. Под думата *работа* разбираме възприемане, както професорът преподава своята лекция, ученикът слуша, възприема, учи се. Под *работа* разбираме: ученикът трябва да говори, учителят мълчи. Работа е предаване по обратния път онова, което ученикът е възприел, е обработил.

Та казвам, всяко нещо, което природата ви е дала, вие трябва да го обработите.

А	В

 Правилни ли сте опит? Например аз поставям на дъската две точки, например *АВ*. Какво е разстоянието между тия две точки? Колко сантиметра е? Кажете, да видим, кой от вас ще определи точно. Нека десет души да определят как мислят. (*Казват: 25, 22, 21, 20, 19, 23, 18, 30, 24 сантиметра. Учителят премежи и линията излезе 23 сантиметра.*) Значи на десет души

еден е улучил. Отношението е едно към десет. Като погледне човек, веднага може да определи. Тази линия е линия на предприятие, едно предприятие, в което ще има малко раздори. Една работа, в която има малко мъчнотии, то е 23.

Допуснете, че *две* представя господарят, *три* е един глупав слуга, не свършва работата както трябва. Господарят, вечер като му преглежда сметките, все ще намери нещо да му се кара. Слугата мисли, че господарят е лош, господарят мисли, че слугата е глупав. Като няма по-добър от него, той го търпи от немай-къде, но и двамата не се разбират. Тогава, за да се разбират, какво трябва? Трябва да се продължи линията с един сантиметър. Представете си, че тази линия е един предмет, който се продава. Продавачът иска двайсет и четири лева, пък другият дава двайсет и три, пазарят се. Питам: двайсет и три ли трябва да дадеш, или двайсет и четири? Ако това ти е необходимо за тебе, дай единия лев, ще спечелиш. Ако не дадеш един лев, ще загубиш. Ако не ти е необходимо, и двайсет и три не му давай. Щом ти е необходимо, не се спирай за единицата, дай му двайсет и четири лева. Дай парите, пък си замини.

Та казвам, всички вие искате знанието да го придобие много лесно. Там е вашата погрешка. Знанието иска да платиш скъпо. Колкото искаш, за знанието ще платиш. Запример вие сте ученици, но никога не сте оценявали вашия учител, да знаете колко е добър. Вие считате вашия учител добър, защото обходата му е добра. Има добри учители, които никога няма да скъсат един ученик. Добрите учители, като влязат в класа, и най-ленивите ученици ги карат да станат способни, събуждат в тях ума. Добрият учител не къса никога. Онези учители, които не са способни, половината ще ги скъсат, казват: този неспособен, онзи неспособен. Той е способният учител, учениците са неспособни.

Казвам, вие по-добър учител от природата не може да намерите. Тя никога не иска да къса никого. Тя ще ти даде хиляди условия, тя казва: „Тази работа ще се свърши.“ „Ама бих ли могъл да свърша? Не разбирам този път.“ Тя казва: „Този е

най-лесният път.“

Казвам, по-добър учител вие от природата никога няма да намерите. Затова слушайте я.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и девета лекция на Младежкия окултен клас
23 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: Лекцията от 16 август 1940 година е държана на Седемте рилски езера. Публикувана е в съборното томче „Божествен и човешки свят“ (стр. 174 – 179) под заглавие „Господаруване и слугуване“, затова не фигурира в настоящата годишнина, някой я е отстранил. В оригиналния каталог на Елена Андриева е регистрирана под номер 3012.

ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли тема? *„Имаме.“* Каква е темата? *„Причини за усилване и за отслабване на човешката памет.“* (Прочете се темата.)

Ако ви попитат от какво човек осиромашава и забогатява, какво ще кажете? Ако е бил богат или сиромаш, кои са причините? Ако е бил сиромаш и е забогатял, кои са причините? Вие ако бяхте, когато се създаде светът, мислите ли, че щяхте да намерите едно отворено ясно небе? На някои от вас паметта ви се намира в космическия хаос: мъгла има наоколо, че нищо не можете да видите. Какво ще видиш в мъглата? Преди години, когато бяхме на Рила, един ден имаше гъста мъгла. Излязохме на изгрев горе на един извор при Бъбрека. Повече от десетнайсет души наши приятели потеглиха за София. След като се бавиха дълго време, мислехме, че вече са към Сапарево, виждаме ги да идват в мъглата. Казваме: „Някои нови приятели идват.“ Започнаха да се радват. Виждаме – същите приятели. Като са ходили, ходили, върнаха се на същото място. Трябваше да ги заведем по околен път, за да видят пътя.

В паметта, най-първо, трябва да се научите на самообладание. Може да пишете „Какво нещо е самообладанието“. Трябва да имате едно отчетливо разбиране. Самообладание значи да не ви смущава външният свят. Един ученик, който се самовлада, той всякога се учи добре. Може учителят да му каже: „Ти си невежа. Ти си простак. Ти си това...“ Щом учителят каже *простак*, той казва: „Има право. Аз съм дошъл да се уча, показва, че съм простак. Затова съм дошъл.“ Ако учителят каже, че ти си много учен, ти при него няма да идеш. Ако си много учен, ти при него няма да идеш, ти ще бъдеш някой професор някъде в

някой университет. Та ние по някой път искаме хората да ни казват това, което не сме. Да кажем, вас ви кажат: „Вие сте беден човек. Вие сте беден от знание.“ Вие се докачате. Ако някой ми каже, че: „Материално вие сте беден“, факт е, че аз имам двеста хиляди лева. Може ли човек с двеста хиляди лева да е беден? Или ти каже: „Ти си човек, беден от знание.“ Пак ще му докажеш, че не си беден от знание. В какво отношение си беден? Вие не разбирате от физиология. Ти започнеш да разправяш за разни физиологични процеси. Казваш: „Как мислиш по този въпрос, беден човек ли съм?“ Вие по астрономия нищо не разбирате. Започнеш да разправяш всичко онова, което знаеш по астрономия. Казва някой: „Аз много разбирам от астрономия.“ „Каж ми нещо.“ Нищо не може да кажеш. Много знаеш, пък нищо не може да кажеш.

Казвам сега – самообладание. Там, дето хората се гразнят, мислите ли, че има самообладание? Да допуснем, вие сте напечатали една книга. Не се продава. Веднага купнете. „Как не разбират тия хора. То не е човешко. Да прочетат нещо.“ Представете си, че е някоя поетическа или научна, или религиозна, или музикална книга. Не се продава, купнете. Какво трябва да правите при тия условия? Какво трябва да прави бедният човек, който е сиромаш? Какъв е церът за беднотията? Казва: психологически беден си, беден от здраве. Какво трябва да правиш? Отде трябва да започнеш? Отде трябва да започнеш, за да придобиеш здраве? Казва, трябва да се храниш хубаво. Съществена е храната, но не се започва от храната, защото, ако започнеш от храната, тогава детето, което е в утробата на майката, какво ще прави? Зависи от майката. Ако майката се храни добре, и детето се храни добре; ако майката не се храни добре, и детето не се храни добре. Казва, ако детето е в майката, прямо не може да се храни, косвено. Тогава, ако майката се храни добре, и детето ще бъде нахранено добре. Ако майката се храни зле, и детето ще бъде нахранено зле. Някои не вярват, казват, човек трябва да яде. На здравето ще кажете: ще започва с дишането. Дишането още не е същественото. Човек трябва

да да чувства. Чувстването още не е същественото.

Първо, ти ще започнеш с човешката мисъл. Всяка една мисъл започва със светлината. Ти не може да поправиш положението си, ако нямаш светлина. Има една външна светлина, има една вътрешна светлина в човека. Следователно ще започнете вие от светлината. После ще дадете контраст на мислите – дишането. Щом имате правата мисъл, ще имате вие дишането. После идват чувствата, топлината. На чувствата отговаря топлината, а на топлината отговаря доброто хранене. Ако нямаш топлина, ти не може да се храниш добре. Рибите как се хранят? Рибите отвън са студенокръвни, отвътре са топлокръвни. Хората и топлокръвните животни отвън са топлокръвни, а отвътре са студенокръвни. По това се отличават. Сега трябва да се докаже. Сега нали казвате, че студът смразява. Питам тогава, как рибата, която е студенокръвна, така бързо се движи във водата? Защо студът не вцепенява рибата, а е така подвижна? Значи има топлина. Там, дето има движение, има топлина.

Вие като седите сега, какво ви интересува? Всеки един човек какво го интересува? Най-първо, го интересува яденето. Професорът, който предава някъде, проповедникът, който проповядва някъде, свещеникът служи някъде, всичките работят за какво? Трябва човек да си изкара препитанието. Яденето не е до простото ядене, до хляба. Може да кажем, че всичко е ядене. Любовта не е нищо друго, освен процес на ядене. Да обичаш, значи постоянно да ядеш в простия смисъл. Онзи, който обича, не се насища. Има една любов на лакомия, голяма лакомия. Има хора, които страдат от лакома любов. Има една умерена любов, която яде, без да преяда. Когато хората казват: „Не си струва човек да обича“, разбирам, че той е преял някъде. Някой, когато много изпостаял, казвам, не е ял както трябва.

Най-първо, трябва да преведем всичките думи в нашето съзнание, да имат едно съдържание. Да кажем, имате единица – едно просто понятие. Какво представя едното, да кажем, едно житено зърно? Две, значи зърната са две. Или едно житено

зърно, или едно пясъчно зърно, или едно ябълчно зърно. Казвате: едно ябълчно зърно, едно житено зърно, един вол, един човек. Тогава *едно* само по себе си еднаква цена има ли? Като кажем *едно житено зърно*, колко е цената на житеното зърно? Какво е неговото съдържание? Едно житено зърно съставлява близо една шестнайсетхилядна част от кило. Колко струва едно кило? Дванайсет лева. Дванайсет лева, делено на шестнайсет хиляди, по колко се пада? Какво можеш да направиш ти с едно житено зърно? Повидимому почти никакво съдържание няма. Кажеш: един човек. Имаш един приятел. Единицата вече придобива известно съдържание. Но имаш един човек, увеличава се съдържанието. Имаш един беден човек или имаш един богат човек, или имаш един човек, който е цар. Най-после казваш: имаш само един Бог. Сега, ако събереш единиците, на коя единица трябва да уповаваш: на едно житено зърно, на един вол, на един прост човек, на един богат човек, на един цар или на един Бог? На коя единица трябва да се спреш?

Или в себе си казваш: „Имам едно тяло, имам едно сърце, имам един ум.“ На кое трябва да се спреш – на тялото, на сърцето или на ума си? Едно тяло, едно сърце, един ум, колко станата? Три единици. Махнем една единица, колко става? Две. Махнем една. Колко остават? Една. Като махнем и нея, къде остава човекът? Къде е тялото, къде е умът, къде е сърцето? Ако изтриете единицата, тялото изтрива ли се? Като изтриете втората единица, сърцето изтрива ли се? Не. Това показва, че вече в дадения случай, щом напишеш единицата, вече тялото функционира. Щом туриш втората единица, сърцето функционира. Щом туриш третата единица, умът функционира. Това е в първата степен.

Ако направя тази функция тъй – 222: две тела, две сърца, два ума, преведете сега. Може ли човек да има две сърца? Всеки един от вас плаче да има още едно тяло. Никой не иска по едно сърце, иска две сърца. Някой път хората са нещастни, понеже искат две сърца. Някой път те имат два ума. Двама приятели, като се съберат на едно място, образуват два ума. На два ума

може ли да разчиташ повече?

Добре, ако сега туря 333: три тела, три сърца, три ума, как може да бъде това, това е един абсурд? В дадения случай разбира се: бащата и майката, и детето. Три тела имате, три сърца – сърцето на бащата, сърцето на майката и сърцето на сина, три ума, значи семейство. Човек е силен. С три сърца е посилен, с три ума е посилен, с три тела е посилен. Повече вие влизате в един свят разумен. Ако вие съберете на едно място три пясъчни зърна, какво ще добиете от тях? Нищо няма да добиете, те винаги си остават три. Това е психологически закон.

Ако вие не разбирате онзи закон, който съществува, има една връзка между всички разумни тела, ако вие не разбирате този закон, тогава вие не разбирате закона на здравето. Ако вие не разбирате онази вътрешна връзка, която съществува между човешките сърца, съзнателна връзка, тогава за вас този духовен свят ще бъде непонятен, вие не можете да очаквате никаква сила, никакво съдържание. Ако не разбирате вътрешната връзка, която съществува между човешките умове, вие нищо не можете да постигнете.

Често съвременните хора се спират върху отрицателните неща. Умът в този смисъл е сила, която носи светлина. Някой път страдания имате в света. Те произтичат от недоброто схващане на онова, което е създадено в природата. Запример сверили ли сте вие кое ви интересува най-вече? Сутрин, като станеш, най-първо, се запитай кое е онова, което ви интересува. Събудиш се с една мисъл, че не си се наспал, неразположен си, някой сън си сънувал, безпокои те сънят. Питам сега защо те интересува сънят? Сънувал си, че те погнала някоя мечка. Хубаво, какво може да те безпокои една мечка насън? Сънувате сънни мечки. Сънните мечки съществуват. Когато някой човек намисли да направи някаква пакост, в съня ще те подгони една мечка. Туй показва, че в действителния живот една двукрака мечка мисли да те подгони. Ни най-малко мечката в гората не е намислила да те гони. Една разумна жива мечка те взема за

прицелна точка. Защо е така? Прицелна точка е. Защо вълкът обикаля една кошара? Даже овците разбират, когато дойде вълкът. Ако овчарят е добър човек, овците ще знаят двайсет и четири часа по-рано кога ще дойде вълкът. Констатира се, че когато овчарят живее един трезв живот, не е пияница, живее добър живот, с години нито един вълк няма да му вземе една овца. Но когато овчарят не е живял добре, често овците изчезват от стадото му.

Та казвам, ако вие не оценявате вашата мисъл, ако вие не оценявате вашето разбиране, ако вие не оценявате вашите постъпки, не сте добър пастир. Говорим за овчаря, разбирам един овчар, който знае как да разполага със своите мисли, да знае да разполага със своите чувства, да знае как да разполага със своите постъпки. Представете си, че дойде един ваш приятел. Той започне да ви се оплаква, казва: „Разбери, че аз се нуждая от храна, мене ми трябват мазнини, трябва ми пищна храна.“ Може да направите един опит, който е верен. Да кажем, че един ден сте били неразположен, искате да се лекувате. Тогава направете си една хубава баница и вижте дали ще престане вашето неразположение. Казвате: без плодове не може. Хубаво. Направете опит. Един ден сте крайно неразположен, яжте и вижте теорията вярна ли е. След като ядете плодове, вижте вашето положение ще се подобри ли? Казвате, че без грехи не може. Направете пак опит. Казвате: „Не съм разположен.“ Дрехите не са негови. Имате едно лошо разположение, направете си нови грехи, турете ги, и вижте вашето неразположение ще мине ли. Хубавите грехи трябва да бъдат образ на една хубава мисъл. Вие, най-първо, трябва да преобразите вашите мисли. Ако нямате една хубава мисъл, каквато и греха да турите, ако нямате едно хубаво чувство, каквато и греха да турите, нищо няма да ви помогнат. Ако вашата греха е израз на вашата мисъл, ако вашата греха е израз на вашето чувство, тогава ще ви помогнат. Ако вашите грехи са израз на вашите мисли, чувства и постъпки, щом турите грехата, веднага ще бъдете весел, може да учите, ще бъдете готов за всяка една работа.

Казвам, вие някой път искате да бъдете богати. Ако вашето богатство е израз на вашата мисъл, парите са намясто. Но ако парите, които добиеете, не са израз на вашата мисъл, те са безполезни.

Хубаво, как бихте превели 444? Три по четири колко прави? Дванайсет. Едно и две колко прави? Три.

$$444 - 12, \quad 12 - 3 ; \\ 222 - 6 .$$

От какво е образувано шестте? Две по три прави шест, резултатът на две по три е шест. Или ако кажеш: три по две е шест. На шест места по едно прави шест. Сега вас ви се виждат елементарни тия работи. Корен квадратен или корен кубичен какво означава? Или Питагоровата теорема какво означава? Казвам, числата са понятия. Понятието какво е? Какво понятие имаш за единицата?

Единицата представя физическият свят – Φ . Имате духовния свят – D . Имате Божествения свят – B . Ако сте на физическия свят, имате пясъчно зърно, нищо не може да постигнете. Туй пясъчно зърно в духовния свят става житено, разумно. Щом идете в Божествения свят, става човек. Следователно, щом вие сте на физическия свят, имате свят неподвижен, всичките явления са завършени. Вие искате да постигнете богатство. Щом постигнете богатство, със земния живот е свършено. Щом станете богати на земята, ще се спре вашата дейтелност. На земята станете учен човек, ще се спре вашата ученост. Всички съвременни хора се спъват. Искаш да бъдеш ти един силен човек на земята. Ще се свърши процесът. Или искаш да обхванеш любовта. Тази любов на земята ако разбирате, както сега, у вас ще се убие стремежът. Физическият свят не е достатъчно голям, достатъчно широк, за да се прояви вашият ум. На земята няма достатъчно простор, обем няма, за да се прояви вашият ум. Земята в сравнение с онзи стремеж е тясна стая. Една тясна стая е физическият свят. Когато човек иска

да постигне нещо повече, трябва да влезе в онзи Божествен свят.

Физическият свят значи – вие се движите по една права линия. Това е *AB*. Духовният свят е квадрат, значи имате второ измерение. В Божествения свят имате един свят с три измерения. Значи линията *AB* е закон за тялото, плоскостите ще бъдат за сърцето, кубът е свят за човешкия ум. Тези трите съставят пак един физически свят. Тогава имате четвъртото измерение. Петото, шестото измерение съставят духовния свят. Те са физическата страна на Божествения свят. Значи туй, което е най-високо във физическия свят, вие имате физическия свят на духовния свят. Най-високото в духовния свят, което имате, то съставя физическото на Божествения свят.

Сега ние влизаме в една област, дето да се запазите. Да допуснем, че някой човек ви обиди вас. Защо ви обижда? Знаете ли причината на обидата? Всякога, когато се отворите за един човек, той ще ви обиди. Всякога, когато се затворите за един човек, той не ще ви обиди. На вашата врата кой хлопна? Когато вратата е затворена, хората хлопат. Когато вратата е отворена, влизат, без да хлопат. Някой път влизат и казват: „Видяхме вратата отворена и без да питаме, влязохме в стаята ви.“ Следователно, ако не искате да бъдете обиждани, гръжте вратата затворена. Ако искате да бъдете обиждани, гръжте вратата отворена. Щом сърцето се затваря за ума, умът обижда сърцето. Щом умът се затваря за сърцето, сърцето обижда ума. Щом тялото се затвори за ума и сърцето, и умът и сърцето се обиждат. Речеш да се помръднеш, пак обиждаш се, как тъй да се не движиш. Щом краката отговарят на желанието на ума и сърцето, ти се движиш, тогава имаш всичко-то желание да се грижиш за краката си.

Вие казвате сега: „Той не се интересува заради мене.“ Много просто, вие сте един затворен свят заради него, следователно той не се интересува заради вас.

Сега хората на новите идеи казват: нови идеи. Ти не може да бъдеш човек на новите идеи, ако не си отворен. Ако слънцето нас не ни грее, не се интересуваме. Щом изгрее слънцето, интересува ни. Отворено е това слънце, изпраца своята енергия. Мислите ли, че ако не сте едно слънце, хората ще се интересуват заради вас? Мислите ли, че ако не сте хубав човек, в когото могат да се сеят и растат хубави работи, че хората ще се интересуват за вас? Ние трябва да погледнем много реално. Ако сме земя, трябва да раждаме най-хубавите плодове. Ако сме едно слънце, трябва да огряваме света, хората ще се интересуват. Казвате: „Не ме обичат хората.“ Щом си едно хубаво дърво, кой няма да те обича? Щом даваш хубаво грозде, кой няма да те обича? Ако правиш добро, кой няма да те обича? Ако мислиш добре, кой няма да те обича? Ако правиш услуги, кой няма да те обича?

Ние искаме да ни обичат другите хора за нищо и никакво. Такова нещо в света не съществува. Обичта винаги е един резултат, онова, което ние правим. Когато ние говорим за Бога като любов, разбираме – Бог е предвидил благата на всичките хора, преизобилно дал. Всичко, което вие мечтаете, Той го предвидил и го дал. Всичко е дадено, но трябва да намерите мястото, къде е вложено. Той вложил всичко в нас, казва: „Във вашата глава е туй нещо.“ Казва: „В сърцето го турих.“ Казвате: „Къде са Божиите блага?“ Във вашия ум. „Къде е Божието богатство?“ „Във вашето сърце.“ Къде е Божията сила? „Във вашето тяло вложена е.“ Вие всичко носите в себе си, и го търсите отвън. Щом имате вашето богатство в главата, тогава търсете богатството на другите, общение ще създадете.

Психологически, ако се изучава окултната наука така разкъсана, както съвременната наука, то нищо не допринася. Запример вие казвате, че не се интересуват от вас. Ако вие сте един добър цигулар, гениален цигулар, как няма да се интересуват?

Казвате: да е гениален човек. Че всички сте гениални, само че онзи гениалният човек е проявен. Вие сте гениални хора,

състояние, в което живее. Пък и най-добрите състояния може да се разстроят.

Вземете, в съвременния културен свят на мнозина здравето им е разстроено от тия модните обуца с остри върхове, понеже е мода да се носят обуца с остри върхове. Но тия заострените обуца раждат болезнените състояния, понеже крака природата го направила широк. Като тури тесните обуца при върховете, свие пръстите, и кръвообращението не става правилно, ражда се дисхармония. Ако пръстите на краката на човека бяха като пръстите на ръцете, човек щеше да бъде много умен. По пръстите на краката той е първокласен глупак. Казва: тесни обуца, завъртени като рогчета. Свинята, и на нея носът е завъртян. Тя наместо с носа си да мисли, тя накарала носа да рови. Като рови, тя изравя нещо и казва: „Ако не ровиш с носа си, не може да се нахраниш, гладен ще седиш. Ако искаш добре да се храниш, ще ровиш.“ Питам: свинята откъде научила туй изкуство да рови с носа си?

По някой път и във вас се заражда желание да се ровите в живота на хората и да изследвате кой е добър и кой е лош. Да кажем, някой направил една погрешка, търсите кой направил погрешката. Да кажем, някое дете счупило стомната. Вие ще пратите няколко души да изследват как се е счупила стомната. След като се намери, че стомната е счупена, как ще се поправи стомната? Ще вземете, ще нашарите това дете защо счупило стомната. По тоя начин вие ще накарате това дете да се учи да лъже. Това дете, преди да бяхте го били, никога не лъжеше; щом го набиете, втори път като счупи стомната, за да избегне наказанието, започне да мисли да намери начин. Лъжата иде като покривка да избегне наказанието.

Какво е лъжата? Лъжата е един неорганизиран свят, в който всичките хора без разлика вярват, дори и най-малките буболечици до човека вярват, че трябва да се лъже. По малко трябва да се излъже. Имаме разни лъжи. Някой учил и се представи, че много знае. Често хората говорят за нещо, което не знаят. Художникът се представя, че разбира изкуството. Ас-

трономът ще се представи, че разбира небесната механика. Какво знае? Знае нещо от дълбоките закони, по които е построен светът. Кое е онова, което кара нашата земя да се движи в пространството с една бързина близо трийсет километра в секунда? Ако земята би се спряла само за една секунда, ние щяхме да се намерим най-малко на две хиляди километра в пространството, щяхме да изхвъркнем. Но вие имате ли понятие какво е в една секунда да си на две хиляди километра? Понеже земята се движи с трийсет километра в секунда, ако се спре земята, на колко километра ще изхвъркне човек? Ще се усили ли движението, или ще се намали? Възможно ли е сега земята да се спре?

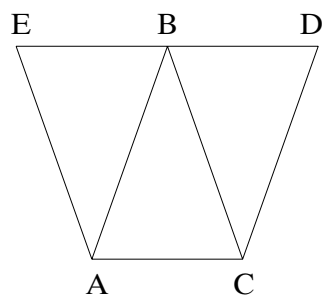
Всичките неразположения в човек произтичат от някакво спиране. Щом в човека стане някакво спиране, щом започне да спира сърцето, да се намали пулсът, човек заболява. Ако се спре сърцето, в него се зароди тягостно състояние. Ако се намали дишането на човека, веднага се изменя неговото състояние. Ако се поспрат чувствата му, веднага ще се измени състоянието му. Ако се отнеме свободата му, ще дойде болезнено състояние. Болестта може да произтича от стомаха. Болестта може да произтича от гробовете. Болестта може да произтича от мозъка. Но сега всичките болести произтичат от човешките чувства, защото сърцето е побудителната причина за мисълта. Хората мислят съобразно своите желания. Имаш мисъл за храната, но побудата за яденето иде от желанието, от сърцето. То е динамическата сила, която те побужда да ядеш. Имаш желание да се обличаш някой път, пак е сърцето, което побужда. Сега някой път може да ядеш несъвместими храни.

Запример кой е научил змията да гълта цяла храната си? Защо змията гълта храната си? Като хване една жаба, защо не я гъвче, но цяла я гълта? Кои са съображенията на змията, че цяла гълта храната си? И рибите се гълтат цели. Кои са съображенията им? Вие всичките идеи гълтате ли ги? Някои идеи ги гълтате цели. Казвате: „Да вярваш.“ Много идеи има, които са

неразбрани. Вземете идеята за любовта, разбрана ли е? Какво нещо е любовта? Ако някой човек ви хване ръката, че ви гледи ръката, без да ви причинява болка, вас ви е приятно – той едва се докосва. Туй вие го наричате любовна сянка. А пък ако охлузи ръката ви, вие го считате грубо отношение, безлюбовно състояние. Ако вземе, че ви удари по ръката, веднага се заражда едно безлюбовно състояние.

Питам: кой е научил хората да се бият? Кой научил майката да бие детето по задницата? Питам: кой научил кръчмаря да точи вино от бъчвата си? Майката, като бие детето по задницата, постъпва точно по кръчмарски, понеже по задницата се набрала много енергия, тя иска да източи от енергията. Като го бие с пръчката, тя точи. Туй дете набрало енергия, не знае какво да прави. Тя намира, че трябва да отвори канелата. Пръчката е отваряне на канелата, едно праволинейно движение е. Сега психологически туй не може да го разберете.

Тук имате едно праволинейно движение. В коя посока, откъде трябва да започне културата? Към коя посока трябва да се движи, по посока на *E* или по посока на *D*? Ако се движи по посока към *C*, то е инволюция, слизане. Ако се подвижи по посока към *D*, ще имате друго положение. Ако се движи от *C* към *D* или от *D* към *C*, какво състояние ще имате? Ако отивате надясно или отивате наляво, ако започнете отдясно наляво или отляво надясно, какво състояние ще имате? Вляво е сърцето, вдясно е умът. Значи, ако вие започнете от дясно, от по-рядката материя, слизате към по-гъстата или ако започнете отляво, започвате от по-гъстата материя и влизате в по-рядката. Следователно, щом влизате в по-гъстата материя, ще се изменят условията. В по-

рядката материя движението е по-силно. Колкото слизате в гъстата материя, движението се намалява. Тогава детето, като се роди, едва пъпли. Който не може да ходи, в рядката материя или в гъстата материя се намира? Детето е още неорганизиран свят.

Казвам, трябва да се обяснят противоречията. Във вас се явяват противоречия. Вземете противоречието на една обидга. Понятието *обидга* съществува в целия органически свят. И най-малките същества, и те се обиждат. Казвате: човек да се не обижда. Кой е пътят човек да се не обижда? Но щом те обиждат, може ли да останеш необиден? Аз разсъждавам много обективно. Казвате: „Гледайте да ви не бият.“ Хубаво, какви са условията да ви не бият хората? Най-малко трябва да бъдеш на един километър разстояние, Онези, които носят тояга, не може да те засегнат. Ако си близо, ще те ударят. Ако ти искаш да бъдеш умен, трябва да бъдеш на един километър разстояние – даже като ти говори, да не му чуваш гласа. Ако си на два километра, на три, още по-добре. Ако си на десет километра, ти си в безопасност. Ако си на един метър разстояние, опасността е голяма. Ако си на два метра, опасността се намалява, ти се отдалечаваш. Щом хората се обиждат, те са се приближили. Щом хората се обиждат, показва, че разстоянието се е съкратило, наблизно са дошли. За да не се обиждат, какво трябва да стане? Ако си на един километър, може да те обиди, понеже ще му чуеш гласа. Той ще ти каже, че си един вол. Ти ще се обидиш. Като си на два километра, като не разбираш гумите, и да ти каже, че си вол, ти само чуваш крясък, не може да разбереш. Трябва да си на десет километра, за да не може никой да те обиди вече. Колкото си по-далеч, толкова по-добре. Това е философия сега. Защо сте съкратили пространството? Когато искате да се срещнете с един ваш приятел, отдалечавате ли се, или се приближавате? Кои са факторите за нещастие между приятелите? Кои се избягват? Неприятелите. Ако искаш да срещнеш един приятел, ще идеш близо. Като имаш един неприятел, ще бягаш от него. Един неприятел може да те избави.

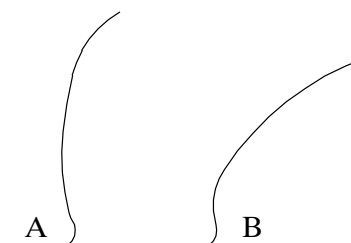
Заради приятеля си ти може да пострадаш. Да кажем, ти отиваш по планината, той е някъде по Витоша, искаш да го срещнеш. Времето се разваля, дъжд заради него ще те завали, ще се навасиш; простудиш се, ще те хване някоя болест. Заради приятеля си ти искаш да идеш на Витоша. Но кажат ти, че на Витоша е един твой неприятел, тогава, за да не го срещнеш, ти не отиваш на Витоша, ти се спасяваш от лошото време или от простуда. Питам: кой е факторът за добрите работи? Това са ред разсъждения.

Всичките уловки са все приятели – ония добрите чувства, до които ние искаме да идем. Най-приятните чувства ще ти създадат всичките мъчнотии, неприятните чувства ще те спасят. Кое зло е по-голямо: да седиш гладен или да те бият? И двете неща са злини, но коя злина е по-голяма? Яденето става причина да те бият. Майка ти казала вкъщи да не буташ. Ти си бутнал или млякото, или баницата, без позволение си ял, веднага дойде наказанието. Значи, ако задоволиш яденето, боят иде, ако се откажеш от яденето, боят изчезва, избавяш се. В този случай взимам яденето в много широк смисъл. Не само яденето на физическото поле, но ти чувстваш нещо, то пак е ядене, мислиш нещо, то е ядене, но различни са отношенията. Ако имаш една мисъл, искаш да я постигнеш, нямаш опитност, какви ще бъдат резултатите, постиженията на известна мисъл или за известно желание? Запример в Библията се казва, че Ева видяла някакъв си плод, явило се желание в нея да го вкуси, без да знае какви ще бъдат последиците.

Казвам, какви са последиците? Ти имаш една кибритена кутия с клечки и се намиращ в плевнята. Никога не си палил, казваш: „Аз ще запаля тази клечка.“ Драснеш клечката, хвърлиш я в сламата и си тръгнеш по пътя, мислиш, че нищо няма да стане. Запали се огънят, вървиш ти и си мислиш за тия малките неща. Като драснеш, запалва се, вървиш с тази мисъл, разсъждаваш, че си направил този опит. Пък твоят опит запалва цялата плевня. Казват: „Ти запали плевнята.“ Казваш: „То от само себе си може да е станало нещо“, пък причината си ти. Де е

сега погрешката? Погрешка ли е, че запали клечката? Грешката са условията, че ти, като направи опита, бил си в плевнята. Ти нямаш съзнание, хвърляш запалената клечка. Ти, като правиш опита си с клечката, трябваше да бъдеш далеч от плевнята. Вие се обидите, далеч ли сте от плевнята? Щом се обидиш, плевнята е запалена. Малката кибритена клечка си драснал, но плевнята се е запалила. Тогава търсите кой запалил плевнята. Ако го намерите, добре; ако не го намерите, казвате: „Така е било писано.“ След като изгори плевнята, какво става? Защото във всяка обида има огън. Ако имате един термометър и преди да ви обидят, премерите температурата, и като ви обидят, премерите температурата, ще видите, че има поне половин градус повишение на температурата. Колко е нормалната температура? Трийсет и шест градуса и нещо. Щом се обидиш, ще има трийсет и седем, трийсет и осем. Ако стане трийсет и девет, превръща се на болест. Ако не се смени тази енергия, може да се пръсне човешкият мозък, много голямо напрежение има. Като се увеличава температурата, явяват се болезнени състояния. Щом дойде едно болезнено състояние, то те избавя от личните чувства. В личните чувства ти имаш едно състояние, искаш един човек да го удариш, да го убиеш, да му направиш пакост, да не те обижда. Щом дойде страданието в тебе, заболееш, престанеш да мислиш, да правиш това или онова някому.

Мнозина от вас, които се обиждате, вие сте започнали не от вашия ум. То е здравословно състояние, когато челото горе е високо. Когато е полегато, е болезнено състояние. Ако по тия две линии, които представят предната част на главата на човека, тече една река, де ще бъде по-силно течението, в А или в В? При В наклонът е по-голям. Ако у вас умът не е развит, а личните ви чувства са развити, те винаги

ще правят експлозии. Те са динамични, постоянно ще ставам там взривове.

Да допуснем, че дойде някой във вашата къща. Вие сте учен човек. Той ви взел някоя книга, която ви е потребна. Откъде ще произлезе спорът? Най-първо, казвате: как той да посмее да вземе книгата без ваше позволение. Или, да кажем, войникът излезе, без да пита полковника. Умът ли заповядва, или личните чувства? Умът е слуга на личните чувства. Личните чувства вие считате като полковник. Всеки войник трябва да ви пита, да знаете кой войник къде е. Вие сте сега полковник в себе си. Някое ваше чувство е заминало на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша мисъл заминала на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша постъпка заминала на отпуск, без да ви пита, какво ще стане? Вие се докачите вече.

Допуснете, че вие сте ученик, развити са вашите лични чувства, имате високо мнение за себе си, че разбирате въпросите. Разбирате ги философски, но може паметта ви да е слаба. Човек може да може да разсъждава философски, пък да има слаба памет. По някои въпроси нищо не иде наум. Трябва да знаете в себе си, че разбирате тази работа, но фактите не може да ги цитирате, забравяте ги и ако гържите изпит, скъсват ви. Вие излизате откън, не търсите причините в себе си, че не знаете, но казвате: „Професорът не трябваше да ме скъсва. Въпросите, които ми зададе, не са толкова важни.“ Казвате: „Той е едно говедо.“ Ако професорът е говедо, ученикът какво е? Той, като стане професор, по същия начин постъпва, както и неговият професор. Защо казва *говедо*? Да ви кажа. Да кажем, професорът е един обуцар, който му направил лоши обуца. Щом е говедо, има рога. Значи професорът не трябваше да го пита по този въпрос.

Аз може да ви попитам: в човешкия език кои гуми дойдоха най-първо? Отде започна човек? Със съществителните ли имена започна, с прилагателните, с местоименията, с глаголите или със съюзите? Съвременната наука разрешава този въпрос. Щом заболее човешкият мозък, най-първо, изчезват същес-

твителните, после изчезват местоименията, глаголите и най-после остават съюзите. Като започне да се поправя човек, по обратен ред се повръщат гумите в съзнанието: съюзи, глаголи, местоимения, прилагателни имена и най-после идат съществителните. Не че те се създават. Значи най-първо се създали условия за съюзите, след тях дошли глаголите, които показват действие. Съюзите какво показват? Глаголните форми показват някаква работа. Какво показват съюзите? Свързват. Какво показват прилагателните и местоименията? Значи личните чувства кога се явяват? Царството на личните чувства са местоименията. Казваш: „Аз, Стоян Пенджурски. Аз, Стоян Стоменков. Аз съм професор по биология. Аз съм професор по астрономия. Свършил съм богословие. Аз, владиката. Аз, князът. Аз, царят. Аз, бащата. Аз, майката. Аз, братът. Аз, сестрата.“ То са вече местоимения. Като дошли местоименията в света, те мислят да завлагат света. След местоименията са дошли съществителните. Може ли да си въобразите кога дойдоха съюзите в света? Когато дойдоха глаголите в света, започна да работи. Когато дойдоха прилагателните в света, хората започнаха да се събират един с друг, да се прилагат, хващат се. Като дойдоха местоименията в света, хората се индивидуализираха. Казват: „Аз, аз.“ След това дойдоха съществителните имена. Какво ще дойде след съществителните? Да оставим този въпрос, нека да остане неразрешен. Съществителните имена се родиха в света, за да възпитат личните чувства. Златото какво име е? Съществително. Значи ти си неумолим съдия, съдиш много строго, осъждаш един човек на двайсет години затвор.

Тогава вие се намирате в положението на двама турци, които били доведени да ги съдят в мировото съдилище. Понеже съдията бил много строг, отива единият и казва: „Погрешка направих. Да ме не осъждаш много строго, да приложиш най-малкия закон, да ми туриш малко наказание. За туй малко наказание аз ти давам една лира. Като ти кажа, на лицето да ме гледаш, ти ще си спомниш.“ Дава му една златна лира. Казва:

„Много добре, ще те имам предвид.“ Иде другият, казва: „Господин съдия, ти да бъдеш внимателен.“ Дава му две лири. И той иска да гледа на неговото лице. Като се съдят, иде първият и казва: „Господин съдия, гледай на лицето ми.“ Но дошъл и онзи, който дал две лири, че съдията му казва: „Какво да правя с онзи с двете лица?“ В чия полза трябва да реши делото? Единият – с едно лице, другият – с две лица, че съдията се чуди онзи с двете лица какво да го прави. Морално е първото лице, което подкупва. Неморално е второто лице, което подкупва. На кое лице трябва да обърнете внимание?

Казват, той е двуличен човек. Какво лошо има човек да има две лица? Какво трябва да разбирате под две лица? Едното лице се разбира задната част на главата, когато сърцето действа без ума. Двуличният човек не поддържа онзи разумен принцип в света. Често човек яде известна храна, която отвън е приятна, добре сготвена, но след като ядеш, в тебе се заражда силно желание да повърнеш храната навън. Какво те ползва, ако ядеш една храна, която в началото ти е приятна и после я повръщаш? Два-три пъти като се случи, ти вече няма да я ядеш. Всяка храна, която стомахът повръща навън, тази храна не е здравословна. Всяка една мисъл, която произвежда страдание, всяко едно желание, което произвежда страдание, не е здравословно. Следователно чрез страданията ние се учим кои неща са здравословни и кои не.

В музиката има известни тонове, които, ако ги вземеш, веднага започваш да се енервираш, този тон те засяга някъде в нервната система, разклаща те. Много музиканти има, на които нервната система е разкладена от тия тонове. Като дойде един цигулар, започне да си играе с тия тонове, той се разстройва с тях. Това не е музика, това е разстройство. Никога не ходи да си играеш с пианото. Аз ако съм пианист, ще взема един акорд и ще спра. Ще слушам този акорд, докато се изгуби. Тогава ще започна да свиря. А той свири безразборно.

Някои от вас, като дойдат тук, започват да шушукат. Какъв е предметът за изпита? Математика. Спри се върху

математиката каква наука е. Че е била мъчен предмет. Хубостта на този предмет е в неговата мъчнотия. Вие искате ли аз да ви дам едно злато, и да е леко? Вие искате все леки работи. Хубаво, наместо злато аз ви дам слама, ще бъдете ли доволни? Значи някой път искате златото, което е тежко. Какво е относителното тегло на златото? Мисля, че е деветнайсет.

Всяка една мисъл, която гразни човека, тя не е организирана. Всяко чувство, което гразни човека, то не е организирано. Всяка постъпка, която гразни човека, тя не е организирана. Всичките мисли, които са организирани, те не гразнят. Под думата *морален живот* разбираме един добре организиран живот, който не гразни. Морално е туй, което е полезно за всички. Когато говорим за любовта, разбираме оная сила, която действа върху всичките хора благотворно. Любовта е туй, което не измъчва абсолютно никого. Всяко нещо, което не допринася благо на всичките хора, не е любов. Туй, което дава любов на всичките хора, освобождава ума от всичките мъчнотии, освобождава сърцето от всички мъчнотии и освобождава тялото от всички мъчнотии, то е любов. Всяко нещо, което не освобождава човека, то е безлюбие.

Казват: що е любов? Туй, което в даден случай освобождава човешката мисъл от ограничения и му дава правилно направление за постижение, туй, което в даден случай освобождава човешкото сърце от тия временни стягания, тази сила е любовта. Вие казвате: майчина любов. Че по какво се отличава майчината любов? Или братска, или сестринска любов, или господарска любов.

Но сега въпросът е откъде трябва да започнем. Ще започнете от ума си, ще вървите отпред назад. Искаш да покажеш някаква идея в света. Най-първо, покажи тази идея на себе си и виж какво благо ще ти допринесе. Да кажем, че вие проповядвате, че всичките хора трябва да бъдат щедри, милостиви. Приложете вие щедростта върху себе си. Приложете и милосърдието, и вижте как трябва да бъдете милосърди. Запример как вие бихте показали вашето милосърдие? Да допуснем, че аз съм

милосърд човек. Дойде някой беден момък, иска да учи инженерство или архитектура. Тури му професорът шест, той излезе из университета. Ако е умен човек, той може да използва, но ако е глупак, ще вземе да построи една къща, събори се тази къща и записне хората. Направи втора, трета, и те се съборят. Какво ще го ползва шесторката, която професорът му турил? Тия шесторки, ако не разбира предмета, ще причинят пакост. Ако не разбираш този предмет, не уповавай на шестте. Ако мислиш, че шестте, които ти турили, носят знание, ти се лъжеш. Ти върху този въпрос имаш много малко знания. Един професор може да тури шест на един свой ученик по музика, но ако не знае, като даде концерт, хората може да го освиркват. Професорът казва: „Турям ти шест, но ти не си голям музикант. Ще свирши, може да те освиркват.“

Мнозина от вас казват: „Едно време бях много умен.“ Умният човек глупав не може да стане. Умният човек може да се осакати. Да кажем, ти си имал едно здраво тяло, не си знаел как да се обхождаш с тялото, изведнъж изгубваш здравето си. Тогава ще започнеш да живееш според законите на здравето. Ще организираш своята мисъл, ще организираш своите чувства, ще организираш и своите постъпки. Как ще ги организираш? Няма да се заядаш с никого. Ако си ученик, ако искаш да изкараш добре, ще намериш най-добрата черта, която професорът има. При сегашната възпитателна система може да имаш работа с десет души професори. Ти ще намериш най-добрата черта, която всеки има, ще я държиш в ума си, за да бъдат разположени към тебе. Ако държиш лошите черти в своя ум, веднага тия професори ще бъдат други. Казват, каквото повикало, такова се отзовало. Както се обръщаш към другите хора, така и те ще се обърнат към тебе.

Казвам, никога хората не могат да имат заради тебе добро мнение, ако ти нямаш добро мнение заради тях. Ако ги обичаш, и те ще те обичат. Ако мислиш добре за тях, и те ще мислят добре за тебе. Може да има изключения, но с тия изключения човек сам може да се справи. Вие сте се спрели, казвате:

„То човек не трябва да обича хората.“ Съгласен съм с вас. Отзад напред не трябва да вървиш, но отпред назад трябва да вървиш. Като обичаш професора, отпред назад вървиш, от ума към чувствата. По някой път личните чувства са намясто. Личните чувства са намясто, когато умът е намясто. Личните чувства са намясто, когато сърцето е намясто. Личните чувства са намясто, когато волята е намясто. Щом умът не е намясто, личните чувства не са намясто. Щом сърцето не е намясто, не е организирано. Намясто е умът, когато е добре организиран.

Всяко нещо ти го обсъждаш. Кой може да те обиди? Я ми кажете, ако вие сте един умен човек, кой ще те обиди? Ако умният дойде при тебе, разбираш нещата и го заговориш, кой ще те обиди? Може ли, когато правиш добро някому, този човек да те наругае? Може да те наругае в неразбирането си. Ако кракът му е изкълчен, имаш доброто желание да му помогнеш, той, като не разбира, те набие, наругае те, че не знаеш как да буташ. Болният може да каже много лоши думи за професора, но след време, като оздравее кракът, казва: „Благодаря. Мислех, че той не разбира, но сега виждам, че разбира.“ Когато направим добро, ако туй добро е организирано, то винаги ще произведе своите добри последствия.

Казвам, добрите крака винаги показват, че доброто е добре организирано. Щом ти седиш или вървиш и краката ти треперят, ти си изменил условията. Краката не трябва да треперят. Има известни изключения – като започнат краката да треперят, не стои на мястото. Щом започнеш да трепериш, ти не стои на това място. Ако ти си някъде, дето ще стане землетресение, ти започваш да чувстваш, че краката ще започнат да се мърдат. Не чакай да дойде голямото землетресение, преди да е дошло землетресението, излез. Или, когато ще се събори една къща, усещаш треперене, не стои в къщата. Докато има треперене, излез навън. Треперенето на краката винаги показва, че има да стане нещо.

Казвам, впрегнете вашия ум на работа да разбирате

здравословното състояние на човешкия ум. Често хората се обиждат. Едно куче може да ви обиди. Щом минаваш някъде, залае ви кучето, вземете някой камък, хвърлите, кучето още повече лае. Умният човек трябва да носи гевреци в джоба си. Залае те кучето, ти хвърлиш четири-пет пъти от геврека и то, втори път като минаваш, казва: „Имам добро мнение заради тебе.“ Питам, когато вас ви се случи нещо неприятно в живота, което ви обижда, едно куче ви лае и ви пита: „Защо минавате през тази улица?“, вие ще му докажете, като му дадете хляба, че вашите намерения са добри, много добри, нямате никаква крива мисъл. То казва: „Моите уважения към вашата честност.“ То започва да си върти опашката.

При сегашните условия ние имаме един живот, който не е организиран. Сега животът има много работи, които липсват на хората. На някои хора им липсва чувството да разпознават кога нещата ще станат, нямат понятие за времето, не поставят събитията в тяхното време, когато ще станат. Някой музикант свири, и не свири правилно. В него времето не е развито. На всеки тон не може да даде съответно време, което му трябва. Някъде протака много, някъде избързва. Онези, в които е развито времето, този център на времето е развит, те не се притесняват. Какво ще се притеснявам дали слънцето ще изгрее, или не. Зная, че в шест часа ще изгрее. Който е нетърпелив, казва: „Как закъсня слънцето.“ Слънцето не може да закъснее повече от осем минути. Ако закъснее с осем минути залязването му, какво ще бъде? Ако изгрива осем минути по-рано, ще залезе по-късно. Ако изгрива по-късно, ще залезе по-рано. Има известни съотношения.

Казвам, ако бързате, времето не е развито. Ако сте много честолобив, умът ви не е развит. Ако сте много жесток, милосърдието не е развито. Ако сте много муден, волята ви е слаба. Седите и се питате да свирите или не, дали музикант да станете, или архитект. Ако си роден в музикално време, музикант ще станеш. Които са родени в музикално време, са музиканти. Онези, които са родени в инженерско време, са инжене-

ри. Онези, които са родени в докторско време, доктори са на болните. Онези, които са родени в богословско време, богослови са. В което време човек е роден, това и става. Ако попита ябълката какво трябва да стане, ще ѝ кажем да стане ябълка. Крушата круша трябва да стане. После пита сливата какво да стане. Казвам, сливата да стане слива, черешата да стане череша. Кой в каквото време е роден, това да стане. Кой за каквото е роден, това да стане. Не търсете друго в света.

Някой казва: „От мене човек няма да стане.“ Ако от тебе човек няма да стане, значи, че не си се родил навреме. Кои са доказателствата, че от тебе човек няма да стане? Като твърдиш това, кои са доказателствата? Ако добре не мислиш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не чувстваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не постъпваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре мислиш, ако добре чувстваш, ако добре постъпваш, човек от тебе ще стане. Който мисли, който чувства, който постъпва, то е човекът. От тебе зависи това. Човек сам определя какво ще стане от него. Казвам, никой няма право да каже, че от него човек няма да стане. Ще стане, от всичките хора ще стане нещо.

Сега вие имате една мисъл, че като умрете, да оставите един паметник, че хората да кажат, че вие сте били един гениален човек. Аз съм от тези, които не вярват в паметници. За мене самият живот е паметник. Ако аз в този живот не може да постъпвам както трябва, че като умра, ще ми турят паметник, то са празни работи. Не се заблуждавайте с тях. Ти ще бъдеш точно такъв, както си сега. Ако мислиш добре, ако чувстваш добре, ако постъпваш добре, ти си човек – той никога не е умирал. Онази малката гъсеница, която се е превърнала на пеперуда, къде е отишла гъсеницата? Мислите ли, че гъсеницата е умряла? Има нещо в човека, което никога не умира, но се изменя. Не съжалявайте, че сте се изменили, стига изменението да е разумно или изменението да е добро. Всеки носи своето щастие. Де е вашето щастие? В главата. Де носите вашето щастие? В сърцето. *(Учителят посочи сърцето в средата на*

гърдите.) По-напред сърцето е било в средата на гърдите, после се е изместило. Кои са били причините? Доста автори са писали. Сега се е изместило малко сърцето. Чувствата са взели надмощие, затова сърцето отишло вляво. Когато се регулират чувствата, пак ще гоиде на мястото, по средата. Сега ние се стремим в живота да наместим сърцето не вляво, но малко надясно, по средата. Ако не постъпвате добре, сърцето е вляво. Ако постъпвате добре, сърцето е намясто. Под добрите чувства и добрите постъпки разбираме, че сърцето е намясто. Лявата и дясната страна са два полюса. Тогава сърцето трябва да действа по една права линия.

Сега всичките мъчнотии в света не са нищо друго, освен една възможност. Всяка мъчнотия, която срещате в живота, е една възможност или за ума, или за сърцето, или за волята. Каквото и препятствие да имате, то е една възможност за ума ви. Каквото препятствие и да имате, то е една възможност за сърцето ви. Така е, ако разбирате закона. Ако не разбирате, мъчнотията ще остане мъчнотия.

Казвам, няма нещо в природата, което да спъне вашата еволюция, защото според законите на природата всичко онова, което тя е създала, има свое място и цел. Понеже вие сте един орган от нея, понеже тя ви е създала, тя ни най-малко не иска да ви спъне. Ако някой път ви коригира, тя коригира някои ваши отношения. Но като орган от нея тя постоянно ви съдейства да бъдете в здравословно състояние, понеже, ако мислите добре, ако чувствате добре, ако постъпвате добре, то е в неин интерес. Тъй щото, от гледището на природата, тя винаги иска да ви подигне, понеже то е в неин интерес. Ако вие ставате гениален, добре е за нея, а пък добре е и за вас. Пък туй, което не е добре за природата, не е добро и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за природата. Вие искате да бъдете гениални, то е добре заради вас, значи добре и за природата. Кое не е добре заради нея, не е добре и за вас.

Та имате две мерки. Туй, което не е добро за природата, не е добро и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за

природата. Тъй щото изхождате от две гледища: туй, което не е добро за природата, да го знаете, не е добро и за вас; туй, което е добро заради вас, добро е и за природата.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четиридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
13 септември 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Пътят към щастието <i>8 март 1940 г.</i>	5	Мъчение, труд, работа <i>19 юли 1940 г.</i>	204
Жилище ще направим <i>22 март 1940 г.</i>	24	Млад и стар <i>26 юли 1940 г.</i>	214
Страж на живота <i>5 април 1940 г.</i>	41	Умни, добри, здрави <i>2 август 1940 г.</i>	228
Методи за постижения <i>12 април 1940 г.</i>	54	Зло и добро <i>9 август 1940 г.</i>	242
Езикът на тоновете <i>19 април 1940 г.</i>	66	Най-добрият учител <i>23 август 1940 г.</i>	254
Теория, реалност и приложение <i>3 май 1940 г.</i>	77	Човешката мисъл <i>8 септември 1940 г.</i>	265
Мозъчни центрове <i>10 май 1940 г.</i>	91	Две положения <i>13 септември 1940 г.</i>	275
Разумни отношения <i>17 май 1940 г.</i>	105		
Светлина, топлина и сила <i>24 май 1940 г.</i>	119		
Неподвижна точка <i>7 юни 1940 г.</i>	134		
Студ и топлина <i>14 юни 1940 г.</i>	146		
Физически, духовен и умствен свят <i>21 юни 1940 г.</i>	155		
Основната мисъл <i>28 юни 1940 г.</i>	167		
Хубавите неща <i>5 юли 1940 г.</i>	180		
Вътрешното добро <i>12 юли 1940 г.</i>	191		

ПОРЕДИЦА
МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Том I. Двама пътя. 1 – 12 лекция. София, 1934 г.
2. Том II. Противоречия в живота. 13 – 21 лекция. София, 1934 г.

ВТОРА ГОДИНА (1922 – 1923)

3. Том I. Допирните точки в природата. 1 – 15 лекция. София, 1935 г.
4. Том II. Добри навици. 16 – 31 лекция. София, 1935 г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923 – 1924)

5. Разумният живот (четири книжки). 1 – 32 лекция. София, 1925–1926 г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924 – 1925)

6. Лекции на Младежкия окултен клас (пет книжки). 1 – 31 лекция. София, 1927–1928 г.

ПЕТА ГОДИНА (1925 – 1926)

7. Том I. Време и сила. 1 – 3 лекция. София, 1929 г.
8. Том II. Влияние на светлината и на тъмнината. 4 – 18 лекция. София, 1937 г.
9. Том III. Жива реч. 19 – 32 лекция. София, 1937 г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926 – 1927)

10. Том I. Посока на растене. 1 – 19 лекция. София, 1938 г.
11. Том II. Светлото място. 20 – 37 лекция. София, 1939 г.

СЕДМА ГОДИНА (1927 – 1928)

12. Божествената мисъл. 1 – 30 лекция. София, 1942 г.

ОСМА ГОДИНА (1928 – 1929)

13. Том I. Божествените условия. 1 – 28 лекция. София, 1942 г.
14. Том II. Отворени форми. 29 – 47 лекция. София, 1943 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929 – 1930)

15. Том I. Служене, почит и обич. 1 – 24 лекция. София, 1940 г.
16. Том II. Закони на доброто. 25 – 48 лекция. София, 1940 г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930 – 1931)

17. Том I. Път към живота. 1 – 21 лекция. София, 1941 г.
18. Том II. Методи за самовъзпитание. 22 – 42 лекция. София, 1941 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931 – 1932)

19. Том I. Живот и отношения. 1 – 18 лекция. София, 1947 г.
20. Том II. Фактори в природата. 19 – 37 лекция. София, 1947 г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932 – 1933)

21. Том I. Великата разумност. 1 – 20 лекция. София, 1949 г.
22. Том II. Съразмерност в природата. 21 – 42 лекция. София, 1949 г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933 – 1934)

– Лекциите не са издадени.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934 – 1935)

– Лекциите не са издадени.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935 – 1936)

– Лекциите не са издадени.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936 – 1937)

– Лекциите не са издадени.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937 – 1938)

– Лекциите не са издадени.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938 – 1939)

– Лекциите не са издадени.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939 – 1940)

23. Том I. Смяна на състоянията. 1 – 19 лекция. София, 1998 г.
- 24. Том II. Пътят към щастието. 20 – 41 лекция. София, 1998 г.**

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940 – 1941)

25. Том I. Най-лесното. 1 – 15 лекция. София, 1998 г.
26. Том II. Живот, светлина и сила. 16 – 35 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941 – 1942)

– Лекциите не са издадени.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942 – 1943)

27. Минало, настояще, бъдеще. 1 – 36 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943 – 1944)

28. Силите на природата. 1 – 14 лекция. София, 1947 г.

Забележка: Просветният съвет решава да се издадат последователно лекциите от младежкия и общия окултен клас, утринните слова и неделните беседи от последната 1943 – 1944 година, както и сборните беседи, изнесени в Мърчаево и излезли под заглавие „Заветът на Любовта“, I, II и III том.

Петър Константинов Дънов
ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Веселина Маркова, Наталия Ангелова,
Румяна Маринова

© Издателство „АСК '93“

ISBN 954-9589-20-X